

Có Ai Yêu Em Như Anh

Contents

Có Ai Yêu Em Như Anh	2
1. Chương 1: Cho Con Xin Một Cái Lỗ Nể!!!	2
2. Chương 2: Từ Giờ Đến Chết Cũng Nhớ Anh Mới Là Tổng Giám Đốc	4
3. Chương 3: Gái Kinh Doanh Có Khác Nào Gái Bar?	6
4. Chương 4: Xe Trị Giá Gần Bốn Tỉ Đồng Ngồi Lên Có Gì Khác Xe Thường?	8
5. Chương 5: Tất Cả Đều Động, Duy Chỉ Có Khuôn Mặt Của Cô Ấy Là Tĩnh Lặng Như Hồ Nước Mùa Thu Dưới Ánh Trăng	10
6. Chương 6: Lần Đầu Tiên Cô Ước Gì Mình Có Họ Hàng Với Nữ Hoàng Dancesport Khánh Thi	12
7. Chương 7: Lớp Học Miễn Phí Với Một Thiên Tài Nhảy Dancesport	14
8. Chương 8: Sau Miếng Mồi Ngon Là Một Con Cá Chết	16
9. Chương 9: Vừa Ngồi Vào Trong Xe, Nguyên Đã Ngã Người Nằm Hẳn Xuống Ghế, Đầu Gối Vào Đùi Phong	18
10. Chương 10: Nguyên Cứ Mơ Hồ Nghĩ Nếu Như Là Trong Phim, Tình Huống Như Của Cô Thường Nảy Sinh Nhiều Lãng Mạn Cho Hai Nhân Vật Chính	20
11. Chương 11: Điềm Gở Từ Một Chiếc Bánh Mì Ăn Dở	22
12. Chương 12: Buổi Hẹn Gặp Đầu Tiên	23
13. Chương 13: Thế Mới Biết, Tình Huống Này Mình Anh Tự Nghĩ Ra, Cũng Tự Mình Thực Hiện. Người Ta Đâu Chê Cố Ý Thả “tín Hiệu” Với Anh Tí Nào Đâu	25
14. Chương 15: Âm Thầm Khảo Sát Hay Là Lén Lút Chuyển Thư Trong Giờ Đào Tạo Đây?	27
15. Chương 16: Xem Khỉ Xem Hươu Nai Thôi, Là Cũng Vui Lắm Rồi! Thật Đấy! Có Thấy Chỉ Cần Như Vậy, Là Cũng Đủ Vui Lắm Rồi!	28
16. Chương 17: Làm Người Yêu Anh Thì Phải Cho Anh Hôn!	30
17. Chương 18: Làm Bạn Gái Của Tổng Giám Đốc Có Gì Khác?	32
18. Chương 19: Trường Giang Là Người Yêu Của Cô. Như Thủy Lại Là Bạn Của Cô. Vậy Thử Hỏi Cô Nên Tổ Thái Độ Như Thế Nào?	34
19. Chương 20: Nào Xin Mời Quý Cô Chuẩn Bị Nhảy Cùng Tôi!	36
20. Chương 21: Phải Điều Cố Con Thỏ Về Gần Hang Mới Là Thượng Sách!	37
21. Chương 22: Anh Chỉ Còn Biết Vẽ Em Để Đong Thêm Nhớ Nhưng	38
22. Chương 23: Thời Gian Trôi Qua, Con Người Có Bao Giờ Làm Lại Quá Khứ Được Đâu?	40
23. Chương 24: Tự Nhiên, Lũ Con Gái Chưa Chồng Của Chi Nhánh 1 Ai Cũng “xí Xón” Hết Cả Lên	42
24. Chương 25: Hóa Ra Cô Đã Có Người Yêu?	44
25. Chương 26: Cái Tin Đặng Thảo Nguyên, Hoa Khôi Chi Nhánh 1, Nhân Viên Phòng Kinh Doanh “tung Chiêu” Quyền Rũ Giám Đốc Tài Chính Mới Nhậm Chức Như Con Vịt Béo Mà Cả Công Ty Chiều Hôm Nay Đã Kịp Quay Cho Ròn Rã	47
26. Chương 27: Em Có Đồng Ý Chuyển Công Tác Lên Tổng Công Ty Không?	48
27. Chương 28: Hai Người Họ Chạm Mặt Nhau, Không Biết Là Sẽ Phát Sinh Chuyện Gì Đây?	50
28. Chương 29: Có Yên Không Anh Phất Vào Mông Cho Một Cái Bậy Giờ?	52
29. Chương 30: Thế Mà Chẳng Hiểu Sao Cô Cứ Như Cái Phểu, Hút Tất Cả Mọi Rắc Rối Về Phía Mình	55
30. Chương 31: Vậy Mẹ Kiểm Thằng Chồng Cho Con Đi!	57

31. Chương 32: Phòng Thư Ký Gì Chứ? Rõ Ràng Đây Là Một Ổ Mỹ Nữ!	59
32. Chương 33: Nhưng Chẳng Lẽ Cô Lại Không Đoán Ra Anh Là Người Gửi Hoa Chúc Mừng Hay Sao?	61
33. Chương 34: Cứ Ngồi Đó Đợi Đi, Anh Sẽ Tới Uống Tiếp Với Em	63
34. Chương 35: Dù Sao Sếp Cũng Là Đàn Ông, Lại Còn Trẻ, Lấy Lòng Các Người Đẹp Một Chút Thì Cũng Là Một Điều Rất Bình Thường	67
35. Chương 36: Kết Hôn Ừ? Anh Vẫn Còn Cơ Hội Để Thực Hiện Điều Tuyệt Vời Đó Với Cô Mà, Phải Không?	69
36. Chương 37: Anh Cũng Biết Hẹn Hò Lén Lút Trong Văn Phòng Thế này Thì Thiệt Thòi Cho Cô Lắm Nhưng Tại Ai Lại Làm Cho Anh Nhớ Nhung Đến Thế.	71
37. Chương 38: Nhìn Biểu Hiện Miễn Cường Của Cô Lúc này, Anh Thật Sự Chỉ Muốn Chui Vào Trong Cái Đầu Bé Nhỏ Kia Xem Cô Đang Giấu Suy Nghĩ Nào Trong Đó	74
38. Chương 39: Ổ Địa Vị Của Anh, Tuyệt Đối Không Có Chuyện Phải Lấy Lòng Hai Cô Gái Bằng Một Chiếc Dây Chuyền	76
39. Chương 40: Vậy Là Chỉ Trong Vòng Chưa Đầy Năm Phút, Số Phận Của Hai Kẻ Vi Phạm Nội Quy Công Ty Đã Được Định Đoạt	78
40. Chương 41: Mày Về Đây Làm, Kiểm Cho Dì Một Thằng Cháu Rể, Hai Vợ Chồng Sinh Con Để Cái Ổ Đây	80
41. Chương 42: Ông Đã Thèm Có Cháu Dâu Từ Lâu Lắm Rồi	83
42. Chương 43: Cô Gái này, Rất Biết Cách Lấy Lòng Người Khác Đây Chứ	86
43. Chương 44: Cảm Giác Đồi Mồi Từ Trên Cao Của Ông Ấy Đang Xoáy Vào Cô, Xuyên Qua Linh Hồn, Nhìn Thấu Suốt Mọi Suy Nghĩ Đang Chạy Hồn Loạn Trong Đầu	88
44. Chương 45: Em Quen Với Ai Không Quen, Lại Đi Quen Với Anh Họ Của Anh.	90

Có Ai Yêu Em Như Anh

Giới thiệu

Bạn đọc sẽ thấy hào hứng với câu hỏi như lời gợi mở, có ai yêu em như anh, cuộc sống là chuỗi ngày

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-ai-yeu-em-nhu-anh>

1. Chương 1: Cho Con Xin Một Cái Lỗ Nè!!!

Buổi sáng mở mắt ra, Thảo Nguyên thấy một sự lạ. Hình như tối qua cô ngủ, vẫn để đèn hay sao mà trong phòng lại sáng choang thế này nhỉ. Ngắn ra một lúc, cô mới hét ầm lên:

- Trễ giờ rồi!

Hóa ra không phải ánh điện, mà là đã chín giờ – sáng – bảnh – mắt – ra – rồi. Với tốc độ nhanh đến kinh hoàng, Thảo Nguyên lăn ra khỏi giường, va đánh ạch vào mép bàn kê “ôi” một cái đau đớn, vừa xoa căng vừa vọt vào nhà tắm. Vệ sinh cá nhân, chải đầu, thay quần áo... hết đúng 10 phút. Cô rầm rập chạy xuống

cầu thang, giày vẫn chưa thắt dây vì tay còn bận tranh thủ đội mũ bảo hiểm. Trước khi phi con xe Lead công kênh ra khỏi nhà, cô còn kịp căn nhắc với bà mẹ đang vui vẻ ngồi tuốt rau ngót:

- Sao mẹ lại không gọi con dậy?

Người mẹ đắm đang bị căn nhắc oan ức, lập tức giải thích:

- Mẹ thấy phòng mày im im. Tưởng đi rồi. Nào ai biết!

Nhưng lời bà chẳng có ai nghe. Cô con gái yêu quý đã chạy mất tiêu mất dạng từ đời thuở nào rồi.

Ông bảo vệ già to béo của tòa nhà ném cho Nguyên cái thẻ xe.

- Lại đi trễ. Tháng này chắc bị trừ hết cả lương rồi chứ gì?

Công ty cô có quy chế quy định đi trễ ngoài 8h30 là bị trừ mất một phần ba ngày lương. Trễ một giây cũng bị trừ vì máy chấm công là dạng quét thẻ từ, báo cáo lại chính xác thời gian ra, về của nhân viên. Con dân của công ty sau khi bị áp dụng luật lệ này đã không kiêng nể gì mà chửi – tất nhiên là chỉ dám chửi thầm trong bụng một cách thậm tệ ban giám đốc bất nhân bất nghĩa bóc lột tiền bạc của anh em lao động. Nhưng cũng phải công nhận từ khi quy chế được ban hành, tình trạng đi trễ và la cà cà phê cà pháo đã được cải thiện đáng kể.

Nguyên ỉu xiu:

- Chú còn đùa cháu được nữa.

- Thôi để xe đây, chú dắt vào hầm cho. Nhanh mà còn vào toa-lét!

Ồ hay cái chú này. Văn phòng Chi nhánh công ty Xuất nhập khẩu Thành Tín giàu nhất cái thành phố này thế mà một chú bảo vệ lại so sánh nó với cái toa-lét. Chuyện này mà lộ ra ngoài không khéo lại thành trò cười mất. Cô nhíu mày suy nghĩ khi rảo bước vội vã chạy về phía thang máy lúc này vắng ngắt vắng ngơ chứ không như lúc vừa sít giờ làm chen chúc biết bao nhiêu người là người.

Thang máy rùng rùng chạy lên tầng năm. Nguyên vừa đẩy cửa bước vào văn phòng đã chợt cảm thấy một không khí lạnh lẽo quái đản đang lảng lẽ bao trùm lấy mọi thứ, cứ như vừa có một cơn lũ đi ngang qua đây. Toàn bộ nhân viên đã bị cuốn trôi dạt đi đâu hết cả, chỉ để lại những dãy bàn ghế trống trơn. Quái lạ! Hay hôm nay được nghỉ mà không ai báo cho cô biết?

Lễ tân trực quầy đang ngồi xem tạp chí GF, thấy Nguyên cũng chẳng buồn nhìn lên:

- Sao hôm nay đi trễ vậy?

- Mọi người... mọi người... đâu hết cả rồi? – Nguyên hỏi lại.

- Ở phòng họp hết cả rồi. Hôm nay tân tổng giám đốc mới nhậm chức đến ra mắt, gặp mặt toàn bộ nhân viên.

Nhanh mà vào, không thì chết với ông Thái!

Thôi, tèo a huỷ rồi! Hóa ra sếp tổng đến công ty. Nguyên bộ sậu quan trọng nhất, nắm trong tay quyền sinh quyền sát của cả sếp của sếp của cô hôm nay cùng tề tựu về đây, thế mà cô, một nhân viên quèn dín quèn dín lại dám đi trễ. Một giây, một phút thì cũng không sao, coi như chỉ mình cô bị trừ một phần ba ngày lương. Đây là đi trễ đến những một tiếng đồng hồ. Xui xẻo lại đúng dịp này, người trên tổng công ty biết được, chắc chắn làm giảm uy tín phòng quản lý nhân sự của Chi nhánh. Cô đã mang họa vào thân mất rồi.

Ném chiếc túi xách lên trên bàn, cô quầy quả tiến đến phòng họp ở tầng trên. Sau khi hít vào thở ra ba bốn lần, Nguyên mới đủ dũng khí chạm tay vào cánh cửa. Được rồi! Được rồi! Không sao đâu mà. Cô sẽ vào thật yên lặng, sau đó lủi xuổng hàng cuối, chắc sẽ không ai để ý đâu. Không có ai để ý đâu...

Cạch!

Nắm nắm cửa mở ra.

Kéo kẹt! Kéo kẹt!

A.... Sao không ai bảo cô là cửa phòng họp đang bị hư, mỗi lần mở ra lại kêu như bom nổ thế này?

Tiếng động như tiếng bom khủng bố không khí trang nghiêm trong phòng họp. Tất cả mọi con mắt đổ dồn về phía cửa ra vào, nơi có một con gián đang sợ đến mức dính bẹp dí vào tường. Con gián đó chính là Đặng Thảo Nguyên – một nhân viên duyên dáng mẫu mực của phòng kinh doanh. Lúc này, ánh mắt cô khiếp đảm nhìn liếc qua toàn phòng họp, bắt gặp cái nhìn tóe lửa của nữ trưởng phòng Ngọc Linh. Giám đốc Chi nhánh Ngọc Thái cũng đang trở mắt nhìn cô. Ở đây ghế trung tâm là mấy người không quen, chắc từ tổng công ty đến. Ngồi giữa đám ấy là một ông già đạo mạo nhất bọn, chắc là tân tổng giám đốc, mắt nheo mày nhần dáng vẻ chê trách làm đầu gối kẻ đi trễ run rẩy muốn khuyu xuống. Một gã trẻ tuổi ngồi bên cạnh tổng giám đốc ung dung lướt Thảo Nguyên từ đầu đến chân, cái cằm rung rung giống như đang cố nín cười. Sau đó không nhìn được, cặp môi mím chặt vẽ ra thành một vòng cung duyên dáng.

Thiên hạ cũng bắt đầu xầm xì, chỉ trỏ. Như có linh tính, Thảo Nguyên cúi nhìn xuống bộ quần áo trên người. Ôi trời đất thiên địa ơi, cúc áo của cô... Trong lúc vội vã, cô đã cài lệch cúc áo. Hu hu hu... Xin ông trời ông địa ban cho con một cái lỗ nẻ nào to to một chút để con chui xuống giấu cái mặt mo này đi không thì nó bị nung chín mất. Thảo nào... Thảo nào lúc này chú bảo vệ bảo cô vào toa-lét. Hóa ra là chú ta nói cái toa-lét thật, chứ nào phải bóng gió gì. Cài lệch cúc thì chú nói là cài lệch cúc. Cái kiểu nhả nhận Bắc kỳ của chú hại người ta mất mặt rồi. Hỡi ôi! Cô Thảo Nguyên đáng thương mặt đỏ như dít khi đã đánh dấu ngày thứ Hai đầu tiên của Tháng Sáu một cách hoành tá tràng như thế đấy!

2. Chương 2: Từ Giờ Đến Chết Cũng Nhớ Anh Mới Là Tổng Giám Đốc

Thảo Nguyên nằm gục trên mặt bàn. Thảm rồi! Số cô thực sự là thảm rồi. Cô sẽ trở thành trò cười cho toàn công ty, Chi nhánh 1 cũng sẽ làm trò cười cho toàn công ty. Trước mặt cô là màn hình vi tính đang mở một cái email được gửi từ chiều thứ sáu tuần trước, trong đó, trưởng phòng nhân sự đã nhấn mạnh:

“Toàn thể nhân viên Chi nhánh 1 công ty Thành Tín chú ý:

Sáng thứ hai, Tổng giám đốc Nguyễn Thế Phong cùng bốn nhân sự cấp cao của Tổng công ty sẽ đến thăm và họp cùng với toàn bộ nhân viên chi nhánh. Lưu ý, tất cả mọi người phải có mặt đúng giờ để đón tiếp đoàn khách quý. Không cho phép ai đi trễ, nghỉ hay bất cứ một trường hợp nào khác trừ khi có xét duyệt của Giám đốc Chi nhánh. Những ai không thực hiện: cắt thưởng Quý III.

Đính kèm là chương trình đón tiếp và một sổ lưu ý.

Ký tên:

Phan Ngọc Linh”

Thực quá đáng! Cái báo cáo số lượng hàng xuất cuối tuần khiến cho cô tối tăm mặt mũi, email cũng không kịp kiểm tra, làm sao mà biết có vụ đón tiếp long trọng này cơ chứ. Oan ức cho con lắm mà bực ơi. Thảo Nguyên mở mịt nước mắt nhìn vào màn hình vi tính, hận không thể găm luôn nó vào bụng được. Chiếc màn hình vi tính LG 17 inches văn phòng mới thay cho cô ra sức thanh minh trước đôi mắt xinh đẹp lúc này đang đờ đẫn: “Ồi chị ơi. Em vô tội mà. Có trách thì trách cái người gửi email cho chị ấy. À không, nên trách cái vị tổng giám đốc mới nhậm chức kia kìa. Ngồi trên ấy không biết một nhân viên như chị phải cầm mặt cấm mũi vào làm việc, lại còn bắt tiếp đón long trọng nữa chứ. Em quả thực là vô tội!”

Sau một thời gian dài dằng dặc như nửa thế kỷ, đám người trong phòng họp rốt cục cũng xong việc, lục tục trở về chỗ ngồi. Nhân viên cùng phòng với Thảo Nguyên vừa ngồi phịch xuống ghế, đã đồng thanh như một quay sang an ủi. Người trong văn phòng với nhau, thấy đồng nghiệp gặp sự cố, dường như ai cũng muốn tỏ rõ tinh thần tương thân tương ái. Mà quan trọng nhất là cái người gặp xui xẻo kia chẳng phải ta, vì thế càng phải ra sức mà an ủi. Nguyên từ lúc chết đứng trước phòng họp, sau đó được sếp Thái cứu cánh bằng cách phẩy tay, tỏ ý xin mời ra ngoài, một lần nữa găm nhăm lại tâm trạng hoảng loạn. Tất cả cũng nhờ bè lũ đồng bọn phòng kinh doanh. Ai đời an ủi gì mà họ toàn nói:

“Nguyên ơi, tội em quá! Chị thấy Linh bà bà đang tức xì bột ớt ra đằng mũi rồi đấy. Em liệu mà giữ thân nhé!”

“Còn may chán đấy cậu ạ. Ừ thì sếp tổng, nhưng dù sao cũng là người trong nhà. Nếu mà là họp với khách hàng của công ty thì mới đáng lo cơ.”

“Có khi em lại gây ấn tượng với tổng công ty. Trên tổng muốn mời em lên trên đó làm thì Chi nhánh 1 cứ gọi là khóc ròng.”

Bla bla...

Nguyên cười mà mặt mếu xệch.

Đình! Đình! Màn hình thông báo email vừa đến. Ngực Nguyên cũng đập đánh “bùm” một cái. Cô nhủ thầm “Có gì phải sợ chứ!”, rồi can đảm click vào hộp thư đến. Thư gửi từ địa chỉ của Ms. Linh trưởng phòng nhân sự. Cực kỳ ngắn gọn:

“Thảo Nguyên,

năm phút nữa cô lên phòng họp với tôi ngay!”

Nhìn Nguyên ảo não lê bước lên đoạn đầu dài, đám nhân viên lè lưỡi lắc đầu. Vụ lần này bà Linh ấy không nghiền cho nát vụn thì cũng thương tật đầy người. Vị nữ trưởng phòng nhân sự này dù mới 30 tuổi nhưng năng lực mắng người và trách phạt không nương tay thì đã khét tiếng khắp vùng rồi. Chỉ sợ trăm năm sau, nếu Thành Tín mà còn tồn tại thì e rằng tên của bà chằn này vẫn còn được đám cháu chắt chút chút nhắc đến mãi thôi.

Cũng vì bởi tâm thần bất ổn, nên khi Thảo Nguyên bước vào thang máy, cô không hề để ý rằng thang máy đang đi xuống, trong khi phòng họp thì lại ở tầng trên. Mà xui xẻo hơn nữa, khi cửa thang máy mở ra, năm vị nhân sự cấp cao trên tổng, cùng với giám đốc Thái đang đứng sẵn ở trong ấy. Thấy cô bước vào, tất cả đồng loạt ngẩng lên nhìn. Sếp trực tiếp của cô nhướng mày tỏ vẻ ngạc nhiên, cô chỉ còn biết cười đáp lại. Sau đó, hướng đến người đàn ông lớn tuổi đạo mạo, cúi gập đầu xuống chào:

- Xin chào tổng giám đốc ạ!

Im lặng.

Thang máy mà sao lạnh toát như dát bằng băng ở Bắc Cực thế này?

Sững sốt.

Mất ai sao cũng trợn lồi lên thế này?

Vỡ òa.

Người đàn ông lớn tuổi đạo mạo là tổng giám đốc kia, sao lại nói như thế này:

- Cô nhầm rồi. Tôi không phải là Tổng giám đốc. Đây mới là người cô cần chào.

Ông ta chỉ sang người bên cạnh. Chính là cái gã trẻ tuổi đã cười cô hồi nãy. À quên, không nên dùng từ “gã” để gọi cho sếp tổng. Thảo Nguyên ơi là Thảo Nguyên... Ngày hôm nay mày bị làm sao mà lại gây thêm tai họa thế này hả giới. Mà cũng tại anh ta trẻ như thế cơ. Dáng người lại cao ráo, ít nhất cũng phải một mét tám đổ lên. Hàng họ thế này, cô nghĩ chỉ có thể là trợ lý mà thôi.

Thế Phong nhìn khuôn mặt nhỏ của cô gái đỏ bừng bừng như mặt trời trước mắt, không hiểu sao lại cảm thấy cực kỳ thú vị. Vốn anh nghĩ Chi nhánh 1 cũng tiếp đón hình thức và long trọng một cách nhặt nhèo như những chi nhánh khác, ai ngờ lại có “màn chào hỏi” độc đáo như thế này.

- A, tôi nhầm ạ. Tôi xin lỗi. Tôi xin lỗi ạ. – Nguyên gập đầu như già tôi.

- Cô tên gì? – Một giọng nói trầm ấm thánh thót “ta nghe như tiếng đàn cầm bên tai” phát ra.

Tên? Không phải là hỏi tên để gửi yêu cầu cho thôi việc đấy chứ?

- Dạ, Đặng Thảo Nguyên!

- Bộ phận nào?

- Phòng kinh doanh ạ!

- Tôi là Thế Phong, Tổng giám đốc mới được bổ nhiệm của Thành Tín. Mong lần sau, cô sẽ không nhầm lẫn nữa.

- A... Dạ!

Đình đoong...

Thang máy đã tới tầng trệt rồi. Theo phép tắc, Nguyên đi cùng với giám đốc Chi nhánh tiễn chân đoàn khách quý. Tiễn ra đến tận ô tô. Lại còn phải đứng nhìn theo, tươi cười vẫy tay ra chiều quyến luyến. Chiếc xe con vừa khuất khỏi tầm mắt, Ngọc Thái nhìn cô lắc đầu:

- Phong độ thường ngày em cất ở nhà rồi à?

- Em... xin lỗi!

Rốt cuộc hôm đó, cô không những bị ù tai vì nghe trách phạt, mà còn bị bắt ôm một đồng tài liệu về lịch sử, nhân sự và văn hóa công ty để ôn luyện lại.

3. Chương 3: Gái Kinh Doanh Có Khác Nào Gái Bar?

Nhà hàng kiểu Nhật nằm trên lầu hai của một khách sạn năm sao, không phải là dân sành sỏi chắc không biết đến nơi này. Rất may Thế Phong có một trợ lý giàu kinh nghiệm, am hiểu mấy khu ăn chơi sang trọng, lại quen biết nhiều nên thành ra dù tiếp khách đột xuất, nhưng chỉ cần anh ta gọi điện tới là được dành ngay ột phòng VIP.

Đoàn khách Nhật Bản này lẽ ra tháng sau mới tới, không hiểu sao lịch trình của họ cuối cùng lại thay đổi. Đây là đoàn đại diện của tập đoàn Daiko – một tập đoàn đa quốc gia chuyên đi khảo sát các thị trường đang phát triển năng động trên khắp thế giới để đầu tư. Nếu như được hợp tác với họ, về cơ bản sẽ có một nguồn cung vốn vững chắc. Tất nhiên, họ sẽ nắm một lượng cổ phần nhất định. Và điều quan trọng nhất là công ty nào muốn hợp tác với Daiko, đều phải trải qua một quá trình rà soát hết sức nghiêm ngặt xem nguồn lực và khả năng phát triển của công ty đó có đáng để họ đầu tư hay không.

Thông qua Giám đốc của Sở Công thương thành phố, công ty Thành Tín được tiến cử vào danh sách tiềm năng lần này. Đợt làm việc đầu tiên đã hoàn thành. Các điều kiện của Thành Tín về căn bản đã đáp ứng được tiêu chí tuyển chọn của Daiko. Bước tiếp theo họ sẽ đi vào chi tiết, có cả kiểm toán và giám định. Hôm nay, Thành Tín đặc biệt mời họ ăn một bữa cơm thân mật. Người Nhật làm việc rất kín kẽ, không bao giờ nhận lời đi ăn của bên nào khi chưa hoàn thành xong công việc. Anh phải nhờ các cán bộ bên Sở đánh tiếng, nói là tiếp đón của Sở, họ mới đồng ý.

Trợ lý Cường nhận điện thoại, quay sang báo cáo:

- Thưa sếp, đoàn kia xác nhận đúng nửa tiếng nữa sẽ tới ạ.

- Được rồi. Anh nói tài xế đánh xe tới đón. Chúng ta khởi hành là vừa.

- Dạ. Tài xế tới rồi. Mời sếp lên xe.

Bữa ăn diễn ra vui vẻ. Ban đầu cả người mời, cả khách còn dè chừng nhau, nhưng sau vài chai rượu sake hâm nóng, ai nấy đều trở nên cởi mở hơn. Chuyện làm ăn được gác sang một bên. Giám đốc Sở Công thương Trần Hoàng là một người đàn ông to béo, trắng trẻo, nói tiếng Anh rất lưu loát, tính tình lại sôi nổi, thường xuyên làm khuấy động bầu không khí. Thế Phong cũng biết tiếng Nhật giao tiếp, vừa ăn vừa nói chuyện văn hóa, chính trị thế giới, chuyện thiên hạ vô thưởng vô phạt. Đồ ăn Nhật ít dầu mỡ hợp với khẩu vị của anh, nhưng món sổng quá nhiều nên anh ăn cũng không được bao nhiêu mà rượu thì đã uống vào không ít. Tranh thủ lúc mọi người hào hứng với món bò Kobe mới dọn, anh xin phép ra ngoài. Kinh nghiệm đi tiếp khách nhiều khiến cho anh luôn trong tình trạng “đề phòng” giữ mình, ngay cả giữa những bữa thết đãi an toàn nhất.

Sau khi tu hết gần một chai nhỏ nước lọc, anh trên đường trở lại nhà hàng Nhật bỗng thoáng thấy một người đàn ông ngoại quốc đi chung với hai cô gái Việt Nam. Nhìn các cô có vẻ gì đó quen mắt. Ngẫm nghĩ một chút, thì ra là do các cô mặc đồng phục của Chi nhánh 1 công ty Thành Tín. Công ty hết thấy có tám

chi nhánh, trong đó đã có ba chi nhánh tách riêng ra thành các công ty độc lập về tài chính trong quá trình phát triển. Còn lại năm chi nhánh trực thuộc. Cùng là Thành Tín, nhưng mỗi bên lại có bộ phận nhân sự riêng, đồng phục cũng khác nhau. Thời điểm này đang giữa hè, các cô không mặc vest mà chỉ mặc sơ mi lụa với váy. Trong đầu anh không hiểu sao lại hiện lên hình ảnh của cô nhân viên kinh doanh ấy. Đặng Thảo Nguyên! Một cái tên rất phóng khoáng. Mà phải công nhận đồng phục của Chi nhánh 1 thiết kế rất tốt. Đồng phục công sở các nhân viên nữ mặc trên người trông rất cuốn hút, không tạo cảm giác khô cứng. Nhất là khi... khi cài lệch cúc áo. Nghĩ đến đó, đôi môi mỏng của một người nào đó không kìm được, lại bật thành nụ cười. Mà hai cái cô này, hết giờ làm còn mặc đồng phục công ty tới đây làm gì thế nhỉ?

Ba người bọn họ đợi thang máy một lát, sau đó cùng với người đàn ông ngoại quốc nọ, riu rít đi vào trong, còn nói là đi bar. Lúc cánh cửa khép lại, người bên trong xoay đầu hướng ra ngoài, anh chợt thấy gương mặt ấy!

Thấy Thế Phong trở lại, một cán bộ Sở trách, giọng đã mất đi vẻ đạo mạo thường thấy:

- Anh Phong! Anh đi hơi lâu đó nha. Đây! Phạt anh một chén!
- Được, xin chịu phạt vì để mọi người đợi lâu.
- Xin mời! Xin mời!

Hình như khi tâm trạng không tốt, người ta uống nhiều hơn bình thường thì phải. Mấy vị khách Nhật Bản trước sức uống khủng khiếp, một giọt cũng không làm ướt đó của anh chỉ còn biết nghiêng đầu kính nể liên tục.

Tan cuộc, tiễn khách về thì cũng đã gần 11 giờ. Thế Phong gọi điện cho trợ lý, bảo anh ta kêu tài xế đợi một lát, sau đó tìm đường lên quán bar trong khách sạn. Không chắc là cô gái kia còn ở đó hay không. Nhưng với tâm trạng bứt rứt không yên này, anh phải lên trên đó một chuyến. Quán bar nằm tận trên cùng, tầng 23. Anh cũng từng có thời điểm ham hố những nơi ăn chơi như vậy, nhưng càng lớn, càng thấy mấy chỗ đó phiền phức, ảm ỉ. Thang máy “đình” một tiếng. Anh lão đảo bước ra ngoài, khó chịu do cảm giác bị mất trọng lượng và nồng độ rượu cao đang chảy trong máu. Quán bar ở đây thanh lịch và không tạp nham so với ở những nơi khác, nhưng cũng chả có gì thú vị. Không thấy bóng dáng bộ đồng phục đâu cả. Vậy là họ đã đi rồi. Thế Phong buồn bực gạt hai cô ả đang mon men lại gần, rời khỏi bar. Hai mỹ nữ mặt hoa da phấn thấy vậy tức giận không nguôi. Lâu lâu mới có “hàng hiếm” thế mà ai ngờ lại là dân thô lỗ.

Đứng trong thang máy, ngẫm lại việc vừa rồi, Phong cảm thấy bản thân mình gần đây không bình thường. Không phải họ là nhân viên của công ty anh sao? Chắc là đi tiếp khách thôi! Có gì đáng ngạc nhiên, hay tò mò đâu mà còn phải lần mò lên tận trên ấy. Giống như là... E hèm! Giống như là đi rình người ta vậy! Chỉ có vợ rình chồng, chồng rình vợ, người yêu người đương đi rình nhau. Chứ chưa thấy sếp tổng đi rình nhân viên bao giờ cả. Phong đang phân tích tình hình thì thang máy dừng lại. Chết tiệt! Đúng là thang máy công cộng có khác, chuyên bị quấy rầy. Thế Phong không hài lòng xích lui vào trong, nhường chỗ ở cặp đi vào.

- Xin lỗi, phiền bạn bấm cho xuống lầu 15. – Giọng nữ thở hắt hển nhờ vả.

Bạn à? Thế Phong nhú mày nhìn xuống. Thì ra trước mặt là một cô gái đang dìu một người đàn ông, dáng vẻ chật vật đến độ căn bản không tài nào ngẩng đầu lên được, chẳng trách cô gọi anh bằng “bạn”. Mà khoan! Đây chính là... cô ta! Là Đặng Thảo Nguyên! Cô gái lúc nãy đi chung với họ đâu rồi? Tại sao hai người bọn họ... Trong chốc lát, hơi rượu trong người anh như bốc hơi sạch sẽ. Thang máy đã xuống tầng 15. Cô gái vừa đỡ, vừa lúi gãi người nước ngoài cao to ra khỏi thang máy, vừa lăm lăm tự hỏi:

- Phòng 1512 đi hướng nào bây giờ?

Cửa thang máy khép lại. Bóng anh phản chiếu trên đó, với một cái nhếch mép khinh bỉ. Anh đã từng thấy cô ta, với vẻ trong sáng và đứng đắn vô cùng, nào ngờ... cũng chỉ là hạng con gái đến thế mà thôi. Nhưng chẳng phải mỗi lần tuyển nhân viên kinh doanh, giám đốc nhân sự của công ty đều ra tiêu chí chọn những cô gái có ngoại hình, tính tình giao hoạt, khéo ăn nói, lắng lờ một chút càng tốt đó hay sao. Một vị nào đó đã từng tếu táo nói với anh: Gái kinh doanh nào có khác gì gái bar? Các cô đều phải chiều khách thì mới

làm ăn được. Lời nói buồn nôn đó cuối cùng lại được chính nhân viên của mình chứng minh. Thật là mỉa mai làm sao!

4. Chương 4: Xe Trị Giá Gần Bốn Tỉ Đồng Ngồi Lên Có Gì Khác Xe Thường?

Sáng sớm tinh mơ, tiếng đồng hồ báo thức đã reo ầm ĩ. Một cô gái đang nằm trên giường, chân bị đạp tung rơi quá nửa xuống dưới đất, ừ hử trong cổ họng một cái và đưa tay quờ quạng tìm nút tắt chuông. Không có gì khổ bằng buổi tối ăn nhậu bết nhè mà sáng hôm sau lại phải dậy sớm. Thảo Nguyên cố nín lại giấc mơ đang đứt đoạn vừa nãy một cách tiếc nuối. Không xong rồi! Đành phải dậy thôi! Cái gã khách hàng người Mexico tối qua, đã “yếu mà còn muốn ra gió”. Uống có chút đỉnh mà tự dưng lăn ra bất tỉnh nhân sự, hại cô phải thi triển hết công lực để lôi gã về phòng khách sạn. Cũng may mà cô đã tính trước, sau khi ăn tối ở quán buffet hải sản xong, khách muốn đi bar thì chọn ngay quán bar nơi khách sạn gã ở. Ở thì kinh nghiệm làm “saleswoman” mấy năm rồi mà lại.

Nguyên vệ sinh cá nhân xong, trang điểm nhẹ nhàng để xóa đi cái vẻ ngái ngủ nhợt nhạt, trông một chiếc váy hoa đơn giản, rón rén chuồn ra khỏi nhà. Tối hôm qua cô về khuya, người nồng mùi rượu làm mẹ cô lại nổi sùng lên như thường lệ. Lần nào cũng thế! Mẹ cô xót con, nhưng công việc đôi lúc buộc người ta phải hy sinh bản thân một chút, chứ cô cũng nào có muốn vậy đâu. Thời thế đành tạo... anh hùng vậy. Nếu không thì chỉ còn cách nghỉ việc, tìm một công việc khác không liên quan tới kinh doanh hay chăm sóc khách hàng nữa.

Cô bắt một chiếc taxi tới khách sạn đón Jade, rồi hộ tống hần ra sân bay tiễn về nước. Công ty của cô thường xuyên phải tiếp khách hàng từ khắp nơi trên thế giới tới Việt Nam để hợp tác mua bán hàng hóa. Phòng Kinh doanh của Chi nhánh 1 có bảy nhân viên kinh doanh, gọi tắt là sales, theo thông lệ khách do ai phụ trách đến thì người ấy lo mà tiếp. Sếp Thái ít khi ra mặt, trừ khi có đoàn khách mới hoặc trong các cuộc gặp gỡ chính thức. Còn mấy vụ “phần mềm” đưa khách đi ăn uống linh tinh, đi chơi hay tham quan này nọ thì các sales tự đạo diễn lấy. Hôm qua rủ được một bà chị sales đi cùng, ai dè mới uống xong một ly thì đã có việc đi về.

Tại sân bay, ông khách tên Jade trước khi vào cửa soát vé còn lưu luyến ôm cô không nỡ rời.

- Ok! It's ok! You'll be back, won't you?

Nguyên vỗ vỗ vào lưng Jade an ủi, nhưng thực tế là lúc này chỉ muốn đá cho ông khách bay vào trong càng nhanh càng tốt. Bởi cứ cách tầm hai đến ba tháng, Jade lại sang Việt Nam một lần, hại cô lần nào cũng như lần nào, đều phải dành thời gian đi chơi với anh ta. Quả là một con người phiền phức. Nhưng mà trộm vía, không có Jade thì mỗi tháng cô cũng mất đi vài container hàng xuất, ảnh hưởng không nhỏ đến định mức (target) của phòng kinh doanh và cả tiền hoa hồng của cô nữa. Chung quy là vì tiền, đành vẫn phải nhịn mà niềm nở với anh ta vậy.

- Sam, see you next time. Soon, I promise.

- Absolutely! You're late. Come on! – Cô đẩy lưng gã. Ôi giờ, nếu ai không biết lại tưởng cô đang chia tay người yêu.

- Bye bye.

Bọn khách Mỹ La tinh này là hay cái kiểu mùi mẫn thế chứ. Cô vẫy vẫy tay, cố nín nụ cười tươi rói cuối cùng dành “tổng tiền” Jade về nước. Liếc nhìn đồng hồ, Nguyên âm thầm tính toán nếu như nhanh thì về tới nhà, cô còn có thể ngủ gục thêm nửa tiếng trước khi đi làm.

Vừa ngập, vừa lơ ngơ đứng ở khu vực đón taxi trong sân bay, bỗng 1 chiếc xe sáng bóng, màu đen tuyền hiệu Mercedes áp đến. Cô lơ đãng lùi lại, tiếp tục vẫy taxi. Chiếc xe cũng lùi theo, chần chừ nhìn của cô. Ô hay! Chị đây không có đùa đâu nha. Cô nhẩn nhẩn lùi sâu xuống một quãng. Ai dè chiếc xe vẫn gan lì trêu người. Nguyên bực mình bước tới đầu xe, nghiêng người gõ vào cửa kính tối thui không nhìn rõ mặt người bên trong. Tầm chắn cửa từ từ hạ xuống.

- Này, sao anh lại đậu xe ở đây? Đây là khu vực bắt taxi mà. – Nguyên chỉ vào bảng chỉ dẫn. – Anh có chú ý không đấy? Ồ... Ồi... Dạ... Xin chào tổng giám đốc ạ!

- Mời lên xe! – Giọng nói hơi khàn giữa buổi sáng sớm tinh mơ tỏa ra một loại áp lực ghê gớm. Thế Phong đang ngồi sau tay lái, đôi mắt sáng lấp lánh nhìn Nguyên làm cho trái tim cô đập lỡ mất hai nhịp. Cô bị anh dọa rồi.

- Dạ...?

- Lên xe đi! Không người ta tưởng tôi đang giành khách.

Nguyên luống cuống mở cửa xe, ngồi lên ghế đầu, bên cạnh người lái. Chiếc xe vút đi êm ái. Xe của tổng giám đốc có khác, cảm giác thật thích, khác hẳn xe thường. Nguyên là người dễ bị say xe, nhưng vừa bước vào trong chiếc xe Mercedes này, đã thấy thoải mái vô cùng.

- Thắt dây an toàn vào. – Người lái nhắc nhở với một giọng dịu dàng lạ lùng.

Cô ngoan ngoãn thắt dây an toàn, ngồi có phần hơi cứng ngắc trên chiếc ghế mềm mại. Trong xe có vẻ yên tĩnh. Vốn giao tiếp nhiều, cũng quen gặp gỡ xã giao các nhân vật có chức vụ cao nên cô chủ động bắt chuyện hòng phá tan bầu không khí im lặng:

- Em vừa tiễn một khách Mexico của công ty về nước xong. Tổng giám đốc có việc gì cũng đến sân bay thế ạ?

- Cũng giống cô, đi tiễn chân một người.

Anh uể oải trả lời. Thấy sếp không nhiệt tình trò chuyện thêm về vấn đề này, nhân viên cũng không dám hỏi sâu, chuyển sang một đề tài khác:

- Chiếc xe này hình như là mẫu mới nhất vừa nhập về Việt Nam phải không ạ?

- Cô cũng quan tâm tới xe sao?

Cô lắc đầu:

- Thú thực là không ạ.

- Vậy sao lại hỏi về xe?

Trời ơi. Người này nói chuyện rất sốc nha. Chẳng qua cô nghĩ đàn ông con trai ai chả thích bàn về xe cộ, nên tìm một chủ đề dễ dàng nhất có thể để bắt chuyện, ai ngờ vị tổng giám đốc lại hỏi lại cô một câu như vậy. Không, nhầm ra thì có lẽ anh ta đang bóc mẽ cô, cho rằng cô vừa giở thủ đoạn giao tiếp. Nguyên cố nặn ra một nụ cười nhả nhặn:

- Giá của chiếc xe này hình như gần 200 ngàn đô. Em có hỏi em trai là tại sao người ta chi quá nhiều tiền như vậy làm gì trong khi chỉ cần mấy trăm triệu là có thể mua được xe ô tô rồi. Em trai em trả lời lại là sau này chị được ngồi những chiếc xe ấy một lần thì chị sẽ biết. Cho nên em mới muốn hỏi xem đây có phải là mẫu xe đó không.

- Vậy cô thấy sao? Có gì khác biệt không?

Câu hỏi làm Nguyên phân vân. Quả thực cô chẳng quan tâm gì tới lĩnh vực này nếu lần đó cậu em không đem về nhà một cuốn catalogue xe hơi, còn chỉ cho cô xem những mẫu xe mới với ánh mắt thèm thuồng. Bây giờ tổng giám đốc hỏi như thế, nói là không cũng không được, mà nói là có, nhờ anh ta hỏi khác biệt ra sao thì cô biết trả lời thế nào. Cái đầu thông minh nhanh chóng phân tích phương án giải quyết. Cuối cùng, cô dùng kế hoãn binh:

- Chắc phải ngồi thêm chút nữa mới thấy rõ ràng.

Người bên cạnh chỉ nhếch khe môi. Lúc này, xe đã ra khỏi khu vực sân bay. Phong hỏi:

- Nhà cô đi hướng nào?

- Hướng Nam Sài Gòn, khu đô thị mới An Hòa ạ. Nhưng tổng giám đốc cứ thả em ở trung tâm, em sẽ bắt xe về nhà.

Nguyên tỏ vẻ áy náy. Thế Phong chỉ dặn:

- Cô ngồi cho vững nhé.

Sau câu dặn dò, chiếc xe cua một vòng điệu nghệ ra đường chính mà không giảm tốc độ, sau đó đột ngột tăng ga phóng vút đi như bay. Chưa bao giờ Nguyên ngồi ô tô lướt đi trong thành phố với một tốc độ kinh khủng như vậy. Đường xá Sài Gòn thì nào có đẹp để đồng đều gì cho cam! Cô lén lút hít một hơi chuẩn bị tinh thần cho những cú xóc nảy choáng váng, tay vô thức nắm chặt thanh nắm ở phía trên. Nhưng mà ... Đúng là xe xịn có khác. Không có gì khác trừ cảm nhận chiếc xe vẫn lướt đi êm ái. Vâng thưa tổng giám đốc, anh đã cố tình thể hiện như vậy thì giờ em đã biết ngồi trên chiếc xe trị giá bốn4 tỉ đồng thì nó khác với xe mấy trăm triệu ở chỗ nào rồi ạ.

Đến chỗ đèn đỏ, xe dừng lại. Nguyên quay sang tỏ vẻ thần phục:

- Ô, xe hạng sang quả là khác biệt so với xe thường.

- Vẫn chưa đúng.

- Gì cơ?

- Có hai thứ có thể tạo nên sự khác biệt: Xe chỉ là một chuyện. Quan trọng là người lái.

Lúc đó Nguyên cảm thấy bất ngờ trước câu nói của Thế Phong. Cô cứ nghĩ tổng giám đốc đang ra uy. Nhưng sau này, khi trở thành “đối thủ” của Phong về lĩnh vực xe cộ, cô nghĩ lại mới thấy câu phát biểu của anh quả thật là chí lí.

Xe dừng lại ở đầu phố. Nguyên quay sang cảm ơn, rồi nhanh nhẹn mở cửa xe bước xuống. Cô quên bém đi mất thời điểm này là lúc mẹ cô rời khỏi nhà để đi tập thể dục. Vì thế, mới có cảnh bà mẹ mặc một bộ đồ thể thao chói lóa màu hồng, nhìn thấy cô con gái yêu mới sáng sớm tinh mơ đã bước ra khỏi một chiếc xe ô tô sang trọng. Mất chữ O, mồm chữ A, bà te tái chạy lại gần.

5. Chương 5: Tất Cả Đều Động, Duy Chỉ Có Khuôn Mặt Của Cô Ấy Là Tĩnh Lặng Như Hồ Nước Mùa Thu Dưới Ánh Trăng

Nguyên vừa giải thích vừa kéo mẹ đi nhưng bà Hoa đời nào chịu tin ngay. Bà nhất quyết phải xem tận mặt cái kẻ nào đã đưa đón con gái mình lúc tinh mơ gà gáy thế này. Người cơ kè kéo một hồi, thế trận dùng dằng cho đến khi nhân vật bí ẩn bỏ đi không nỡ đành quyết định xuống xe giải vây. Nguyên bối rối giới thiệu:

- Tổng giám đốc, anh xuống xe ạ. Đây là mẹ của em. Mẹ, đây là tổng giám đốc công ty con đang làm, tên là Thế Phong ạ.

- Chào cô! – Phong lịch sự chào. Bà Hoa cười híp cả mắt:

- Ô, vậy ra anh đúng là cấp trên của cháu Nguyên nhà tôi. Dạ. Quý hóa quá! Cháu nhà tôi còn non nớt lắm, có gì nhờ anh giúp đỡ cho công tác của cháu.

Mẹ Nguyên không kiêng kị gì ra mặt ngay để nhờ vả cho con gái bà, làm cô xấu hổ chỉ muốn độn thổ. Mẹ đúng là...

- Mẹ ơi. Giờ mẹ tin con rồi nhé. Tổng giám đốc bạn lắm. Chúng ta đi thôi!

Ai ngờ, bà mẹ không chịu bỏ lỡ cơ hội. Là phụ huynh có con gái làm ở công ty, vậy coi như bà cũng có liên hệ vào đó.

- Thưa cấp trên của cháu Nguyên, tôi vốn có lời này muốn nói từ lâu mà chưa có dịp gặp. Sẵn tiện đây, tôi xin trình bày luôn. Cháu Nguyên nhà tôi hôm qua đi tiếp khách của công ty gì mà đến tối khuya mới về, lại còn phải thường xuyên uống bia rượu. Dù sao cũng là con gái, làm mẹ tôi thật không yên tâm chút nào. Anh có biện pháp nào chứ...

Nguyên muốn chết đi cho xong. Mẹ cô nói những thứ này ra làm gì cơ chứ. Cứ như cô là học sinh tiểu học, được phụ huynh gửi gắm cho thầy giáo chủ nhiệm không bằng.

- Kìa mẹ...

- Mẹ nói không đúng à?

- Vậy tối qua cô đi uống rượu với khách? – Người nào đó biết rồi còn cố tình giả vờ. Nguyên chưa kịp nói gì thì mẹ cô đã cướp lời:

- Khách lại còn lặn ra bắt tỉnh nhân sự, phải đưa về tận phòng nữa chứ!

- Mẹ! – Nguyên không chịu nổi mẹ nữa rồi. Bà cứ ở đây cà kê dê ngỗng thế này chắc chắn sẽ tổn hại đến sự nghiệp của cô ở công ty mất. Cô cúi chào cấp trên rồi cương quyết kéo tay mẹ đi. Bà Hoa vừa đi vừa ngoái lại:

- Tôi có lời nào không phải mong anh bỏ quá cho. Khi nào rảnh mời anh ghé nhà chơi.

- Vâng! – Thế Phong gật khế đầu, nhìn hai người phụ nữ một lớn một nhỏ trước mắt, trong lòng nghĩ thầm: Vậy tối qua, hóa ra là hiểu lầm. Khẽ định được điều này, trong lòng anh chẳng hiểu sao lại cảm thấy nhẹ nhõm như vừa gỡ được một mối tơ vò. Phong khởi động xe, mở cửa sổ để cho ngọn gió mát lành buổi sáng tràn vào trong xe, nhớ lại một buổi tối cách đây đã lâu.

Buổi tối hôm ấy, anh ngồi một mình trên sân thượng nhà hàng Gió Bắc. Đây chẳng phải là một nhà hàng cao cấp, nhưng lại mang phong vị rất riêng, có nhiều món ăn dân dã khoái khẩu dành cho khách sành ăn. Nhất là chỗ ngồi trên cao này, không phải cứ có tiền muốn lên là được. Ở đây không gian khoáng đạt, gió trong lành, còn đưa đến mùi thơm thoang thoảng của hoa sữa, gợi nhớ về ngôi nhà thời thơ ấu nơi phố cũ. Mỗi chỗ ngồi đều được ngăn cách một cách tự nhiên bằng các bụi cây, khóm hoa hay giàn tơ hồng lưa thưa rủ xuống thướt tha như mái tóc dài. Hồi ấy ông nội anh đang bắt anh đi học việc, nhận một chức trưởng phòng tài chính trong công ty nhỏ của ông bác họ nên cũng hay đi ăn uống xã giao với nhiều đối tượng. Hôm đó hẹn với giám đốc tín dụng một ngân hàng ở Gió Bắc do ông ta nói muốn ăn món đuông ở đây, thế nào thành ra anh lại bị cho leo cây, đành ngồi nhâm nhi hết chai bia cho đỡ tức rồi về. Tự nhiên một giọng nữ dễ nghe theo cơn gió đưa đến. Đang nhàn rỗi, anh cũng để cho câu chuyện của cô chui vào não:

- Tại sao cậu không tha thứ cho anh ấy. Làm sao vậy? Cậu còn yêu anh ấy cơ mà!

- Kể cả là còn yêu đi chăng nữa, tớ cũng không có cách nào quay lại với anh ấy.

Ồ thì ra là một câu chuyện tình buồn.

- Cậu đừng như thế. Đó chỉ là một sự hiểu lầm.

- Ngủ cùng một người con gái khác thì là hiểu lầm sao?

- Mọi người đều biết ả Thủy đó gài bẫy anh ấy. Có thể chỉ là một phút yếu lòng. Điều quan trọng là anh ấy luôn yêu cậu. Anh ấy đã ân hận. Anh ấy đã cầu xin cậu tha thứ. Bọn tớ còn cảm thấy thương anh ấy. Cậu tại sao lại cứng nhắc như thế cơ chứ?

- Nói như các cậu, cứ có cô gái nào sấn lại thì được phép yếu lòng sao?

Giọng cô kia phân tích:

- Cậu phải biết phụ nữ bây giờ rất ghê gớm. Người đàn ông nào tốt là phải giữ lấy không thì sẽ bị họ chà đạp đấy. Cũng tại cậu, lẽ ra cậu phải giữ chặt lấy anh ấy thì đằng này lại sơ hở, không đề phòng để kẻ địch tấn công. Lỗi một phần là ở cậu.

Giọng nữ dễ nghe bình tĩnh:

- Cậu nói thế nào thì cho là thế ấy!

- Cậu... Đúng là hết nước hết cái với cậu rồi. Đàn ông á, chẳng có ai là Đường Tăng đâu. Nghe tớ đi, ngày mai anh ấy đi Úc rồi! Đừng để sau này phải hối hận.

Nhắc đến đi Úc, thằng em họ con chú anh cũng sắp sửa đi Úc. Chẳng lẽ... Mà sao có thể nhỉ? Đâu có nghe thấy nó nói yêu đương bao giờ!

Lúc đó gió trên tầng thượng thổi rất mạnh. Phong quay đầu lại. Những sợi dây hoa tơ hồng rụng đưa. Mái tóc của cô gái có giọng nói dễ nghe rồi tung trong gió. Đám khách nhón nháo túm giữ những thứ đang bị gió thổi bay trên bàn lại. Tất cả đều động, duy chỉ có khuôn mặt ấy là tĩnh lặng như hồ nước mùa thu dưới ánh trăng.

6. Chương 6: Lần Đầu Tiên Cô Ước Gì Mình Có Họ Hàng Với Nữ Hoàng Dancesport Khánh Thi

Sau cuộc chạm trán bất ngờ với tổng giám đốc của công ty, Nguyên có dự cảm rằng tương lai của cô sẽ chẳng sáng sủa gì. Mẹ cô đã nói những lời không nên nói làm mấy ngày nay đến công ty, cô đều lo sợ phạt phòng. Phải chăng vào một ngày đẹp trời nào đó, giám đốc Thái và trưởng phòng nhân sự Linh sẽ gọi cô vào phòng họp và bảo:

“Thảo Nguyên ạ, những việc mà mọi nhân viên kinh doanh đều làm nếu như gia đình em không đồng ý thì chỉ còn cách cho em nghỉ việc thôi. Công ty không muốn bị nói này nói nọ mà ảnh hưởng đến uy tín”.

Ôi, nếu như thế thật thì cô sẽ phải làm như thế nào?

Nhưng từng ngày, từng ngày trôi qua trong yên bình, lại càng làm cho Nguyên cảm thấy bất an. Người ta chẳng vẫn bảo trước cơn bão trời thường đẹp đấy hay sao.

Mà cuối cùng, cơn bão đến thật, có điều nó lại tàn phá cô theo một cái kiểu mà cô không thể nào tưởng tượng ra được.

Khi nhận được email từ phòng nhân sự phát tán đi, cả Chi nhánh 1 giống như bị bão cấp 12 càn quét qua. Chưa bao giờ không khí trong công ty sôi động đến thế. Bởi lẽ đây chính là lần đầu tiên trong lịch sử, tổng công ty tuyên bố tổ chức một cuộc thi “Nhan sắc”. Mặc dù Thành Tín hay tổ chức giao lưu, ngoại khóa này nọ cho nhân viên, nhưng phần nhiều là các hoạt động du lịch tập thể hoặc thi đấu thể dục thể thao. Lần này đổi mới quá, lại tổ chức thi “Nét đẹp Thành Tín”, mọi người không nháo nhào lên mới là lạ. Thêm nữa, Chi nhánh 1 có truyền thống chuyên xếp hạng bét trong các cuộc tranh tài, chưa bao giờ đoạt huy chương hay phần thưởng gì nên lần này, giám đốc Thái hạ lệnh cho phòng nhân sự phải làm thế nào thì làm, nhất quyết mang được một cái giải về đây, rửa nhục cho những lần thất bại trước đó. Vì vậy phòng nhân sự bàn ra tán vào suốt ngày đêm, giữa một dàn không thiếu gái đẹp trong Chi nhánh 1, cuối cùng Nguyên lọt ngó thể nào lại được chọn. Người thi chung cặp với cô là một nhân viên IT tên Thành. Anh này thì khá là đẹp trai, chỉ tội hơi đồ một tí, nhưng được cái chiều cao kéo lại. Thêm nữa anh chàng lại chơi ghi-ta rất cừ, có lợi thế khi tham gia phần thi năng khiếu.

Mỗi đơn vị chọn đại diện một cặp tham dự. Tổng cộng Thành Tín có năm chi nhánh, ba công ty (dù độc lập về tài chính trên giấy tờ nhưng về thực tế vẫn là tài sản của gia đình), cả văn phòng tổng công ty nữa là có tất cả chín cặp thí sinh. Các phần thi cũng tương tự như thi hoa hậu bao gồm trang phục dạ hội, năng khiếu và cuối cùng là phần thi ứng xử. (Các nhân viên còn lại – những người sẽ xuất hiện trong thân phận khán giả hơi bất mãn vì không có màn thi... áo tắm!)

Bây giờ mỗi khi tan sở, Nguyên không được về nhà ngay mà phải ở lại tập văn nghệ. Giám đốc Thái rất quyết tâm, chi ra mười triệu cho nhân viên thuê trang phục đắt tiền, còn mời người tới để luyện thanh. Nhưng cuối cùng, hóa ra phần thi năng khiếu lại được thông báo là thi chung, trong đó tất cả các đôi thí sinh sẽ cùng nhảy một điệu Samba để ban giám khảo chấm điểm. Nguyên nghe như mặt đất dưới chân mình vỡ vụn. Hát hò thì còn trong “phạm vi hiểu biết” chứ dance-sport thì cô bó tay, chưa bao giờ đụng vào món này. Công ty cô cũng lắm chiêu lắm cơ. Thi thố như thế này thì hại chết cô rồi. Với khả năng nhảy nhót của Nguyên đảm bảo điệu Samba sẽ biến ra Hiphop hay là nhảy Moonwalk không biết chừng. Vậy biện pháp giải quyết vấn đề này như thế nào? Đối người? Không kịp rồi. Chỉ còn cách là miệt mài rèn luyện mà thôi.

Chiều thứ bảy, IT Thành chở Nguyên lên tổng công ty để tập trung cùng với các đội khác học bài nhảy Samba đã được biên soạn sẵn. Trừ đợt tổng kết cuối năm, cô chẳng bao giờ bén mảng đến đây nên thành ra

không có ấn tượng gì mấy với cái tòa nhà 15 lầu phô trương lừng lững đang án ngữ ở mặt tiền con phố chính cho biết sự thịnh vượng hiện tại của Thành Tín. Phòng hội nghị được trưng dụng làm phòng tập. Lúc tối, cả hai đã nghe tiếng nhạc Samba rộn ràng, có mấy cặp đang vây quanh một đôi nam nữ mặc quần áo biểu diễn, vốn là hai vũ công chuyên nghiệp được thuê tới để dạy. Hai huấn luyện viên nhảy mẫu một lần, động tác điêu luyện thành thục làm người ta ngơ ngẩn. Nguyên vừa nhìn đã lắc đầu lè lưỡi. Đến khi vào tập các động tác cơ bản, cô hết như một con rối gỗ vung về, chân tay vung vẩy loạn xạ ngẫu. Huấn luyện viên ban đầu còn hăng hái kêu cô ra một góc tập riêng. Nhưng sau cùng, ông này cũng nản chí trả cô về với đồng bọn.

Cuối buổi tập, cô than thở:

- Không được rồi anh Thành ạ. Cái món này em chơi không nổi. Hay là đổi người khác đi.
- Danh sách cũng lên rồi. Với lại mình cũng đã chuẩn bị quần áo này nọ hết rồi. Không đổi được đâu em!
- Vậy giờ phải làm thế nào?
- Luyện tập thôi chứ còn làm thế nào nữa. Cố lên!

Vẫn là phương án cũ! Nhưng tập luyện? Người ta thường nói cường cầu không có hạnh phúc. Dù có cố bắt cô luyện tập thế nào đi nữa thì với tầm năng khiếu bằng cái lá mít này chắc cũng chẳng có mấy tác dụng đâu. Nguyên ủ rũ bước theo Thành. Anh này vừa ra khỏi văn phòng tổng công ty, đã nói xấu:

- Này, em có biết vì sao ban tổ chức lại đổi phần năng khiếu thành thi nhảy không?
- Ô, vì sao vậy?
- Anh hỏi em: Trong đám người dự thi, ai là người nhảy tốt nhất?
- Cô... cô thư ký của tổng giám đốc.
- Chính thế. Gọi là thi nét đẹp “Mr and Ms” Thành Tín, nhưng phần nhiều người ta nhìn vào nữ. Rõ ràng là công ty muốn người của tổng đoạt giải. Em hiểu chưa!
- À...

Nguyên gật gật đầu. Thành đưa cho cô chiếc mũ bảo hiểm, nói chắc nịch:

- Đấy rồi em xem!
- Nhưng cái cô Linh Chi ấy cũng rất xinh đẹp. Nếu đoạt giải nhất thì cũng không có gì lấy làm lạ.
- Chỉ khéo trang điểm thôi. Em cũng đâu kém gì cô ta.
- Cám ơn anh. – Nguyên bật cười trước câu nịnh nọt. – Anh đúng là người có tinh thần đồng đội.
- Thôi lên xe. Anh sẽ chở em đi mua mấy cái đĩa dạy nhảy để em về nhà xem mà học theo.

Sau 10 ngày rèn giũa, hầu như tất cả các đội khác đã thuộc bài nhảy, không cần đến huấn luyện viên nữa. Chỉ có đôi thí sinh của Chi nhánh 1, nhất là cái cô thí sinh nữ là vẫn ù ù cạc cạc như vậy. Giám đốc Thái thân với chị phụ trách nhân sự của tổng, nhờ chị mời hai huấn luyện viên bồi dưỡng thêm cho hai người. Sự đầu tư và kỳ vọng của mọi người dành cho Nguyên lớn như vậy khiến cho cô cảm thấy thêm lo lắng. Cộng với áp lực của ngày thi đang đến gần, cô rơi vào một trạng thái hỗn loạn trước đây chưa từng có. Nguyên ơi là Nguyên, bản lĩnh của người chạy đua mất tiêu rồi? Khiêu vũ thể thao chết tiệt. Tại sao người ta lại nghĩ ra cái bộ môn trời đánh thánh vật này? Ước gì... Lần đầu tiên trong đời, cô ước gì mình có họ với nữ hoàng dancesport Khánh Thi. Chỉ vậy mới hi vọng cô có thêm chút năng khiếu thôi!

Chiều thứ bảy, toàn công ty được nghỉ. Phòng hội nghị cũng chỉ có một mình Nguyên. Vị huấn luyện viên nữ sao chưa thấy tới. Cả Thành cũng thế, gọi điện còn không nghe máy. Hay là họ chán quá, xù mất rồi nhỉ? Nguyên hết đứng lại ngồi một cách buồn chán, cuối cùng quyết định mở nhạc ra tự tập. Cô cố gắng nhớ lại những động tác đã được dạy, miệng lầm nhảm đếm theo tiếng nhạc, hai tay giơ lên giống như đang ôm bạn nhảy, chân bước theo nhịp. Một, hai, ba...

Cô hoàn toàn không biết rằng, có một người vừa mới xử lý công việc với đối tác nước ngoài xong, nghe thấy tiếng nhạc phát ra bèn đi về phía căn phòng này.

7. Chương 7: Lớp Học Miễn Phí Với Một Thiên Tài Nhảy Dancesport

Thế Phong tay ôm một tập tài liệu mật vừa mới nhận từ phía đối tác, định đi về nhà, chợt nghĩ rằng có thể lúc này trong phòng hội nghị có một người anh muốn gặp. Dù anh không có thời gian theo dõi các cuộc thi kiểu phong trào như thế này nhưng tin đồn về “năng khiếu” nhảy dancesport của nhân viên Chi nhánh 1 cũng bay lên tận phòng tổng giám đốc ở lầu trên cùng mất rồi. Qua cánh cửa mở hé hé, anh nhìn thấy một cô gái đang lắc lư như con thỏ trên đồng cỏ trong tiếng nhạc của một vũ khúc nồng cháy. Liên tưởng về một con thỏ nhảy loi choi giữa các bụi cây khiến anh bật cười. Mặc dù tiếng cười rất nhỏ, nhưng cũng khiến cho vũ công bất đắc dĩ đang say sưa tác nghiệp giữa phòng ngay lập tức dừng lại mọi động tác. Vị tổng giám đốc không biết mình là người phá đám, ung dung tiến vào:

- Cô luyện tập một mình à?

Nguyên bối rối đến nỗi hai má muốn đỏ bừng cả lên nhưng cô cố nặn ra một nụ cười gượng gạo. Vậy là những động tác vụng về của mình đã bị nhìn thấy hết rồi. Xấu hổ quá đi mất!

- Anh vẫn còn ở công ty à?

- Tôi có chút việc.

Nguyên đang định chạy lại tắt nhạc thì Phong ngăn lại.

- Không có ai tập cùng tiến bộ làm sao được?

- Bình thường thì có thưa anh, nhưng hôm nay có vẻ như mọi người đều bận cả rồi à.

- Tôi sẽ tập cho cô.

Nguyên tưởng cô đang nghe nhầm, bối rối hỏi lại:

- Tổng giám đốc, anh nói gì?

- Sao? Cô không tin tưởng tài năng của tôi?

- Dạ không... nhưng...

- Vậy thì bắt đầu! Tôi sẽ không tính công đâu mà cô ngại.

Tổng giám đốc có khác, nói là làm. Thế Phong đặt túi tài liệu lên trên bàn, cởi áo vest khoác lên ghế, mở cúc tay áo sơ mi, xắn lên đến khuỷu tay. Mặc dù bận rộn nhưng anh vẫn dành thời gian tập thể hình, nên qua lần áo sơ mi mỏng, đường nét thân hình hoàn hảo sẵn chắt mớ mỡ hiện lên, tỏa ra một sức quyến rũ mê người. Anh tao nhã bước tới trước con thỏ vụng về giờ mặt gần như tái mét, đưa một tay ra mời. Nguyên lập cập đặt bàn tay mình lên tay anh.

- Lại gần một chút. Đứng xa như thế làm sao nhảy!

Thế Phong dùng lực trên cổ tay kéo cô lại gần sát mình. Cô gái không kịp chuẩn bị, ngã sấp về phía trước. Thảm rồi! Nguyên nhắm mắt chắc mẩm mình sẽ đâm sầm vào lồng ngực nam tính kia nhưng Phong đã kịp thời gia lực, giữ cô lại ở một khoảng cách thích hợp.

- Thế này được rồi! Cô muốn sát quá cũng không nhảy được.

Giọng anh trầm ngập ý bông đùa. Người đối diện nín thinh, căng thẳng đến độ quả tim trong lồng ngực đập thình thịch. Không phải cô run vì nhảy cùng tổng giám đốc, cũng không phải do khí thế nam tính áp đảo của anh. Điều cô lo ở đây chính là làm thế nào để không giẫm vào đôi giày đắt tiền của cấp trên đây!

Nhưng Thế Phong rõ ràng là một thầy dạy nhảy cừ khôi. Dưới sự dẫn dắt của anh, Nguyên lần đầu tiên cảm được nhịp của giai điệu và bắt được các bước nhảy Samba. Khi hoàn thành một đoạn nhảy mà không sai một bước nào, Nguyên cao hứng cười lớn:

- Tổng giám đốc, anh giỏi thật đấy. Chuyên gia dạy nhảy còn phải bó tay với em, vậy mà tập với anh một chút, em đã tiến bộ rõ rệt.

- Hồi tôi học đại học có môn này mà.

Cái gì? Chỉ là một môn học trong trường thôi mà đã thế này! Nếu như cho anh đi đào tạo chắc bây giờ phải đoạt giải dancesport quốc tế rồi ấy chứ. Nguyên thâm so sánh và cảm thấy oán hận. Tại sao có người thì thừa năng khiếu, còn cô thì lại chẳng có tí tế bào nghệ thuật nào hết. Nhìn ánh mắt có chút tủ thân của Nguyên, Thế Phong cảm thấy mềm lòng. Anh khen:

- Thực ra cô nhảy đầu có tệ lắm.

- Dạ, anh đang an ủi em đấy ạ?

- Nếu như cô thấy chưa an tâm, tôi sẽ cùng tập luyện thêm với cô. Thứ ba, tám rưỡi tối. Tại phòng này.

- Em không dám làm phiền tổng giám đốc nữa đâu. Em biết anh rất bận.

- Nhưng hôm đó tôi rảnh. Mà từ giờ, cô đừng gọi tôi là “tổng giám đốc” nữa.

- Nhưng thưa tổng...

- Gọi là anh Phong. Tôi phải đi rồi. Cô tự bắt xe về nhé!

Cũng dứt khoát như lúc bắt đầu, Thế Phong cầm áo vest và cặp tài liệu rời khỏi phòng. Nguyên sau khi đứng sững trong phòng một phút, vội vàng đuổi theo. Ra được đến ngoài cửa tòa nhà, Thế Phong đã chuẩn bị lên xe. Cô đứng trên bậc thềm, gọi với theo:

- Anh Phong, cảm ơn anh.

Phong giơ một tay lên ra dấu đã nghe thấy, rồi lên xe phóng vút đi.

Thấm thoắt đã đến ngày thi “Nét đẹp Thành Tín”. Cuộc thi đặc biệt chào đón ngài tổng giám đốc bận trăm công nghìn việc tới tham dự và đồng thời còn giữ một ghế trong ban giám khảo. Hội trường của tổng công ty không có đủ sức chứa hàng trăm người nên ban tổ chức đã phải thuê hội trường của một khách sạn sang trọng để tổ chức sự kiện đặc biệt này. Thảo Nguyên trong bộ váy dạ hội trắng lộng lẫy, xúng xính cùng với Thành hồi hộp bước lên sân khấu. Cuộc thi trải qua hết ba vòng. Vòng trình diễn trang phục tự chọn, vòng thi nhảy Samba và ba cặp được chọn vào vòng chung kết sẽ thi thêm vòng ứng xử để định giải. Chưa kết thúc cuộc thi nhưng nhìn vào đội hình, hầu hết ai cũng đoán cặp của văn phòng tổng công ty sẽ giành vương miện nam vương và hoa khôi. Còn đối với cặp nam thanh nữ lịch của Chi nhánh 1, giám đốc Thái đã giậm khí thế, hạ chỉ tiêu “chiến đấu” từ quyết tâm đoạt giải thành ra “cố gắng không đứng hạng bét”.

Sau phần thi khiêu vũ thể thao, Nguyên thở phào nhẹ nhõm. Vậy là một thử thách khó khăn nhất trong đời từ trước tới giờ đã được hoàn thành. Cô đã nhảy một cách trôi chảy, không vấp vấp và tránh được nguy cơ làm trò cười cho toàn công ty. Mặc kệ kết quả có như thế nào, với cô đây đã là một thành công mỹ mãn. Lúc thi xong, cô nhìn về phía Thế Phong cười thật tươi. Anh cũng nhìn lại cô, khóe môi khẽ kín đáo nhếch lên. Giữa hai người xa lạ bọn họ giờ đã có một bí mật. Chẳng ai có thể ngờ cô lại có vinh dự được tổng giám đốc công ty bồi dưỡng hai buổi để hoàn thành bài thi nhảy vũ điệu Samba này.

Sau vài tiết mục văn nghệ và tiểu phẩm cây nhà lá vườn, MC của chương trình bước ra thông báo kết quả cuộc thi. Những cái tên được xướng lên, tiếng vỗ tay râm ran. Đội cổ vũ của những cặp giành giải cao hưng phấn reo hò ầm ĩ. Không ngoài dự đoán của mọi người, cặp đôi của Tổng công ty đoạt giải nhất. Chi nhánh 1, tất nhiên là chẳng nằm trong ba đội có vinh dự ấy. Nguyên đã chuẩn bị tinh thần từ trước, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy có một tí thất vọng. Lúc vào trong cánh gà, Thành vỗ vai cô an ủi:

- Không đứng cuối bảng đâu mà em lo. Vậy là xong nợ. Làm mất ngủ mấy ngày nay!

Anh ta nói xong làm động tác vươn vai ra chiều khoan khoái, giống như vừa xong một nhiệm vụ nặng nề được giao. Nhưng nào đã xong đâu. Phần bắt ngờ nhất của cuộc thi vẫn đang nằm ở cuối chương trình.

8. Chương 8: Sau Miếng Mồi Ngon Là Một Con Cá Chết

Giám đốc Chi nhánh 1 Ngọc Thái ngồi ngay hàng ghế đầu. Sau khi biết hai “gà” nhà mình giành vị trí thứ tư đã cười một cái thật tươi. Cổ thêm một tí nữa thì có phải đã giành cái cúp giải ba rồi không cơ chứ. Trong lúc mọi người lục tục sửa soạn để chuyển qua phòng tiệc do tổng công ty nhân dịp này chiêu đãi, thì Giám đốc nhân sự của Thành Tín lên sân khấu thông báo:

- Xin vui mừng thông báo với các thí sinh của sáu cặp không đoạt giải. Ban tổ chức quyết định trao thêm một giải thưởng mang tên “Progressing” – giải thưởng tiến bộ giành cho thí sinh đã có những tiến bộ vượt bậc trong suốt quá trình luyện tập và tham gia cuộc thi. Giải thưởng này sẽ do huấn luyện viên lựa chọn.

Toàn bộ khán phòng vỗ tay rần rần. Vị huấn luyện viên dạy nhảy từ vị trí ban giám khảo hướng vào micro thông báo:

- Thí sinh mà tôi thấy xứng đáng để trao giải Progressing là...

Anh ta dừng một chút để tạo không khí hồi hộp.

- Chúc mừng thí sinh Đặng Thảo Nguyên – nhân viên kinh doanh Chi nhánh 1.

Ồ... hoan hô. Toàn bộ nhân viên của Chi nhánh 1 đồng loạt nhảy cẫng lên. Nguyên nghe xong thông báo ngạc nhiên mắt chữ O miệng chữ A, bị ai đó đẩy ra giữa sân khấu để nhận hoa và phần thưởng. Lập cập ban đầu qua đi, Nguyên ôm bó hoa cười thật tươi, hướng về mấy chiến hữu dưới sân khấu vẫy vẫy. Hình ảnh tự nhiên này đã được nhiếp ảnh gia của công ty chụp được và ngày hôm sau đã chình ỉnh trên web nội bộ, trưng mãi đến tết mới thay bằng cái ảnh hoa mai.

Việc từ một đứa mù nhảy lại được nhận giải Tiến bộ làm cho Nguyên sung sướng âm ỉ suốt mấy ngày sau. Giám đốc Thái nhân sự kiện hiếm có này còn trích quỹ của chi nhánh thưởng thêm cho nhân viên khiến cho cô, quả thực là “vừa có tiếng, lại “vừa có miếng”! Nhưng các cụ đã dạy: Sau miếng mồi ngon là một con cá chết! Mà các cụ dạy cấm có bao giờ sai.

Mấy ngày sau, trưởng phòng nhân sự forward cho cô một cái email gửi từ phòng Quan hệ công chúng của văn phòng tổng công ty, trong đó yêu cầu bốn thí sinh nữ trong đó có ba thí sinh từ các cặp đoạt giải và một thí sinh đoạt giải phụ sẽ làm người mẫu cho công ty để chụp hình sử dụng cho chiến dịch quảng cáo và truyền thông cuối năm của công ty. Nguyên đang trong trạng thái lằng lằng rơi bộp một phát xuống đất. Đúng là chẳng dễ nuốt không của ai cái gì. Nhìn dáng vẻ ảo não của Thảo Nguyên, các cô gái xinh đẹp khác trong phòng kinh doanh cảm thấy khó hiểu.

Được làm người mẫu cho tổng công ty, đồng nghĩa với việc sẽ được xuất hiện trong catalogue, lên lịch, có khi còn lên TV mercial, brochure gửi khách hàng. Chưa kể sẽ có chi phí bồi dưỡng hậu hĩnh. Cầu không được thể mà con bé ấy cứ làm như bị lợi dụng thể xác thể nhĩ! Rõ là có số hưởng mà còn làm bộ làm tịch. Có ai hiểu được nỗi thống khổ của Thảo Nguyên. Cô chưa bao giờ cảm thấy tự nhiên khi đứng trước máy quay phim hay máy chụp hình. Những tấm hình hiếm hoi trước đây cô chụp bao giờ cũng trong tư thế xấu nhất. Hồi cấp ba, cô chụp chung với một cô bạn trong lễ tốt nghiệp. Anh trai của cô nàng này sau khi xem ảnh xong đã không chịu đi gặp mặt Nguyên dù lúc trước cực kỳ hào hứng khi nghe em gái giới thiệu.

Tuy nhiên, lệnh trên tổng công ty đã ban ra, làm sao có thể dám không thực hiện. Thảo Nguyên tìm mọi cách giải thích, còn lên cả giám đốc Thái kêu cứu, nhưng cuối cùng, vẫn phải ôm cuốn kế hoạch chụp hình nghiên cứu nội dung và ý tưởng chụp mà phòng Quan hệ công chúng đưa ra.

Cuối cùng cái ngày chết tiệt ấy cũng đến, Trong khi các đồng nghiệp được nghỉ cuối tuần thì Thảo Nguyên phải lếch thếch khăn gói lên văn phòng tổng công ty để chụp ảnh. Mà nào đã được chụp ngay, phải thử các kiểu trang phục công sở, phải ngồi gần hai tiếng đồng hồ để chuyên viên trang điểm bôi gio trát trấu, à không, bôi son đánh phấn lên mặt. Sau đó, mấy người của phòng Quan hệ công chúng bắt đầu kéo họ đi tất cả các góc ngách của văn phòng công ty để thợ chụp hình tìm ra những góc chụp thích hợp nhất. Cũng may ekip chụp hình khá là chuyên nghiệp. Họ nhanh chóng phát hiện ra nhược điểm của Thảo Nguyên nên yêu cầu cô chỉ diễn một kiểu duy nhất đó là cười thật rộng miệng. Vì thế, sau một loạt các shot hình, khớp hàm của cô cứng ngắc.

- Nghỉ giải lao nhé các cô gái! – Nhân viên phòng quan hệ tươi cười thông báo. Bốn cô người mẫu nghiệp dư lập tức kiếm chỗ ngồi phịch xuống. Chuyên viên trang điểm tranh thủ lau mồ hôi và dặm lại phấn cho các cô gái. Nguyên cầm chai nước đưa lên miệng tu ừng ực. Giờ cô mới thấy ngưỡng mộ những người làm nghệ thuật. Thôi thì cứ làm một nhân viên văn phòng quen như cô có khi lại hạnh phúc hơn ấy chứ!

Trong bốn người thì Linh Chi có vẻ có triển vọng nhất, nên được giao cho vai chính. Khi chụp, photographer cũng ưu tiên, luôn cho cô đứng ở vị trí trung tâm. Khác với những gì người ta hình dung về một nữ thư ký xinh đẹp làm việc gần các vị chức vụ cấp cao, Linh Chi không có vẻ kiêu kỳ hay chua ngoa, mà ngược lại, khá điềm đạm và thân thiện. Trên cổ cô có đeo một sợi dây chuyền bằng bạch kim rất đẹp.

Cô bên Chi nhánh 3 hỏi:

- Chị Chi, dây chuyền của chị đẹp quá. Nhìn không phải hàng trong nước. Chị mua ở đâu đấy ạ?

- Ủ, cái này chị được tặng đấy em ạ. Nghe nói nó là chiếc duy nhất, được thợ kim hoàn ở Du Bai làm bằng tay.

- Ôi, anh chàng nào mà ga-lăng thế ạ? Người yêu của chị à?

- Không phải. Chị nói nhỏ mấy em đừng khoe với ai nhé. Cái này là anh Phong đi công tác đợt trước về tặng

cho chị.

- Ôa... – Các cô gái đều ồ lên. Tặng dây chuyền quý hiếm như thế này, là ý gì đây? Lại còn gọi “anh Phong” một cách đầy thân mật như thế kia nữa chứ. Nghi ngờ quá. Chắc hẳn là phải có một quan hệ lãng mạn mờ ám gì rồi!

Trong lúc các cô đang nghỉ ngơi, thì Giám đốc phụ trách Quan hệ công chúng chạy vào:

- Tổng giám đốc tới. Đã chọn ngày chủ nhật để không phiền đến ai, vậy mà Tổng giám đốc vẫn có việc ghé qua đây. Đạo này nhiều hạng mục, anh ấy làm việc không biết mệt hay sao thế.

Các cô gái nghe thấy vậy, không ai bảo ai, tự khắc đưa tay chỉnh lại trang phục, người liếc vào gương, người dặm lại phấn. Nguyên đóng nắp chai nước, trong đầu chợt hiện lên khung cảnh mờ ảo trong phòng hội nghị, Tổng giám đốc đã nắm lấy tay cô, kiên nhẫn chỉ những bước nhảy Samba. Sự ngưỡng ngùng ban đầu đã bị nhiệt tình của anh đánh cho tan hết. Lúc cô hoàn thành một đoạn nhảy mà không vấp vấp, đã ngẩng đầu lên nhìn anh cười thật tươi. Lúc ấy, sao nhỉ! Trái tim cô dường như lồi nhịp vào khoảnh khắc ấy, khi cô ngẩng lên và thấy một khuôn mặt cương nghị, một đôi mắt màu nâu sáng nhìn lại cô đầy dịu dàng. Một giọt mồ hôi đọng trên trán anh, càng làm tôn lên phong thái đẹp trai mạnh mẽ. Cô đã mong muốn biết bao được đưa tay lên lau giọt mồ hôi đó...

Thế Phong không biết hôm nay phòng Quan hệ công chúng lại có lịch chụp hình trong văn phòng. Nhưng đã đến rồi, cũng nên tới động viên một chút. Anh cùng với trợ lý đến hiện trường. Cả đám người đang chờ đón đồng loạt đứng lên chào hỏi. Thế Phong ôn hòa cười:

- Thật vất vả cho các bạn!

Ánh mắt anh lướt qua một lượt, rồi dừng lại ở khuôn mặt thời gian gần đây đã trở nên quen thuộc. Cô cũng nhìn lại anh, nhoèn cười rất tự nhiên. Anh vẫn không dời mắt đi, nhưng miệng lại nói với Giám đốc bộ phận:

- Xong việc cô nhớ đưa mọi người đi ăn.

Chị này xối lỗi:

- Vâng vâng, tất nhiên là phải chiêu đãi món gì thật ngon rồi. Các cô ấy sẽ là hình ảnh đại diện cho công ty của chúng ta mà.

- Vậy mọi người làm việc tiếp đi.

Thế Phong định rời đi, nhưng cô thư ký giữ anh lại.

- Anh Phong, khoan hãy đi! Có sẵn nhiếp ảnh gia ở đây, anh chụp chung với chúng em một tấm nhé.

Cơ hội ngàn vàng được chụp chung với sếp tổng, làm sao có thể bỏ qua.

Thế Phong ngẫm nghĩ một chút. Tưởng anh từ chối, nhưng cuối cùng lại hào phóng gật đầu. Thợ chụp ảnh sẵn sàng. Linh Chi nhanh chóng nhảy tới chiếm giữ một chỗ ở gần Thế Phong. Nguyên lớ ngớ thế nào bị xếp vào bên còn lại. Tiếng nút chụp vang lên lách tách. Cô thư ký nhanh nhẹn khoác tay Thế Phong, còn nghiêng đầu về phía vai anh.

Chụp xong, Thế Phong dặn trước khi rời đi:

- Rửa thêm gửi cho tôi một tấm.

Tấm ảnh sau này rửa ra, được gửi tới cho từng người. Nguyên nhận được xem xong bèn giấu tít, không dám khoe ai. Chả là, bên kia, Linh Chi cười rạng rỡ nép mình vào tổng giám đốc tình cảm giống như một đôi tình nhân. Còn bên này, Nguyên tách ra như một khúc gỗ. Biểu hiện trên mặt còn rất buồn cười, không được tự nhiên. Một người thì xấu hổ. Một người lại thấy bức ảnh này cực kỳ thú vị. Những lúc buồn bực, căng thẳng hay lười ra xem. Mỗi lần xem xong miệng không thể nào nghiêm nghị như cũ được nữa.

9. Chương 9: Vừa Ngồi Vào Trong Xe, Nguyên Đã Ngã Người Nằm Hả Xuống Ghế, Đầu Gối Vào Đùi Phong

Sau những sự kiện phải làm thí sinh đại diện đi thi thố và người mẫu ảnh bắt đắ dĩ, cuộc sống của Thảo Nguyên trở về với quỹ đạo vốn có. Đó là sáng đứng giờ tới công ty, chiều hết giờ làm thì xách xe ra về. Nghe một câu đơn giản như vậy thì ai cũng tưởng đời sống của nhân viên văn phòng quả là nhịp nhàng, đơn giản. Nào biết đằng sau cái nhịp điệu đều đều ấy, mỗi ngày của họ đều là những chuỗi ngày chiến đấu vô cùng khổ cực. Với những ngành khác, bộ phận khác thì không biết, còn với vị trí nhân viên kinh doanh của Nguyên, dùng từ “chiến đấu” là vô cùng chuẩn xác.

Vừa ngồi chưa ấm chỗ, điện thoại đã réo vang. Nguyên ném thạch cái túi lên trên bàn, nhanh tay bắt máy, chưa kịp alo, đã bị một nhân viên phòng xuất nhập khẩu phũ đầu:

- Sao giờ mới tới? Mau gọi điện cho hãng tàu xin lùi giờ cắt máng xuống nửa đêm đi. Container của cô hàng lên chậm, không xin được thì rút hàng là toi cơm đó.

Nguyên trong bụng đã muốn phun ra một câu chửi, nhưng miệng vẫn mềm mỏng hỏi:

- Tại sao hàng lại lên chậm? Em gửi kế hoạch xuất hàng cho các bộ phận từ cách đây một tuần rồi cơ mà?

- Cô đi mà hỏi bên sản xuất. Liên quan gì đến tôi.

Cũng là lời nói, mà sao mỗi lần trò chuyện với thằng cha này, cô đều cảm thấy máu dồn hết lên não. Không một câu nào của hắn nói ra mà lại tử tế dễ nghe cho được. Tuy nhiên, nếu to tiếng lại với cha này, thì 90% container hàng của cô sẽ bị rút lại. Kinh nghiệm làm việc cho biết có những loại người thô lỗ lại ưa nghe nói ngọt. Nguyên nuốt một chút nước bọt, cố gắng mình nhỏ giọng nhờ vả:

- Anh ơi, anh cố gắng đốc thúc bên đóng hàng làm gấp giùm em. Nếu có xin lùi thời gian thì cũng chỉ tới năm giờ chiều thôi!

- Ôi trời. Làm sao mà kịp? Còn điều xe cộ, thời gian vận chuyển nữa chứ!

- Vâng, thế mới phải nhờ đến anh! – Mặc dù việc này là trách nhiệm công việc của người phòng xuất nhập khẩu, vậy mà họ nghiêm nhiên coi container hàng đó tuốt tuột những gì liên quan đều thuộc phạm vi của sales. Việc họ đáng ra phải đốc lòng đốc sức mà làm thì lại cứ như là ban ơn ban phúc cho phòng kinh doanh vậy. Cũng vì việc này mà hai phòng trước giờ luôn găm ghè nhau, nhưng chưa giải quyết dứt điểm được.

- Hừm, lại phải để tôi ra tay à? – Giọng nói của gã đàn ông đã tỏ vẻ huênh hoang tự đắc.

Nguyên đối phó xong với tay ấy bắt đầu liên hệ nhân viên đóng hàng kiểm tra tình hình, không quên luôn miệng đốc thúc đẩy nhanh tiến độ. Sau đó lại phải gọi điện cho forwarder xin lùi thời gian cất máng lên tàu... Công việc quay như chong chóng khiến Nguyên đến thở cũng phải tranh thủ. Mỗi khi mọi chuyện có vẻ đâu vào đấy thì đã quá giờ ăn trưa rồi. Cô xuống dưới phòng ăn, nhìn hộp cơm khô khốc đã không muốn nuốt, bèn đi pha một cốc cà phê sữa, tựa vào thành cửa sổ nhâm nhi. Giám đốc Thái vừa đi công việc ở ngoài về, tiện ghé qua phòng ăn, nhìn thấy Nguyên hỏi cô tối nay chuẩn bị tiếp khách tới đâu rồi. Nguyên vỗ trán, sức nhớ là phải kiểm tra lại với lễ tân chuyện book phòng ở nhà hàng. Sáng giờ đánh vật với mấy container hàng xuất làm cô quên khuấy đi mất.

Nhà hàng năm sao nằm ngay trung tâm thành phố. Không gian sang trọng, đồ ăn thức uống cao cấp chưa kể tới, chỉ nhìn em lễ tân đứng ở cửa trông như hoa hậu thế kia là cũng đã biết vào trong này là đẳng cấp như thế nào rồi. Mấy người khách của Nguyên hôm nay rất quan trọng, vì thế đích thân giám đốc Thái chỉ thị cô chọn nơi này để tiếp đãi. Đúng 7h30, chiếc xe hơi đưa Nguyên và sếp đến chỗ hẹn. Họ đợi ở khu vực lễ tân một lát thì đoàn khách gồm ba người, hai người nước ngoài và một thông dịch viên đi tới. Sau màn chào hỏi tay bắt mặt mừng, bầu đoàn mời nhau lên phòng ăn được đặt riêng ở trên lầu tư.

Đang lừng khừng ở sảnh, chưa kịp lên thang máy thì thấy thêm một đoàn khách ba người bước vào. Đi giữa là một người đàn ông trẻ phong độ, bộ vest màu xanh đậm hàng nhập khẩu rất hợp với vóc người cao lớn của anh ta. Mặc dù đi bên cạnh hai người đàn ông lớn tuổi hơn, nhưng trông phong thái của anh ta cũng uy nghiêm, đỉnh đạc không kém. Đó, không ai khác, chính là Thế Phong! Hóa ra, sếp với nhân viên cũng có lúc đi gặp khách chung một nơi.

Điều bất ngờ hơn nữa, là hai toán khách hàng cũng là đối tác vàng của nhau, tính như người cùng một nhà. Vì thế, trước sự hào hứng của lãnh đạo cả đôi bên, hai nhóm nhập làm một. Nguyên nhanh nhẹn chạy đi yêu cầu lễ tân sắp xếp lại phòng riêng để đủ ghế ngồi cho tất cả mọi người.

Bình thường tiếp khách cùng sếp Thái, dù không khí có vui vẻ, thân thiện đến đâu cũng không được hoàn toàn thoải mái. Thế mà giờ đây Nguyên một cổ hai tròng, vừa tiếp khách chung với Giám đốc Chi nhánh, vừa có sự giám sát của Tổng giám đốc nữa chứ. Mà giữa một đám cánh đàn ông tai to mặt lớn, chỉ mình cô là nữ, chức vụ lại là một nhân viên kinh doanh nhỏ bé. Thật là tưởng tượng cũng không ra được.

Khi một bông hoa đẹp lạc giữa rừng gươm, bông hoa ấy chắc chắn sẽ được chăm sóc kỹ lưỡng. Chỗ của Nguyên là ở giữa hai vị khách. Hay nói đúng hơn, hai ông khách đã “xí phần” ngồi gần người đẹp. Rượu Cognac 40 độ vàng óng ả được rót ra những cái ly thủy tinh nhỏ. Thế Phong ngồi đối diện với cô nhân viên Chi nhánh 1 đang cười nói nhã nhặn với khách và bình phẩm gì đó khiến họ phá lên cười. Cô thỉnh thoảng ngẩng lên chạm phải ánh mắt của anh, mỉm cười thân thiết. Giữa bàn tiệc xã giao đầy mùi thương trường phù phiếm như thế này, nụ cười của người con gái ấy sao vẫn tươi sáng đến vậy, làm lòng người ta cảm thấy xao động.

Sau vài lời chúc tụng, mọi người cùng cạn ly. Chút lỏng vàng sậm rót xuống cổ họng đắng ngọt. Sau đó vị cay nồng mới từ trong bụng xộc lên khoang miệng, bốc lên trên tận đỉnh đầu. Chút men làm bầu không khí càng thêm hào hứng. Bữa tiệc trở nên vui vẻ, thân tình như cuộc gặp mặt của những bạn bè tri kỷ. Các ông không nề Nguyên là phụ nữ, cũng ép cô uống không có đường lui. Thế Phong là người đàn ông có phong cách uống rượu đỉnh nhất trên bàn tiệc. Những ngón tay thon gọn của anh nâng chiếc ly đặt lên môi hơi dốc một chút, về mặt đây thường thức. Nãy giờ nửa chai rượu đã biến mất, nhưng khuôn mặt anh vẫn bình thản như không. Nguyên chưa bao giờ được tiếp xúc với Thế Phong trong công việc hay các buổi xã giao, lần này được mở mang tầm mắt. Anh lúc thân thiện thì thân thiện, lúc nghiêm nghị thì nghiêm nghị, lúc bông đùa cũng ra dáng bông đùa.

Philip là giám đốc Marketing của chuỗi siêu thị MZZ ở Đông Nam Á, giọng đã ngà ngà nhưng vẫn ngồi thẳng lưng rất nghiêm chỉnh, quay sang hỏi Nguyên:

- Miss Sam à, tại sao một cô gái xinh đẹp như cô lại chưa có người yêu nhỉ?

Tên Nguyên khó đọc với người nước ngoài, nên cô thường dùng tên Sam – cái tên ngắn gọn để làm tên giao dịch. Mỗi nhân viên phòng kinh doanh đều chọn in hình một tên giao dịch như thế. Tính Nguyên vốn nghĩ đơn giản, không chọn những tên hoa mỹ bay bướm. Tên cô là Nguyên, tiếng anh tương đương với “same”, thời thì lấy thành Sam cho dễ nhớ! May mà mẹ của cô không biết vụ đặt tên này. Chứ nếu biết cái tên đẹp để

Thảo Nguyên bị đứa con gái biến thành “Y Nguyên” thì chắc bà sẽ nổi giận lôi đình à xem. Cho mà xem!

Nguyên nhún vai:

- Có thể do tôi chưa tìm được Mr. Right của mình.

- Mr. Right à? Này, Sam, Czeslaw cũng đang single đấy!

Philip vui vẻ nhìn sang sếp trực tiếp của mình. Czeslaw đã 38 tuổi, nhưng nhìn chỉ như mới bước qua tuổi 30, mái tóc bạch kim càng làm nổi bật nước da nâu sáng. Anh to cao, nhưng rất săn chắc do chăm tập gym.

- Ông bạn ạ, – Czeslaw vỗ vai Philip, giọng bông đùa: – đừng đi đâu cũng rao bán tôi như hàng sale-off thế chứ!

Mọi người cười vang. Thế Phong không bỏ lỡ cơ hội công kích:

- Sao cô Nguyên có thể biết người nào đó là Mr. Right mà lại không phải là Mr. Wrong?

Cô gái ngước đôi mắt sáng long lanh nhìn trực tiếp vào mắt anh:

- Lòng tin, anh ạ. Nếu như em tin và yêu một ai đó, em sẽ coi anh ấy là Mr. Right.

Cuộc rượu rồi cũng đến lúc tàn. Người tỉnh táo duy nhất còn lại trên bàn là Tổng Giám Đốc của Thành Tín. Nhưng tâm trí của anh cũng đang dần trở thành mơ hồ. Phong chưa bao giờ buông thả uống hết mình khi đi tiếp khách như hôm nay. Anh kêu lễ tân cho gọi tài xế của các vị khách chở họ về. Giám đốc Thái cũng được đẩy lên một chiếc xe. Trước cửa nhà hàng chỉ còn Thế Phong đang đỡ Thảo Nguyên bước loạng choạng, tay níu chặt lấy cánh tay anh. Trờ lý trở xe tới, nhanh nhẹn cùng lễ tân phụ đưa hai người lên băng ghế sau. Vừa ngồi vào trong xe, Nguyên đã ngã người nằm hẳn xuống ghế, đầu gối vào đùi Phong. Trờ lý quay người, khẽ hỏi:

- Đi đâu vậy thưa sếp?

- Về nhà! – Anh hô nhỏ. Sau đó cũng ngửa đầu ra sau, nhắm chặt hai mắt lại.

10. Chương 10: Nguyên Cứ Mơ Hồ Nghĩ Nếu Như Là Trong Phim, Tình Huống Như Của Cô Thường Nảy Sinh Nhiều Lãng Mạn Cho Hai Nhân Vật Chính

Sau mỗi lần đi tiếp khách và uống thật nhiều rượu về, lúc nào người ta cũng đều lăn ra giường ngủ một mạch. Sáng hôm sau, người ta vẫn dậy đúng thời gian đã định, dù sắc mặt có hơi uể oải, đầu vẫn còn hơi ê ê nhưng tinh thần đã lại tỉnh táo như thường. Lần này thì như thế nào? Mặc dù vẫn dậy đúng bảy giờ kém 15 phút, nhưng sáng nay là một buổi sáng có chút khác biệt. Đây là nhà anh, phòng anh, giường của anh. .. không có gì thay đổi. Nhưng khi tỉnh dậy, Thế Phong thấy mình đang ôm gọn trong lòng một cô gái. Tư thế này, rất dễ gây hiểu lầm. Đặng Thảo Nguyên nằm dính sát vào người Phong, đầu đặt dưới cằm anh, tay còn vòng qua eo anh. Anh nhẹ nhàng gỡ tay cô ra, nhích qua bên trái một chút và tìm đường đứng dậy. Nguyên ừ hử một tiếng, nhưng không tỉnh lại, tiếp tục vùi mình vào đồng chăn đệm êm ái.

Thế nào mà hai người lại nằm cùng một giường được nhỉ? Phong đứng một bên gãi cằm ngẫm nghĩ. Tối hôm qua trong lúc nửa say nửa tỉnh, anh dặn người làm đưa cô gái vào phòng ngủ của anh. Còn bản thân anh thì an tọa trong phòng dành cho khách. Có lẽ trong đêm, anh ngủ chỗ lạ không quen đã vô thức lăn mò lại về cái giường thân thuộc của mình. Nhìn cô gái còn say ngủ, mái tóc đen tỏa trên chiếc gối trắng tinh của anh tạo nên một sự đối lập tinh tế khiến anh có một cảm giác thật lạ lùng. Chiếc giường King size rộng bằng cả nửa căn phòng này trước giờ chưa có hơi phụ nữ. Đây là lần đầu tiên. Một tia suy nghĩ chợt lóe lên trong anh. Nếu như lấy vợ, mỗi sáng hai người cùng nhau thức dậy trên chiếc giường này, cảm giác cũng không tệ chút nào.

Sau mỗi lần đi tiếp khách và uống thật nhiều rượu về, lúc nào người ta cũng đều lăn ra giường ngủ một mạch. Sáng hôm sau, người ta không thể nào dậy đúng thời gian đã định, bởi đầu đau như búa bổ và cả

người thì uể oải như mới đi đánh trận về. Vì thế người ta mắt nhắm mắt mở sờ lần đầu giường tìm cái điện thoại để gọi cho phòng nhân sự xin nghỉ buổi sáng. Nhưng sáng nay lại là một buổi sáng có chút khác biệt. Thảo Nguyên sờ soạng một hồi, nhận thấy cái hộc giường quen thuộc tự nhiên biến mất. Cô mở choàng mắt ra, thấy một cái trần nhà treo chùm đèn lồng lầy. Quay sang bên phải, thấy một cửa sổ chan hòa ánh nắng và những bông hoa đỗ quỳen nở tươi rói. Quay sang bên trái, là một cửa kính trong mờ ngăn cách với nhà tắm kiểu mới sạch như chùi. A... Nguyên ngồi bật dậy. Đây không phải là căn phòng nhỏ bừa bộn của cô. Vậy đây là đâu?

Đúng lúc bối rối ấy, cửa phòng xịch mở, một cái bóng nhỏ lao vút vào lòng Nguyên. Giống như con cún con mềm mại, một đứa bé trai chừng ba tuổi dụi khuôn mặt phúng phính của nó vào người cô, miệng bí bô:

- A, mẹ... mẹ...

Sau đó, cậu nhóc con ngẩng lên nhìn Nguyên, cười khanh khách, nhìn yêu không chịu được đến nỗi Nguyên muốn đưa tay véo vào má nó:

- Nhóc à? Cưng là con của ai vậy?

- Mẹ! – Bé con giọng giận dỗi. Mắt nó đã ngân ngấn nước. – Mẹ ... không nhớ con?

- Ui ngoan! Sao con trai chưa gì đã khóc thế này?

Đứa trẻ nghe thấy chữ “con trai”, tưởng đã được công nhận, trong chốc lát từ điệu bộ mít ướt đã cười toe cười toét. Nó giơ hai tay lên:

- Mẹ! Mẹ... bé!

Nguyên nhìn vẻ chờ mong của chú nhóc con, thở dài ôm nó giữa hai tay. Cô vừa bế đứa trẻ, vừa rời khỏi giường.

Bước xuống dưới lầu là phòng khách bài trí đơn giản. Rất nhiều đồ chơi của trẻ con được đặt ở trong phòng, trong đó có cả một tuyến tàu lửa dạng mô hình thu nhỏ đã được lắp đặt khéo léo. Nguyên ngó nghiêng không thấy ai, bèn đi về hướng có cánh cửa đang hé mở. Đó là phòng ăn của căn nhà. Ngồi bên chiếc bàn ăn bằng gỗ trắc, vị tổng giám đốc phong độ đầy mình của Thành Tín đang mặc một bộ đồ ở nhà ngồi thản nhiên ăn sáng. Nguyên suýt đánh rơi đứa bé đang bế xuống. Phong trái lại, điềm nhiên như không có chuyện gì xảy ra:

- Cô dậy rồi à? Mời cùng ăn sáng!

Sau đó, anh nhìn sang thằng nhóc lúc này đang giả vờ ngoảnh mặt đi, hai tay ôm chặt bờ vai Nguyên:

- Nhóc con, xuống đây cho chú!

Bị chú phát hiện, nó đành quay người lại. Nguyên đặt nó xuống đất, nhưng cậu chàng vẫn nép vào chân cô. Hóa ra, cô đã ngủ trong nhà của sếp Tổng! Có chuyện! Có chuyện rồi đây! Nguyên dắt đứa bé lại, đặt nó xuống một cái ghế đối diện với Phong, rồi ngồi xuống chiếc bên cạnh, ngập ngừng hỏi:

- Thưa tổng, à... anh Phong! Chuyện tối qua... Sao em lại ở nhà anh vậy?

- Tối qua cả hai cùng say quá, tôi không đưa cô về được. Trợ lý Toàn đã chở tôi và cô tới đây.

Đã uống rượu say không biết gì, lại còn ngủ qua đêm ở nhà Tổng giám đốc công ty nữa chứ. Chuyện này mà lọt ra ngoài, chắc sẽ bị thù dết lên đủ thứ kinh khủng. Chết thôi, tối qua không về cô cũng không báo lại với mẹ cô. Chẳng biết ở nhà giờ có loạn xì ngầu lên hay không nữa.

- Không biết túi của em ở đâu? Em muốn gọi điện thoại về cho gia đình.

- Tôi có hỏi trợ lý rồi. Anh ta nói tối qua điện thoại cô đổ chuông mấy lần. Anh ta nghe giùm, nói rằng cô đang bận tiếp khách, phải đưa khách đi công tác tỉnh gấp ngay trong đêm, ngày mai mới về.

- Không thể nào! Mẹ em sẽ không tin đâu.

- Nghe nói anh trợ lý phải đọc cả chứng minh thư và sổ điện thoại nhà của anh ta ẹ cô.

Nguyên nghe thấy vậy cười khê. Mẹ cô mà lại! Chú nhóc này giờ bị bỏ rơi, giật giạt tay áo:

- Mẹ... mẹ... đôi!

- Không phải mẹ. – Thế Phong sửa lại. – Cháu phải gọi là cô! Cô Nguyễn.

Thằng nhóc không chịu, mặt xụ xuống. Nguyễn vuốt má nó, âu yếm hỏi:

- Ăn sáng nhé!

Cô nhìn sang Phong:

- Buổi sáng cho bé ăn gì được ạ?

- Có cháo thịt băm đấy. Còn cô? Cô thích ăn gì để chị bếp làm? Ăn sáng xong, tôi sẽ đưa cô về nhà.

Sau đó, cả bàn ba người cùng ngồi ăn sáng. Ăn xong, cô sửa soạn một chút rồi tài xế riêng của sếp tổng đưa cô về nhà. Trừ việc tên nhóc mũm mĩm có làm loạn lên một chút, và nhất quyết không chịu từ bỏ việc gọi Nguyễn là mẹ thì mọi chuyện diễn ra bình thường. Thậm chí Tổng giám đốc còn nói cảm ơn cô đã vất vả vì việc của công ty. Vì thế Nguyễn cứ mơ hồ nghĩ nếu như là trong phim này, trong tiểu thuyết tình cảm này, những tình huống như của cô thường nảy sinh nhiều thứ lãng mạn và biến cố bất ngờ cho hai nhân vật chính. Còn hóa ra trong đời thực thì cũng chỉ bình thường như kiểu đó là một phần của công việc vậy thôi!

11. Chương 11: Điềm Gở Từ Một Chiếc Bánh Mì Ăn Dở

Những giấc mơ gần đây của Thế Phong thường đậm chất thể thao. Bình thường anh đi tập thể hình, nhưng chưa bao giờ yêu thích môn chạy việt dã. Vậy mà hết lần này đến lần khác, anh chạy đến muốn cuồng cả trong mơ.

Thanh Quang, thằng bạn thân học chung thời đại học, quay lưng với cái ghế giám đốc nhà máy sản xuất nước uống tinh khiết của ông bố để đánh vật với công ty phần mềm tin học sống dở chết dở của anh ta đã giải thích một cách khoa học rằng, sở dĩ Phong chạy nhiều là vì có một nguồn năng lượng tiềm ẩn, hoặc một dự cảm bị kiểm chế cần được giải tỏa.

- Khai thật đi. Gần đây đang چرا cảm cô em nào vậy?

- Không có!

- Còn chối. Trông bản mặt cậu giống như cái thằng thợ đang cầm چرا. Mà chẳng nhẽ cậu thích đồn đã có địch à? Chứ tôi chả tin em nào lại bỏ qua được cái chức tổng giám đốc Thành Tín của cậu.

Thanh Quang chọc ngoáy đúng chỗ đau của anh. Lý do đến giờ anh vẫn chưa có người yêu chính là các cô ấy yêu tiền bạc và địa vị của anh hơn là yêu anh, thậm chí còn hơn cả cái vẻ đẹp trai hơn người của anh nữa. Mà anh thì quá thông minh để nhận ra điều đó. Còn người đó, liệu rằng có... Trong đầu anh hiện lên hình ảnh một cô gái đang say ngủ. Đôi mắt nhắm chặt phủ một hàng mi dài rợp bóng xuống đầu gối má mịn màng. Đột nhiên, đôi mắt ấy mở ra, Thảo Nguyễn nâng khóe môi nũng nịu nhìn anh tràn ngập nét cười. Thế Phong lắc mạnh đầu mình như thể động tác ấy có thể rũ văng những hình ảnh lạ thường. Anh có vấn đề nặng! Giờ còn nằm mơ giữa ban ngày nữa.

Để tránh những cơn mộng ngắn vô cơ và việc cứ phải chạy hùng hục như trâu điên trong giấc ngủ, anh vùi mình vào công việc. Sắp tới đây, anh sẽ tấn công vào thị trường bất động sản. Mặc dù thời điểm này, ngành bất động sản đang đóng băng, nhưng có những đợt sóng ngầm mạnh mẽ báo hiệu cơn tàu chuẩn bị lại tăng tốc. Thế Phong rất nhạy cảm trước những cơ hội và không hề ngại lấn sang những lĩnh vực kinh doanh khác nhau. Bên cạnh đó, anh còn có biệt tài chiêu mộ và giữ chân nhân tài. Đó là lí do dù tuổi còn trẻ nhưng bố anh đã yên tâm giao cho anh chức tổng giám đốc mà nhiều thành viên khác trong gia đình thêm muốn.

Bảng đi hơn một tuần, chứng đi bộ trong mơ của Phong không những không giảm mà còn có chiều hướng tăng lên. Anh bực mình gập màn hình laptop lại, nằm ngả người trên chiếc ghế bành bọc da. Cái đầu vốn chỉ dành cho suy nghĩ những vấn đề chiến lược kinh tế và quản trị cấp vĩ mô giờ được trưng dụng để dàn dựng một tình huống phim tình cảm: làm thế nào để nhân vật nam có thể gặp nhân vật nữ một cách có vẻ tình cờ! Hai phút sau. Giám đốc Marketing nghe điện thoại:

- Anh xem tháng tới sở công thương có hội thảo kinh tế nào không, gửi một cái tài trợ kim cương sang cho bên tổ chức và lấy 20 suất tham dự về cho tôi.

Giám đốc Marketing:

- Thừa tổng giám đốc, chúng ta vừa mới...

- Thêm một cái nữa không thành vấn đề.

- Dạ!

- Còn nữa, mời một chuyên gia về R&D tới đào tạo tất cả nhân viên sales các chi nhánh trong một ngày. Anh đợi máy chờ tôi một chút... Alô, thư ký Tùng, anh xem tháng tới có ngày nào tôi rảnh nguyên ngày không? Cái gì? Vậy bao giờ? Thế còn nửa buổi?...

Sau khi nhận chỉ thị xong, giám đốc Marketing đem chuyện này bàn với Giám đốc nhân sự:

- Tổng giám đốc hình như có chiến lược gì mới. Mà tôi nghĩ mãi không ra.

Giám đốc nhân sự, sau khi nghe rõ sự tình, cảm thấy rất khó hiểu:

- Trước giờ vấn đề đào tạo đều là phòng nhân sự lập kế hoạch và đề xuất lên.

- Việc tài trợ cũng thế. Tổng giám đốc nào có coi mấy buổi hội thảo đó ra gì! Chẳng qua nể một nhân vật trong sở mới đồng ý tài trợ. Bây giờ lại...

- Chẳng lẽ đào tạo nhân viên R&D, kết thân với sở công thương, để cài người của mình vào?

- Ông anh ơi, ông lo nghĩ quá rồi đây. Thôi sếp tổng nói sao thì làm vậy! Sếp cũng chưa bao giờ chỉ sai mà lo gì.

Thế mà trời tính còn nhanh hơn người tính. Hôm nay trên đường về nhà, tài xế riêng của Phong đưa cho anh một xấp giấy nháp nhúm. Anh với tay bật đèn trong xe, đưa đám giấy lên xem. Hóa ra đó là bản hợp đồng của Chi nhánh 1 ký với đối tác nước ngoài. Hợp đồng gồm bốn trang giấy, soạn rất chi tiết, không thiếu ý nào, không thừa ý nào. Ai đã để tờ hợp đồng này lại trong xe của anh? Thảo Nguyên! Chính là cô gái ấy chứ ngoài ra không còn ai khác.

Cô ấy đã bỏ nó lại ngay từ lần đầu tiên họ gặp nhau, lúc anh đưa cô gái về nhà từ sân bay. Cầm tờ hợp đồng trong tay, Thế Phong mừng như bắt được vàng. Lại chiêu trò cũ. Các cô gái không có cách gì khác hay hơn hay sao? Cô thì để lại khăn tay, cô thì để lại di động, có cô còn cố tình quên nguyên cả ví, với một mục đích không thay đổi là tạo cơ hội gặp lại anh. Nếu vậy thì... anh đã đánh giá hơi thấp cô nhân viên kinh doanh của Chi nhánh 1 rồi. Cô gái đó hẳn không hề đơn giản như vẻ bề ngoài. Ấn tượng của anh về cô tới giờ vẫn là một cô gái thông minh, cư xử chừng mực và đặc biệt chân thật. Nhưng có lẽ anh phải xem xét lại. Thế Phong cầm bản hợp đồng, trên miệng nhếch một nụ cười khẩy. Cũng tốt! Lần này anh rất hứng thú xem cô nhân viên kinh doanh sắc sảo đó gỡ quân bài gì!

Nhưng ngặt một nỗi là đợi hoài, đợi hoài, vẫn không thấy bên đối phương có động tĩnh gì! Cao thủ! Lần này anh gặp phải cao thủ. Thôi được rồi. Nếu như quân địch không đánh, thì anh ra tay trước vậy. Buổi sang một ngày đẹp trời, Đặng Thảo Nguyên đang gặm bánh mì ba tê thì tự nhiên đánh rơi mẩu bánh xuống đất. Cô cầu nhàu nho nhỏ. Miếng ăn đến miệng mà còn đánh rơi chắc chắn là báo điềm gở. Không biết hôm nay hàng họ lại xảy ra chuyện gì nữa đây. Vừa dứt lời, điện thoại di động của cô đã réo vang. Nguyên liếc nhìn hàng số lạ chạy đi chạy lại, thở dài một cách nghi lễ trước khi bấm vào nút nhận.

12. Chương 12: Buổi Hẹn Gặp Đầu Tiên

- Tôi là Thế Phong đây!

- Dạ chào anh Phong. Xin hỏi có việc gì cần gặp?

Thảo Nguyên theo thói quen vẫn tiếp tục những câu sáo ngữ. Cô vẫn chưa kịp tiêu hóa cái tên Thế Phong như sấm dội bên tai. Thái độ đứng đưng của cô hẳn làm cho người nào đó giận tím tái cả mặt mày. Được, khá lắm! Chọc giận được anh, cô có thể coi là người đầu tiên đấy.

- Ủ hừm!

Thế Phong háng giọng. Lúc này nhân vật nữ của chúng ta mới ngộ ra được một sự thật kinh hoàng: Tổng giám đốc công ty đang gọi điện cho cô bằng điện thoại riêng. Vậy mà nãy giờ... Cô vội vàng hô nhỏ:

- Tổng giám đốc ạ?

Đầu dây bên kia im lặng. Đến khi Nguyên tưởng chừng như anh dường như đã rời khỏi cái máy điện thoại thì đột nhiên nghe anh nói:

- Chiều mai khi tan sở, cô có bận việc gì không?

Nguyên suy nghĩ thấy không bận gì bèn trả lời:

- Dạ không.

- Vậy bây giờ tôi ở quán trà Thái Sơn, tôi hẹn cô tại phòng riêng số 55. Tôi đang giữ một đồ vật quan trọng của cô.

Đồ vật quan trọng nào? Sau một hồi lục lọi cả túi xách và cả trong tâm trí, Thảo Nguyên chịu không thể nhớ ra được. Dù sao thì, Tổng giám đốc cũng đích thân hẹn cô. Chỉ nghĩ đến đây thôi, tinh thần của cô liền rơi vào trạng thái kích động. Tối hôm đó, vừa về tới nhà là Nguyên lục ngay tủ quần áo, đảo một hồi xem có thể lựa bộ váy áo nào mặc cho ngày mai. Quán trà Thái Sơn chứ không phải đùa nha. Cô không thể ăn mặc quá giản đơn hay đồ công sở để đi gặp nhân vật quan trọng ấy được. Lục tung cả tủ quần áo, ướm vô tháo ra bao nhiêu lần, kết luận cuối cùng là: Cô chẳng có đồ gì mặc cho ra hồn. Nguyên chạy sang gõ cửa nhà dì. Vì ông ngoại mãi sau này mới sinh dì út, trong khi mẹ Nguyên đi lấy chồng sớm, nên thành ra hai dì cháu cách nhau một thế hệ nhưng lại cùng chung độ tuổi. Vì thế quần áo dày dếp của dì có khi cô mặc được cũng nên. Dì cô có tiếng là ăn diện mà!

So với một phòng chất đầy đồ của bà dì, cái tủ quần áo nhỏ bé của Nguyên thật là thảm hại. Sau khi tra hỏi, nghe thấy cháu mình nói có hẹn với giám đốc của công ty (Nguyên đã bỏ đi chữ tổng), mà người này lại chưa kết hôn, dì Nguyên mắt sáng rực như đèn pha, quét qua đám áo quần một lượt rồi lấy ra một chiếc váy 1 dây dạng lệch vai màu tím, ngắn trên gối một tí.

- Một nhất hè này đấy! Bọn đàn ông con trai bây giờ ấy à, họ không cần ngắm người xinh, chỉ thích ngắm người sexy thôi. Mà mặc vào cho dì.

Chiếc váy ôm sát người Nguyên, nổi bật những đường cong gợi cảm. Một bên vai lệch để lộ ra chút da thịt trắng mịn. Cô chưa bao giờ mặc những chiếc váy táo bạo như chiếc này, nhưng cảm thấy cơ thể mình cũng không tệ, tranh thủ ngắm nghía trước gương.

- Duyệt chiếc này đi. – Dì út hài lòng. – Mắt mình chọn đồ chỉ có chuẩn không cần chỉnh lại.

- Nhưng hơi hở hang đấy, cháu mặc không quen.

- Ồi giời, thế này ăn nhảm gì.

Trước thái độ cả quyết không cho bàn lui của dì, Nguyên cũng đành mang chiếc váy tím khêu gợi về nhà. Nhưng cô không nghĩ là mình có đủ cam đảm để mặc nó.

Sau một đêm ngủ dậy, mở mắt ra Nguyên đã thấy hồi hộp, mặc dù tận bây giờ tối mới là thời gian hẹn. Tuy nhiên hồi hộp mấy thì cũng phải làm việc như bình thường. Và thật xui xẻo cho Nguyên, ngày hôm đó, hợp đồng cô đang theo xảy ra sự cố. Phía khách châu Âu không nhận được hàng tại cảng đến do chứng từ của lô hàng có vấn đề. Họ nhất quyết phải lấy container hàng trong ngày, nếu để qua ngày hôm sau sẽ có đợt kiểm hóa, khi ấy sẽ gặp thêm phiền toái. Cô vừa liếc đồng hồ, vừa sốt ruột scan lại mẫu vận đơn đường biển gửi cho khách. Đã trễ giờ hẹn rồi! Cô lại vô ý xóa mất khi chưa kịp lưu số của Phong, thành ra không thể liên lạc được với anh.

Cả văn phòng rộng chỉ còn lại một mình cô, ngồi giữa một đám máy móc im lìm. Việc nhân viên kinh doanh phải ở lại tăng ca do phát sinh đột xuất từ các container hàng xuất là chuyện thường ngày ở huyện. Chỉ khốn khổ cho thân cô là việc phát sinh lại trùng vào ngày hôm nay. Đúng tám giờ kém năm phút, Nguyên gõ những dòng chữ cuối cùng trong email gửi cho phía bên khách. Màn hình chat Skype nhấp nháy. Người đại diện liên lạc nói với cô rằng anh ta đã nhận được email và hy vọng với những chứng từ mới, họ sẽ lấy hàng ổn thỏa.

Nguyên ngồi thờ thừ trước máy vi tính. Lúc này chạy gấp rút để hoàn thành xong công việc bao nhiêu, thì bây giờ cô uể oải bấy nhiêu. Nhanh mà để làm gì. Đằng nào cũng đã trễ hẹn cả tiếng đồng hồ rồi. Tổng giám đốc chắc cũng đã bỏ về rồi. Anh ấy không gọi điện thoại hỏi han, chứng tỏ cũng chỉ tranh thủ hẹn. Cô đến hay không đến, cũng không có gì đáng quan tâm. Chậm chạp thu dọn đồ đạc, cô tắt điện, rời khỏi tòa nhà. Chủ bảo vệ tốt bụng đã dắt xe sẵn để trước cửa cho cô.

Nhưng Nguyên nghĩ cứ thế này mà về, cô sẽ rất khó giải thích. Dù sao cũng thử tới Thái Sơn xem thế nào. Nếu như cô may mắn, biết đâu tổng giám đốc vẫn còn ngồi ở đấy. Tất nhiên, cái cơ may gặp được người chỉ là một phần ngàn, cực kỳ nhỏ nhoi. Nguyên biết điều đó, tuy nhiên thà mất công một tí còn hơn là giữ cảm giác áy náy trong người. Cô phóng xe như bay tới quán trà đạo nổi tiếng, trên người vẫn còn mặc nguyên bộ đồng phục công sở. Đúng như cô dự đoán, lễ tân sau khi nghe nói cô có hẹn ở phòng 55, đã kiểm tra và trả lời rằng vị khách đặt phòng đã đi về từ lâu rồi. Cũng đúng nhỉ! Người ta là tổng giám đốc cơ mà. Làm sao có thể ngồi đợi một nhân viên quèn như cô những hơn tiếng đồng hồ. Đó là sự thật mà sao cô vẫn cảm thấy một chút hụt hẫng. Trên đường trở về nhà, Nguyên lo lắng không biết cô sẽ phải tìm gặp và giải thích vụ việc này với Phong như thế nào.

13. Chương 13: Thế Mới Biết, Tình Huống Này Minh Anh Tự Nghĩ Ra, Cũng Tự Minh Thực Hiện. Người Ta Đâu Chê Cố Ý Thả “tín Hiệu” Với Anh Tí Nào Đâu

Lúc Nguyên chạy xe về tới gần nhà, chợt thấy đầu phố là một chiếc xe màu đen trông quen quen. Cô nhận ra đó là xe của Thế Phong, bỗng nhiên trống ngực đập thùm thụp như trống trận, chậm chạp trờ xe tới gần. Đúng là xe của Tổng giám đốc thật. Và người đàn ông bị cô cho leo cây tối nay đang chậm rãi mở cửa xe, đứng dựa vào một bên chờ cho cô tới. Ánh đèn từ xe máy của Nguyên chiếu lên dáng người cao lớn trong bộ áo sơ mi và quần tây phẳng phiu lịch lãm. Nguyên vội vã tắt đèn xe, sợ anh bị chói mắt. Trong ánh sáng mờ mịt của đèn đường, khuôn mặt người đàn ông không rõ có biểu hiện cảm xúc gì.

Nguyên vội vàng gạt chân chống, trong đầu chạy lạo xạo hàng đống những lời phân bua. Nhưng khi đứng trước mặt anh, cô không thốt lên được một lời nào. Mọi lời bào chữa đều trở nên vô duyên khùng khiếp vì anh đã không những đợi, mà còn tới tận đây để đợi cô.

- Cám ơn anh! – Nguyên khẽ khàng nói. Câu nói của cô làm Thế Phong cảm thấy bất ngờ. Chính lúc ấy, ngàn câu hỏi truy vấn anh nhắm nãy giờ cũng biến đi đâu sạch. Thế Phong rút bản hợp đồng ra đưa cho cô:

- Em đã để quên bản hợp đồng này trên xe tôi!

- Dạ?

Thảo Nguyên nghi hoặc nhận đám giấy. Sao cô chẳng có tí khái niệm nào về bản hợp đồng bị thất lạc này nhỉ? Cô giơ lên phía ánh điện để xem. À, đúng rồi. Đây đúng là bản hợp đồng cô mang theo hôm tiễn khách ra sân bay. Hợp đồng thì đúng là rất quan trọng, nhưng bản thân tờ giấy này lại chẳng có chút giá trị nào. Không có bản này, cô có thể in ra cả mớ bản hợp đồng khác. Vì thế mới nói Thảo Nguyên chẳng có chút nhận thức nào về việc mình bị mất một-thứ-quan-trọng như lời Thế Phong nói cả. Cô cũng không có nhu cầu lấy lại chúng nữa.

- Ngại quá! Phiền anh tới tận đây. Thật ra...

- Thật ra sao?

- Em có thể in lại từ file lưu trong máy mà!

Thế Phong đứng hình ngay lập tức. Thế mới biết, tình huống này mình anh tự nghĩ ra, cũng tự mình thực hiện. Người ta đâu có hề cố ý thả “tín hiệu” với anh tí nào đâu. Vấn đề ở đây là tại sao đầu óc thông minh và logic của anh lại trở thành lú lẫn một cách tai hại như thế này! Có lẽ chỉ có một cách giải thích duy nhất, là chính bản thân anh muốn gặp cô gái ấy, nên trí óc mới nhất quyết suy diễn theo chiều hướng như vậy.

Phong mở cửa xe:

- Em vào trong xe một lát, tôi có chuyện muốn nói!

Nói xong, giữ cửa xe, không cho Nguyên cơ hội từ chối. Khi cả hai đã yên vị tại hai ghế chính phụ trên xe, Thế Phong mới chậm rãi quay sang Nguyên, nhìn thẳng vào trong mắt cô, bình thản nói:

- Làm sao bây giờ? Tôi ...thích em mất rồi!

Thảo Nguyên tròn xoe đôi mắt nhìn sang anh. Tim cô như bị ai lấy mất, tạm thời cả người cảm thấy trống rỗng. Thế Phong không hổ danh là tổng giám đốc, đánh nhanh thắng gọn, tiếp tục thổ lộ:

- Chúng ta hẹn hò được không?

Nhưng đánh thì nhanh, nhưng thắng chưa chắc đã gọn đâu nha.

Đặng Thảo Nguyên nhớ rõ giây phút ấy trong đời mình. Khi thứ ánh sáng của thế gian rồi cuộc cũng trở lại với cô, là lúc cô thấy mình đang bị người ta hôn. Phong ý thức được anh hơi vội vàng, nhưng khuôn mặt đầy cảm xúc của cô kề bên, cánh môi mềm mại dụ hoặc, anh không thể kềm lòng, cơ thể không tuân theo điều khiển của lý trí cứ từ từ áp sát lại gần. Anh hôn cô thật nhẹ, dường như chỉ chạm vào đầu môi cô một chút rồi dừng lại. Nhưng môi cô quá mềm, quá ngọt. Giống như đang khát mà chỉ uống một ngụm nước thì càng làm cho người ta phát điên lên vì khát, Thế Phong lại cúi xuống, hôn mãi miết lên phiến môi êm dịu kia.

Một dòng điện từ đầu môi phát ra, chạy tán loạn trong cơ thể Thảo Nguyên, tới tận đầu những ngón tay. Cô hoảng hốt đẩy người đàn ông đang ôm cô sang một bên, hấp tấp mở cửa xe lao ra ngoài. Cô thoát được ra với không khí trong lành, đứng lại thở dốc. Bên kia, Thế Phong cũng mở cửa bước xuống, định chạy vòng sang chỗ cô, nhưng Nguyên vội lấy tay ngăn lại:

- Anh... anh dừng lại đó cho em đã.

Thế Phong dừng lại. Hai người đứng đối diện nhau, mỗi người một bên cửa xe, cách nhau một khoảng bằng đúng chiều ngang của chiếc xe.

- Em xin lỗi. Là em... em ... quá bất ngờ! – Khuôn mặt đỏ hồng của Nguyên cùng hơi thở gấp gáp. Thế Phong mỉm cười:

- Anh biết. Anh cũng hơi đường đột.

- Anh muốn em... em làm bạn gái của anh?

- Đúng vậy! Anh đang tỏ tình với em.

- Nhanh... nhanh vậy?

- Không nhanh. Anh rất thật lòng. Anh muốn chúng ta hẹn hò để tìm hiểu thêm về nhau.

Thảo Nguyên im lặng. Có trời mới biết cô đang suy nghĩ cái gì. Cuối cùng Thế Phong lên tiếng:

- Em chưa cần phải đồng ý ngay. Chỉ cần nói cho anh, bao giờ em có câu trả lời cho đề nghị của anh?

- Một tháng!

Nguyên thốt ra ngay lập tức. Thế Phong nhú mày. Sao mà lâu quá vậy?

- Được! Vậy một tháng nữa. Anh chờ em! Đưa điện thoại của em cho anh.

Nguyên vẫn đứng ở bên này, với tay đưa điện thoại qua cho Phong. Anh cầm lấy, bấm loạn lên một hồi mới đưa trả lại cho cô:

- Anh đã lưu số điện thoại vào danh bạ. Đừng bao giờ xóa đi nhé. Em là người thứ năm có số này của anh. Em gọi, bất cứ khi nào anh cũng sẽ trả lời.

Nguyên nhận lại điện thoại, tần ngần nắm nó trong tay. Cuộc sống bình thường của cô, hình như đang bị xáo trộn mạnh mẽ từ giây phút này.

14. Chương 15: Âm Thầm Khảo Sát Hay Là Lén Lút Chuyên Thư Trong Giờ Đào Tạo Đây?

Sau buổi tối hôm ấy, Thế Phong không liên lạc gì với Nguyên. Cô cứ việc bình tâm mà suy nghĩ! Trong thời gian đó, anh cùng các đồng sự tin cậy bắt tay vào nghiên cứu việc tiếp quản dự án Ocean Villas ở thành phố ĐN của đơn vị đầu tư X đã khởi công từ bốn năm nay nhưng hiện tiến độ đang bị đình trệ do họ không còn vốn để đầu tư tiếp. Trong tình hình ngành bất động sản chưa có khởi sắc gì rõ rệt, ai cũng nói là anh liều. Bởi lẽ anh mới ngồi lên chiếc ghế tổng giám đốc chưa được nóng chỗ, quyết định đầu tư táo bạo này nếu thành công sẽ củng cố vững chắc địa vị của anh đối với hội đồng quản trị. Nhưng nếu thất bại, sự tín nhiệm và tiền đồ dành cho anh đều tiêu tan. Công việc mới ngốn của anh rất nhiều thời gian, đi lại và họp hành liên miên. Ngoài ra còn phải làm việc với vô số tư vấn viên và luật sư, hòng đảm bảo lúc tiếp quản công trình đang dở, mọi thủ tục đều minh bạch và hợp pháp.

Lúc bấy giờ, cũng rộ lên thông tin một quỹ đầu tư từ nước ngoài rót vốn vào Việt Nam để xây dựng các khu villas, resort villas, resort ven biển miền Trung. Giới thần xây dựng rất thạo tin. Tin tức từ họ lan đi khắp nơi. Tầng băng chìm im lìm từ hơn một năm nay đang từ từ từng bước được đẩy lên. Vị tổng giám đốc của Thành Tín đọc xong một bức email, hài lòng ngả người ra ghế. Dù các đơn vị có ồ ạt nhảy vào giành giật miếng bánh, thì 99% anh đã có trong tay khu đất đẹp nhất ở khu vực ấy. Điện thoại di động của anh réo vang. Phong nhìn một dãy số dài ngoẵng, mã quốc gia Úc, nghi hoặc mở máy.

- Anh Phong? – Giọng nam khàn khàn vang lên bên tai.

Đúng là cậu em họ của anh rồi! Thăng này đi biệt tăm hai năm nay để tu nghiệp tại một trường nghệ thuật ở Sydney không một lần liên lạc về nhà. Nghe nói sang bên đó cũng mở được mấy cuộc triển lãm tranh có tiếng. Anh nhiều lần đi Úc lại không có duyên gặp. Hôm nay, tự nhiên sao chú ấy lại gọi điện thoại đường dài cho anh.

- Giang à? Chú không mau về đi! Để ông và các bác ngày nào cũng nhắc đến chú anh nghe nhức cả đầu.

Bên kia, em họ anh khẽ cười:

- Tháng sau em về!

- Tốt! Chuẩn bị về mà chịu trận. Nhớ năm chú đi không thưa không chào, họ hàng trách móc. Anh chú phải đứng ra bịa chuyện giải thích.

Vậy hóa ra hẳn gọi điện cho anh là vì sắp sửa về nước. Đợt Giang đi Úc, anh đoán 99% là do thất tình. Em họ anh vốn dân làm nghệ thuật, lúc nào cũng bị chi phối bởi cảm xúc. Có lẽ thất tình, nên muốn một mình đến một nơi yên tĩnh để xa lánh mọi người. Bây giờ quay về, hẳn là bình tâm lại rồi.

Buổi tập huấn và cập nhật kiến thức R&D dành cho các nhân viên sales của tổng công ty được rất ráo tổ chức. Thảo Nguyên cùng các đồng nghiệp của Chi nhánh 1 phải nghỉ làm một ngày để lên tòa nhà Thành Tín tham dự lớp học. Bọn họ tập trung tại phòng đào tạo của tổng công ty, trước khi học còn được thết một bàn toàn bánh trái và cà phê. Trước đây, công ty thỉnh thoảng cũng mời chuyên gia về đào tạo nghiệp vụ hoặc công tác ISO cho nhân viên. Nói là đào tạo nhưng cũng chỉ đến để “tổng động viên” cho có, còn nội dung thì nhạt nhẽo đến buồn ngủ.

Nhưng lần này, giáo viên là một chuyên gia có tiếng, giảng bài rất cuốn hút. Thảo Nguyên đang chăm chú lắng nghe, không để ý có một người mới đến ngồi vào chiếc ghế bên cạnh. Đến khi quay sang nhìn, cô ngạc nhiên khi thấy Phong đã ngồi bên cạnh cô từ bao giờ. Cô khẽ cúi đầu tỏ ý chào, sau đó không tự nhiên quay

lên bảng. Không gặp người thì thôi, gặp rồi lại gọi lên vấn đề khó khăn vẫn chưa có câu trả lời. Phong nhìn tư thế ngồi cứng nhắc của Nguyên, cảm thấy hơi buồn cười. Anh lấy một tờ giấy, ngoáy lên đó những chữ rồng bay phượng múa, kín đáo đưa sang cho Nguyên. Tờ giấy viết: “Nội dung có được không Nguyên?”

Nguyên nhận mảnh giấy, hí hoáy viết câu trả lời: “Hay lắm anh ạ!” Nhưng nghĩ như thế hơi cộc lốc, bèn viết thêm: “Anh cũng phải tập huấn sao?”

Câu trả lời cô nhận được là: “Anh tới để âm thầm khảo sát giáo viên. Nếu chất lượng tôi thì phải đổi người khác”.

Từ “âm thầm” khiến cho Nguyên phì cười. Âm thầm khảo sát hay là lén lút chuyển thư trong giờ đào tạo đây? Trò này chẳng phải chỉ có học sinh phổ thông mới làm trong giờ học thôi sao! Nụ cười của Nguyên không qua mắt khỏi chuyên viên đang giảng bài ở trên bục. Người này liếc mắt, định kêu cô nàng lên hỏi khó một câu cho chữa cái tội không chú ý nghe giảng, thì liếc thêm một chút nữa, phát hiện ra người ngồi bên cạnh, mà người này cũng đang cười, chợt hiểu ra vấn đề gì đó, đành nín nhịn nhìn đi chỗ khác, tiếp tục giảng bài.

Thế Phong ngồi được một lát thì có thư ký tới, nhấn anh ra ngoài. Qua giờ ăn trưa cũng không thấy anh quay lại. Nhưng đến tầm bốn giờ, lúc mà tất cả học viên đang vật vờ vì ngồi lâu và buồn ngủ, thì anh lại xuất hiện. Do không có chỗ trống nào bên cạnh Nguyên, nên anh ngồi ở một hàng ghế sau lưng cô. Dáng Nguyên khuất sau những nhân viên khác, chỉ nhìn thấy tóc và một phần khuôn mặt nhìn nghiêng. Cô dường như hơi lơ đãng, cúi người xuống, lấy tay che miệng ngáp liên tục. Cô gái của anh có lẽ cũng đã mệt mỏi lắm rồi. Thế Phong lấy điện thoại di động từ trong túi, nhấn một cái tin, gửi đến số của Thảo Nguyên. Anh hiếm khi nào nhấn tin bằng điện thoại di động, nên đánh vật một hồi, không thể nào thêm được một cái mặt cười như người ta hay làm, thành ra cái tin trệ lủi: “Có muốn nghỉ giải lao một chút không?”

Tin nhắn được gửi đi. Không thấy đầu bên kia có động tĩnh gì cả. Thế Phong sốt ruột, gửi thêm một cái tin nữa với nội dung tương tự. Nhưng kết quả, vẫn thấy cô gái ngồi lơ đãng ở phía trên, không buồn phản ứng lại. Hình như cô ấy tắt máy điện thoại! Bản tính không chịu khuất phục hoàn cảnh trỗi dậy, Thế Phong lại sử dụng chiêu thức truyền tin thô sơ nhất: chuyển giấy. Anh hài lòng nhìn mảnh giấy gấp tư được chuyển qua tay nhiều người, và cuối cùng cũng đến được tay Đặng Thảo Nguyên. Cô hơi bất ngờ, khuôn mặt lộ nét nghi hoặc, quay người ra sau tìm kiếm. Ánh mắt của hai người chạm nhau. Anh gạt đầu báo hiệu cho cô, sau đó rời khỏi phòng đào tạo. Thảo Nguyên mở giấy ra đọc, lưỡng lự một hồi, rồi cũng nhẹ nhàng cúi thấp người, men theo lối đi, chuồn êm ra khỏi phòng.

15. Chương 16: Xem Khỉ Xem Hươu Nai Thôi, Là Cũng Vui Lắm Rồi! Thật Đấy! Cô Thấy Chỉ Cần Như Vậy, Là Cũng Đủ Vui Lắm Rồi!

Phép thử đến vào một ngày chủ nhật đẹp trời. Trước cửa vườn bách thú trung tâm thành phố, giữa các cháu thiếu niên nhi đồng hơn ha hơn hỏ, giữa các bậc phụ huynh tất bật kèm cặp lũ trẻ của họ chỉ chực chạy ào vào cổng... là một cô. Cô này phải gọi là “cô” vì so với các bạn nhỏ thì “già” lắm rồi. Vậy mà hôm nay cô ấy cũng muốn đi chơi vườn bách thú cơ đấy! Hóa ra là Đặng Thảo Nguyên hẹn tổng giám đốc của Thành Tín đi Sở thú. Cô không dám gọi điện, chỉ nhấn tin vào số điện thoại riêng của anh. Sau khi nhấn xong, cô cũng không tin tưởng rằng anh sẽ đồng ý gặp cô ở vườn bách thú. Nhưng không ngờ anh trả lời là được.

Nguyên giơ tay lên xem đồng hồ. Còn vài phút nữa là giờ G sẽ diễn. Anh còn chưa tới. Hay là anh đã suy nghĩ lại, không thèm đến nữa? Thực ra Thế Phong còn đến sớm hơn cả Nguyên. Nhưng lại đội mũ trùm chụp ngồi ở một quán cóc gần đó. Cô không phát hiện ra anh. Còn anh thì thoải mái “theo dõi” từ lúc cô tới, đứng ở trước cổng. Cô nhìn quanh quất một lượt, đứng yên một lát, rồi đi đi lại lại, thậm chí còn dậm chân tại chỗ, vịn vịn vài động tác thể dục rất ngô nghĩnh.

Cô giữ xe nôi giúp một bà mẹ để người ta bế em bé lên. Sau đó bà mẹ trẻ nói gì đó, trao đứa bé cho Nguyên.

Hình như cô ta muốn rảnh tay để chuẩn bị sữa cho con. Nguyên cẩn thận đỡ lấy đứa trẻ nhỏ xíu, áp nó vào người, dùng đũa nhè nhẹ. Sau đó cô cúi xuống nựng nó, nghịch với những ngón tay của đứa trẻ. Em bé quấy đạp chân tay ra chiều thích thú lắm. Thảo Nguyên cười vang. Một người đàn ông xuất hiện, tay cầm vé vào cổng, dường như là cha của đứa nhỏ. Anh ta tiến lại chỗ Thảo Nguyên, nhận lại đứa con. Sao lại có người đàn ông vô duyên thế nhỉ! Lẽ ra phải là mẹ đứa bé tới mà ẵm lại chứ!

Một bác già ngồi cạnh anh, chỉ vào cảnh trước mặt nhận xét:

- Bé tí thế kia đưa đi chơi thì biết cái gì mà dẫn đi?

Biết chứ sao không biết. Thế Phong nghĩ vậy, nhưng do cảm thấy có chút bực mình trong người, anh đáp lại:

- Đúng vậy. Phụ huynh này không biết nuôi con!

Đúng giờ hẹn, Thảo Nguyên thấy ai đó dùng ngón tay đập đập nhẹ lên vai cô. Anh tới rồi! Thật là trùng hợp. Sáng nay, cả hai người cùng mặc áo phông trắng, quần jean xanh biển. Trông Phong không còn một chút gì hình ảnh của vị tổng giám đốc đạo mạo nữa, mà giống hệt một thanh niên trẻ tràn đầy sức sống. Vé do Thảo Nguyên đã mua sẵn rồi, nên họ nhanh chóng hòa vào dòng người đông đúc vào chơi trong thảo cầm viên.

Chơi trong Thảo Cầm Viên thì có gì thú vị? Xin thưa là rất thú vị, nhưng tất nhiên là chỉ với bọn con nít thôi ạ. Còn với hai anh chị to đùng như thế này thì mấy con hổ, báo, gấu, voi, hà mã trông cũng chẳng đẹp hơn so với heo, bò, chó, mèo là bao. Nhưng hóa ra, trong số đám thú quý hiếm ấy, cũng có những con rất kích thích. Ví dụ như là rắn này. Thảo Nguyên cực kỳ sợ rắn. Cô tránh xa khu vực nuôi rắn. Nhưng tránh trời không khỏi nắng, có một lồng rắn nằm cạnh chỗ nuôi nhím. Cô đang ngó nghiêng nhìn cái lồng không, chợt ngược lên thấy một con rắn to màu trắng ớn, lưng chi chít hoa văn vàng đang vắt vẻo trên cao, đầu nó đưa về phía cô, mắt nó tròn tròn đen đen nhìn thẳng vào cô như nhìn con mồi khiến cho Nguyên muốn té xỉu. Cô vội vàng nép sát sau lưng Phong.

- Cái gì kia! – Anh chỉ. Cô tò mò lộ đầu ra. Trên nền đất là một khối màu đen giống sành sứ hình tròn.

Nhưng đột nhiên khối hoa văn chuyển động. Một cái đầu rắn trơn nhợt thò ra. Nguyên hoảng hồn hét “Á!” một cái, càng thu mình nép vào sau lưng Phong, tiện tay phát cho anh một cái đau điếng vì cái tội trêu người. Phong tỏ ra khó hiểu:

- Rắn đẹp mà!

- Đẹp thì xin mời anh ngắm, em đi ra chỗ khác đây!

- Ấy, chờ anh với!

Tránh xa khỏi mấy cái chuồng nhím kèm thêm rắn, hai người lang thang tới tiếp một khúc đường có mấy con chim gì ngờ ngờ. Bọn chúng cao đến thắt lưng người lớn, đi bộ giống đà điểu, chân dài ngẩng, khangk khiu trong khi cái mỏ vàng thì lại to quá độ, cảm giống như hai quả chuối bị cháp vào nhau trên cái mặt bé choắt. Ở khu vực này, người ta thả rông cho chúng đi lại tự do. Dễ đến cả hàng chục con tràn ra lối đi, đậu trên các cành cây thấp, có con lộn dưới suối, có con đứng ngênh ngang giữa đường ngăm người qua lại. Mắt chúng trông tinh ranh, cứ liếc tới liếc lui. Nguyên rất thích trong khi anh chàng đi cạnh cô lại khép nép, tránh xa bọn chim chùng nào tốt chùng đó. Nhận thấy thái độ của người đồng hành, Nguyên cố tình đi vào khu vực bốn xung quanh đều bị bao vây bởi lũ chim. Bọn này rất dạn người, xù không đi, dọa không sợ, cứ ngênh mỗ lên như sắp tấn công người ta khiến Nguyên cảm thấy hơi chột dạ. Cuối cùng lịch sử vẫn lặp lại. Nguyên vẫn bám đuôi sát sau lưng Phong, hai người dắt díu nhau đi ra khỏi “vùng chiến sự”.

Thoát khỏi mấy nơi nguy hiểm, họ yên ổn chọn một ghế đá dưới gốc cây, ngồi thở hắt hắt.

- Ăn kem không? – Phong dụ dỗ, thấy mắt Nguyên sáng lên như hai bóng đèn, bèn nói – Vậy ngồi đó, để anh đi mua.

Thế Phong mang về một cây kem vani ốc quế giòn tan. Anh chỉ mua một cây, rồi ngồi nhìn cô ăn. Mặc dù đã cố gắng giữ gìn hình ảnh lịch sự của mình, nhưng trước giờ Thảo Nguyên ăn kem rất xấu, kem nhỏ giọt tùm lum. Cô chưa kịp tìm khăn giấy thì Thế Phong đã chìa một chiếc khăn tay ra cho cô lau. Ăn xong,

anh lại đưa cho cô chai nước suối. Ở đây, anh không còn là ông chủ của cô nữa, mà giống như một chàng trai đang tận tình chăm sóc để lấy lòng bạn gái. Trời mỗi lúc trở nên nóng hơn. Lưng áo Phong dấp dính một chút mồ hôi. Mùi mồ hôi mới, cộng với một mùi thơm nhạt rất riêng của anh, tạo thành một hương vị đầy nam tính, mạnh mẽ bủa vây lấy Thảo Nguyên, khiến cô dường như say mê.

- Anh mệt chưa?

- Chơi thế này, có gì là mệt! – Anh trả lời tự nhiên. – Anh đã nghiên cứu sơ đồ, còn nhiều trò hay lắm. Tối đây, phải chơi cho bằng hết!

- Trò gì vậy anh?

- Ngôi nhà ma này, rồi đu quay siêu tốc, khu vườn kinh dị, vượt thác xuống gềnh. Nghe thật hấp dẫn.

Thảo Nguyên tưởng thật sờn cà gai ốc. Anh không cần phải quá nhiệt tình như thế chứ! Xem khi xem hươu nai thôi, là cũng vui lắm rồi! Thật đấy! Cô thấy chỉ cần như vậy, là cũng đủ vui lắm rồi!

16. Chương 17: Làm Người Yêu Anh Thì Phải Cho Anh Hôn!

Buổi sáng nắng đẹp là thế, vậy mà tự nhiên xế trưa trời chuyển mưa ào ào. Thời tiết mùa hạ thật là không thể nào lường trước được. Thế Phong và Thảo Nguyên chỉ kịp chạy đến trú mưa dưới một gốc cây xà cừ cành lá ken dày. Con mưa rào nặng hạt tạt nghiêng, xuyên qua đám lá, rơi xuống đất.

Phong nhường cho Nguyên một chỗ đứng khô ráo nhất, còn đẩy cô vào gần gốc cây, trong khi anh đứng ngoài che chắn. Mùi mưa mát lạnh. Đột nhiên, đáp án cho lời đề nghị của Phong đến với Thảo Nguyên một cách rõ ràng nhất. Nhờ tiếng mưa để che giấu chút ngượng ngùng, Thảo Nguyên thì thầm sau lưng Phong:

- Anh Phong! Về đề nghị làm bạn gái của anh. Em... đồng ý!

- Em nói gì cơ? – Thế Phong không quay đầu lại, hỏi to.

Nguyên nuốt nước bọt:

- Em nói: em đồng ý!

- Cái gì?

- Em – đồng – ý!

Người đàn ông quay hẳn người lại, đứng đối diện với cô gái, miệng còn vương âm thanh khúc khích nho nhỏ. Thảo Nguyên nhận ra cô bị lừa này giờ. Anh rõ ràng là đã nghe thấy lời cô nói ban đầu, lại còn giả điếc để cười cô.

- Anh lừa em!

- Không phải! Anh muốn nghe nhiều lần. – Anh thành thật khiến cô không thể nổi giận được.

Hóa ra trời mưa lại là một điều hay. Nghe câu đồng ý của người con gái trong tiếng mưa, một tư vị ngọt ngào đến kỳ lạ dâng lên trong lòng Thế Phong. Đây là điều mà anh chưa từng trải nghiệm trong bất kỳ một mối quan hệ lãng mạn nào trước đó. Ánh mắt lấp lánh niềm hạnh phúc, anh thu gọn vào trong đó hình ảnh khuôn mặt có chút ngượng ngùng của Nguyên, chuyển dần xuống làn môi ướm át trong cơn mưa. Anh khẽ nâng cằm của cô lên, thì thầm chỉ đủ để người đối diện nghe:

- Làm bạn gái của anh, thì phải cho anh hôn!

Màn mưa như tấm vải mỏng ngăn kín hai người với thế giới. Mặc dù mưa làm nhiệt độ không khí giảm, hơi lạnh tản mát, nhưng trên hai gò má của Nguyên, hai đốm lửa tự nhiên hình thành. Khuôn mặt của người nam từ từ ghé sát lại, đến nỗi cô thấy được một hạt nước nhỏ lấp lánh đậu trên cánh mũi của anh. Hơi thở đàn ông phả lên da mặt cô từng đợt ấm nóng. Nguyên hồi hộp nhắm mắt lại, trong lòng run rẩy khẽ khàng,

cảm nhận làn hơi ấm càng lúc càng gần, càng lúc càng nồng nàn. Nhưng anh lại chuyển hướng, dịu dàng hôn lên trán cô. Môi anh ấm nóng, như một ấn triện khắc con dấu vô hình lên vàng trán của cô. Vào buổi chiều ấy, trong cơn mưa mùa hạ rạo rức, không khí thơm mát như mùi dưa hấu, họ đã đứng bên nhau. Kỷ niệm về những phút ban đầu, sau này dù thời gian có qua đi rất lâu, vẫn đọng lại trong tim mỗi người, để một lần gỡ ra đều là một lần con tim tràn lên ngọt ngào xen lẫn đớn đau.

Đặng Thảo Nguyên trở thành bạn gái của Thế Phong như thế đấy! Nhưng sự kiện này, cô giữ kín như sở hữu cái hộp Pandora, không thể mở, cũng không thể tiết lộ cho ai khác. Tổng giám đốc chẳng phải đã từng xác định họ chỉ bước vào giai đoạn tìm hiểu thôi đó sao? Bắt đầu hẹn hò, trong suy nghĩ của Nguyên, là chẳng có gì chắc chắn. Tất nhiên, phụ nữ thì trăm người như một, cô nào khi yêu cũng hình dung trước trong đầu cảnh mình mặc áo cưới. Nhưng đối tượng của Nguyên lại là một người đặc biệt. Anh là tổng giám đốc một công ty lớn, thân phận khác người. Nguyên suy nghĩ thực tế rằng sau thời gian “tìm hiểu” như anh nói, chắc gì Thế Phong còn hứng thú với mối quan hệ này. Với địa vị của anh, chắc hẳn yêu cầu đặt ra cho bạn gái cũng phải rất cao. Cô cũng có chút cảm tình với anh, nhưng chưa quá sâu đậm. Từ chối sắp có khi lại gây khó khăn cho sự nghiệp của bản thân. Chi bằng cô đồng ý, lợi cả đôi đường. Chỉ cần cô không vướng sâu vào mối tình này, và không công khai nó, thì Nguyên tin rằng dù diễn biến như thế nào, cô cũng sẽ kiểm soát được tình hình.

Sau hơn hai năm rời thành phố, đến bây giờ trở lại, dường như thấy nó đã mang một bộ mặt mới. Những con đường quen không còn giống với trí nhớ của anh. Một vài công trình cũ bị dỡ bỏ, các công trình mới mọc lên ngày càng nhiều. Trên đường từ sân bay về nhà, Trường Giang đi ngang qua tòa chung cư cao cấp Thành Tín, ngược mắt lên nhìn. Lúc anh rời đi Úc, nó vẫn là một công trình xây dựng dang dở, vậy mà giờ bề thế chiếm cứ một phương. Đúng là phục anh họ của anh. Không biết anh ta xoay xỏa kiểu gì mà đổi được tên của cả một tòa nhà to nhường ấy. Tòa nhà lướt qua anh. Tâm trạng của anh lại rơi vào trạng thái trầm mặc như khi vừa bước xuống sân bay. Tâm trí anh lại quay trở lại với hình ảnh của người ấy. Người ấy giờ sống ra sao, như thế nào, có người yêu mới hay chưa? Hai năm qua, cô không một lần liên lạc với anh. Những tin tức hiếm hoi anh nghe về cô là từ những người bạn chung của cả hai. Nhưng chẳng bao giờ là đủ. Có lẽ, cô cũng đã quên anh rồi.

Giang từ chối chuyển về sống trong biệt thự của ông ngoại anh cùng với mọi người, mà đã nhờ bạn thuê ột căn hộ chung cư nhỏ ngay trung tâm. Anh cũng từ chối mọi hình thức tiếp đón, chỉ đến trình diện ông và Thế Phong – người anh họ mà anh quý mến. Căn hộ anh thuê rộng 38m2, chẳng cần sắm sanh gì nhiều, thứ duy nhất anh để ý là một phòng sáng sủa để anh đặt giá và dụng cụ vẽ. Tính anh ưa sự đơn giản, vì thế, chỉ cần hai ngày, anh đã ổn định được nơi ăn chốn ở và chỗ làm việc. Cuối cùng thì, anh lại cùng cô hít chung một bầu không khí trong thành phố quen thuộc này. Đặng Thảo Nguyên! Cái tên cũng phóng khoáng và tươi sáng như chính con người cô. Anh cứ nghĩ rồi đi là sẽ quên, nhưng hóa ra lại càng nhớ như in khuôn mặt ấy, hình dáng ấy. Hôm nay, gặp lại cô, tất cả không hề thay đổi!

Cô vẫn là Thảo Nguyên của hai năm trước. Vẫn đôi mắt to đen nhánh, hàng lông mi dài che phủ đi nét sắc sảo ẩn sâu trong đôi mắt cô. Vẫn làn môi hơi hồng, khóe môi cong có chút nũng nịu trẻ thơ. Nhưng chính trong những nét quen thuộc đó, anh lại thấy cô khác, thật khác với một Đặng Thảo Nguyên trong quá khứ. Phải chăng là bây giờ khi nhìn anh, ánh mắt của cô không còn lấp lánh những tia sáng vui tươi ấm áp nữa. Ánh mắt cô thật bình thản, dường như coi anh là một người xa lạ.

- Lâu ngày quá! – Cô nói. – Anh vẫn khỏe chứ ạ?

Nguyên nhẹ nhàng hỏi thăm. Giang nghe trong lòng mình hụt hẫng. Những lúc cô khách sáo như thế, giống hệt như lúc cô giao tiếp với khách hàng. Với những ai càng xa lạ, cô càng dịu dàng, nhã nhặn. Anh cúi xuống nhìn mũi giày dính một chút bùn ẩm ướt, đáp lại:

- Cám ơn em, anh vẫn khỏe. Còn em?

- Em khỏe lắm!

Sau khi hỏi thăm sức khỏe xong, cả hai đều im lặng. Một phút trôi qua, Nguyên nhắc tay xem đồng hồ.

- Em phải đi đây! Hẹn gặp anh sau.

- Ủ. – Giang nhìn theo bóng cô. Nhưng khi nhìn bóng lưng mảnh của cô đang rời đi, anh vội nói với theo: – Thảo Nguyên, lần này anh về hẳn!

Thân hình trước mắt có hơi sững lại. Nhưng sau đó, vờ như không nghe thấy, cô nhanh chóng rời đi.

17. Chương 18: Làm Bạn Gái Của Tổng Giám Đốc Có Gì Khác?

Làm bạn gái của Tổng giám đốc của một công ty lớn có gì khác? Thảo Nguyên ngẫm nghĩ trong lúc ngồi thẳng lưng trên con xe tay ga quen thuộc bon bon từ nhà tới công ty vào buổi sáng. Thế giới hình như cũng chẳng có gì thay đổi. Tối qua, bác tổng bí thư và mấy bác bộ trưởng vẫn phát biểu trên VTV1 về các chính sách của Đảng và nhà nước mà cô nghe nó cũng chẳng khác gì mấy năm trước. Sáng nay cô dậy đúng quãng giờ ấy, kịp nhìn thấy mẹ cô đi chợ sớm về, mặt tươi rói, chắc lại mua được một mẻ cá hay bó rau rẻ như mọi khi. Trời cũng không xanh hơn, đường cũng không vì cô đang yêu mà bớt đông đúc khói bụi hơn. Kết luận: Mọi thứ hoàn toàn bình thường!

Bước vào công ty, lễ tân đón Nguyên với một cái nhú mày nặng nề:

- Chị Nguyên, khách Dave từ New Zealand gọi điện tới, nhắn chị liên lạc gấp với ông ấy.

- Ủ.

- Còn nữa, chị có chuyển phát nhanh từ nhà máy gửi lên này. Ký nhận giùm!

- Đâu? Ký vào đâu em?

- Đây này!

Lễ tân ném cho cô một cuốn sổ ghi chú. Cô ký tên vào ô nhận bưu phẩm, tiện tay mở điện thoại ra kiểm tra. A, có một tin nhắn của Thế Phong. Nó tới lúc cô đang đi ở trên đường. Hình như Thế Phong rất thích nhắn tin thì phải!

“Tối nay em có rảnh không? Chúng ta gặp nhau nhé?”

Cô nhanh tay nhắn lại:

“Em mới tới công ty. Vẫn đang đứng ở quầy lễ tân đây này. Tối nay em rảnh. Nhắn cho em địa chỉ hẹn. Em sẽ chạy xe tới.”

“Để anh kêu tài xế đón. Chạy xe máy không an toàn.”

“Không cần thiết đâu.”

...

“Thế cũng được. Em tới địa chỉ...”

- Này! Chị làm gì mà ký lâu thế?

Cô bé lễ tân giật lại cuốn sổ. Cô này mặt mũi sáng sủa nhưng phải cái ăn nói không được dịu dàng cho lắm. Vậy mà vẫn được giữ lại làm lễ tân mới hay chứ.

- Xong rồi đây. Trả cho em.

- Chị để vào giá cho em với. Mà này, chị mới được tăng lương hả?

- Đâu có?

- Sao trông chị mấy bữa nay tươi tỉnh thế?

- Ô? – Nguyên vô thức đưa tay lên nắn nắn mặt mình. Cô thấy mình bình thường mà!

Trong ngày hôm đó, Nguyên nhận thêm một cuộc hẹn nữa. Nhóm bạn chơi với nhau từ thời đại học hẹn nhau đi ăn lẩu bò. Nhóm này hay ở chỗ không cố định thành viên. Ai có bạn mới dẫn tới giới thiệu đều được chào đón như thường. Trước lạ sau quen. Nên mỗi lần tụ tập bao giờ cũng rất rôm rả, không khi nào chịu ít hơn năm người. Do tinh thần “ăn chơi không sợ mưa rơi” được quán triệt đến từng thành viên, nên ít ai có thể khước từ mỗi lần có đợt “tổng động viên”. Tuy nhiên do lần này, Nguyên đã có hẹn với Phong rồi, nên cô từ chối. Mấy người bạn cô đang chat trong conference của skype đồng loạt gửi cho cô icon hình nắm đấm!

Một lát sau, điện thoại của Nguyên đổ chuông. Cô thấy cái tên “Phong” đơn giản nhấp nháy trên màn hình. Đây là tên tự tay anh lưu vào trong danh bạ của cô tối hôm đưa cô về nhà. Có chuyện gì anh lại gọi cho cô nhỉ? Hay là hủy hẹn tối nay? Nguyên nghi hoặc bắt máy. Đúng như cô suy đoán, anh phải đi giao tiếp đột xuất, thành ra tối nay không thể gặp cô như đã định được.

- Thảo Nguyên!

- Dạ?

- Thảo Nguyên?

- Vâng, em đây!

Thế Phong sao vậy nhỉ? Anh tự nhiên gọi tên cô liên tục.

- Anh... nhớ em! Hay là bỏ hộp?

Giọng điệu của anh khẳng định cô chỉ cần nói vâng là anh sẽ hủy cuộc hẹn quan trọng nào đó ngay lập tức. Nhưng cô nào dám mang tiếng xấu thế, bèn nói;

- Cũng vừa may, nhóm bạn em hôm nay cũng tổ chức gặp mặt. Cuộc hẹn của chúng ta dời lại cũng được anh ạ.

- Em đi gặp bạn à?

- Dạ. Nhóm bạn từ thời đại học em vẫn thân tới tận bây giờ.

- Trai hay gái?

Giọng anh nghe nặng nề. Nguyên bật cười:

- Cả trai, cả gái.

- Ừ. Khi nào xong việc, anh sẽ gọi điện. Nếu kịp thì tới đón em.

Không để Nguyên kịp từ chối, anh đã cúp máy.

Tan sở, Nguyên chạy xe tới quán lẩu bò quen thuộc. Quán bán nhiều món, nhưng ngon và nổi tiếng nhất là món lẩu bò Củ Chi nên thành ra được gọi tắt là quán lẩu bò. Người ở thành phố này cũng đến là lạ. Mát trời ăn lẩu, nói cho ấm người. Nóng cũng ăn lẩu, nói để giải nhiệt. Hôm nay quân số của nhóm có tám người, đều là người quen với Nguyên. Một cái lẩu thập cẩm bốc khói thơm lừng được mang ra đặt ở giữa bàn. Gần chục đôi đũa tranh nhau những miếng thịt thái mỏng tang, gắp nước sôi sẵn lại thành màu hồng nhạt, vừa mềm vừa ngọt. Vừa ăn, vừa nói chuyện rồn rảng. Sau khi ăn được một phần ba cái lẩu, có vẻ như không cần vội vã chuyện ăn uống nữa, một anh chàng bỗng hỏi:

- Sao không ai thông báo nguyên nhân tụ tập hết vậy?

Nói xong anh ta nhìn sang Tuyết Mai, nhân vật hay “cầm đầu”, chủ trì nhiều vụ ăn uống chơi bời.

- Cứ ăn đi, ăn đi... Nguyên nhân thì chút nữa có người tới rồi nói. À, mà tới rồi kia kìa.

Tuyết Mai hướng mặt ra phía cửa chính, miệng nở một nụ cười, sau đó len lét liếc nhìn sang phía Nguyên. Nguyên chạm phải ánh mắt quái dị của cô bạn, nhìn theo ra phía cửa, mặt bỗng đưng cứng đờ lại. Người đang đứng sau cánh cửa kính vừa khép lại là Trường Giang!

Anh bước vào làm sáng lên một góc không gian quán lẩu ồn ào. Cũng giống như những người sống một thời gian dài ở nước ngoài, da anh trắng hơn, thêm mái tóc trước giờ lại vốn màu hung hung chứ không đen,

trông có vẻ Tây, rất cuốn hút. Anh mặc một chiếc quần jean xanh thẫm, áo caro màu đỏ, tay áo xắn đến tận khuỷu một cách tùy tiện. Lũ bạn Nguyên sôi lên như một nồi lẩu đặt trên bếp ga, đồng loạt vẫy tay xôn xao. Thì ra bữa lẩu này là để mừng Trường Giang về nước. Nguyên lườm Tuyết Mai một cái. Cô bạn nhún vai, bày ra vẻ mặt vô...số tội.

Những người tham dự hôm nay rõ ràng là cố ý. Họ là bạn của cả Giang và Nguyên, cũng biết rõ nội tình chuyện tình yêu và đổ vỡ của hai người. Theo Nguyên thấy thì hẳn mấy người này nhiệt tình thái quá, hoặc là rồi việc hết sức muốn cho gương vỡ lại lành. Ngay cả cái cách họ sắp xếp một chỗ trống để Giang ngồi cạnh Nguyên cũng đã nói lên điều đó. Anh hình như cũng giống cô, bị lôi kéo vào màn kịch của đám người này. Sau khi chào hỏi một lượt, anh mới nhìn cô khẽ gật một cái.

18. Chương 19: Trường Giang Là Người Yêu Của Cô. Như Thủy Lại Là Bạn Của Cô. Vậy Thử Hỏi Cô Nên Tổ Thái Độ Như Thế Nào?

Nhưng phần bất ngờ nhất của buổi tối hôm nay không dừng lại ở đó, khi cuối cùng có thêm một vị khách nữa đột ngột xuất hiện. Một cô gái trong chiếc váy thun bó đồ rực rỡ, ngắn tới đầu gối để lộ ra bắp chân dài thon mịn trên đôi giày cao gót đen, mái tóc nhuộm vàng nâu uốn khéo sóng sánh như mây thả qua hai tai, ôm lấy khuôn mặt xinh đẹp. Cô ta nhìn chằm chằm vào Trường Giang, lúc này anh đang gấp cho Nguyên một ít mì xào. Sự xuất hiện của nhân vật này làm hầu hết tất cả mọi người đều trợn mắt lên nhìn, ngạc nhiên đến cực độ. Phan Như Thủy! Người không mời mà tới.

Thảo Nguyên nhớ rõ cái tên này đến suốt đời. Nếu nói cô ta là tình địch của Nguyên cũng đúng. Mà nói là kẻ thù không đội trời chung cũng phải. Phan Như Thủy chính là nguyên nhân dẫn đến việc cô và Giang chia tay. Ai đã nhắc cho cô ta tới đây? Hẳn là một ai đó trong đám bạn tụ tập ngày hôm nay rồi.

Người mới đến rõ ràng là ít được ai chào đón. Nhưng cô ta không lấy thế làm ngượng ngùng, còn chào hỏi mọi người, sau đó tự thu xếp in một chỗ ngồi bên cạnh Giang. Không khí vui vẻ trên bàn nhậu bị sự im ắng kì quái bao trùm. Cách đây nhiều năm về trước, chẳng phải họ cũng đã từng là những người bạn thường xuyên tụ tập như thế này đây hay sao? Nhưng rồi mọi biến cố xảy ra, từ bạn bè trở thành những người xa lạ. Cứ ngỡ chẳng bao giờ chạm mặt nhau nữa, vậy mà số phận thật lạ kỳ, lại một lần nữa trêu ngươi con người bằng cách sắp đặt những cuộc hội ngộ bất ngờ.

Thảo Nguyên quyết định sẽ tập trung vào ăn uống, không tham gia vào những câu hỏi thăm gượng gạo. Cuối cùng, cô nghĩ vẫn nên chuẩn bị là hơn. Cô cầm túi xách, nói nhỏ “Mình đi toa-lét một tí”, rồi nhanh chóng thoát khỏi đám đông không khí u ám đó. Từ toa-lét đi ra, cô không quay lại bàn tiệc mà quyết làm một kẻ đào tẩu. Tuy nhiên, cuộc đào thoát không thành công. Trên đường tới chỗ để xe, cô bị một người chặn lại.

Màu váy đỏ đậm rực rỡ trước mắt làm cô cảm thấy hơi choáng váng. Như Thủy khoát tay trước ngực, đôi mắt hiện rõ sự mệt mỏi nhìn cô, khuôn mặt cũng ủ rũ chứ không còn vẻ sinh động như ban nãy mới đi vào. Chiếc cảm nhẹn tinh tế cử động khi Như Thủy nói:

- Sao cậu lại về trước?

Nguyên không muốn nói chuyện với cô ta một tí nào. Nhưng cô vẫn nhỏ giọng:

- Mình có việc bận.

- Việc gấp thế kia ư? Đến nỗi cậu không có thời gian chào mọi người?

- Việc riêng thôi. Không liên quan đến cậu.

Sau hơn hai năm trôi qua, họ đứng trước mặt nhau mà còn cậu cậu tớ tớ như thế này thì quả là một kỳ tích.

- Không có chuyện gì thì mình đi đây! – Nguyên dậm bước đi. Nhưng lời nói mang ý vị chế giễu của Thủy khiến cho cô như bị chôn chân tại chỗ.

- Thảo Nguyên, nếu như mình là cậu, mình sẽ tát cho kẻ kia một trận nên thân.

Kẻ kia chính là Như Thủy. Trường Giang là người yêu của cô. Như Thủy lại là bạn của cô. Vậy thử hỏi cô nên tỏ thái độ như thế nào? Lòng lộn lên như một nữ thần báo thù? Để làm gì? Mọi chuyện cũng chẳng thể nào cứu vãn được nữa. Huống hồ trong tình yêu ai cũng có một điểm cố chấp. Với Thảo Nguyên, đó là nếu như cô phát hiện mình bị phản bội, cô sẽ từ bỏ, không bao giờ níu kéo. Ngày hôm ấy, cô đã tận mắt thấy hai người bọn họ ôm nhau ở trên giường trong phòng khách sạn. Cảnh bắt gian này và mùi vị của sự tổn thương mãi mãi cô không thể nào quên được. Như Thủy nhìn thấy cô, không bối rối, cũng chẳng thách thức, chỉ lẳng lẳng thu dọn đồ đạc rồi bỏ đi. Nguyên đã dứt khoát nói với Trường Giang ngay lúc đó: “Chúng ta kết thúc!”.

Mặc cho anh cầu xin cô tha thứ một thời gian dài, Nguyên cố chấp từ chối một cơ hội hàn gắn. Mỗi tình kéo dài từ thời đại học nồng thắm của bọn họ tan vỡ kể từ đó. Sau đấy, Giang đi Úc.

- Thảo Nguyên, mình chịu thua rồi! – Như Thủy đã thả hai tay xuống. Cô đi tới trước mặt Nguyên, đôi mắt đẹp tràn ngập sự chán chường. – Trước khi đến đây, mình vẫn còn mang hy vọng. Hai năm qua mình vẫn mơ mộng một ngày được gặp lại Giang, vẫn có một cơ hội được ở bên cạnh anh ấy. Nhưng khi nhìn thấy hai người, mình biết mình đã hoàn toàn bại trận.

Trước giờ, ai cũng nghĩ người muốn cướp người yêu của bạn mình là một kẻ phản diện. Nhưng rất lâu sau này, khi Nguyên đã trở thành một bà mẹ của hai đứa con, một buổi chiều cô ngồi nghĩ những chuyện quá khứ, lại thấy Như Thủy thực ra là một người... rất dũng cảm. Cô ta có thể cứ giữ kín bí mật của năm xưa, sẽ chẳng ai truy vấn, chẳng ai biết rõ đầu mối là bản chất của sự việc ẩn sâu trong quá khứ đã bị vùi lấp bởi nỗi buồn và che phủ bằng những hiểu lầm nảy sinh từ nỗi tuyệt vọng. Nhưng Như Thủy đã tiết lộ tất cả. Cô ấy đã chọn cách giải thoát cho bản thân khỏi một mặc cảm tội lỗi mà chính cô đã gây ra bằng cách thú tội. Hóa ra trong câu chuyện năm xưa, Giang hoàn toàn không có lỗi. Lỗi chẳng là ở chỗ anh lại để mình vướng vào cái bẫy quá hoàn hảo mà Như Thủy bày ra.

- Năm xưa, chính mình đã lừa dối cậu khi nói rằng Giang dù yêu cậu, nhưng cũng động lòng khi bị mình quyến rũ.

Nguyên đứng hóa đá. Quá khứ sống động lại một lần nữa đảo tròn trong đầu cô. Lần cuối cùng cô tới tìm Thủy để đối chất, người con gái ấy đã cười vào mặt cô và nói rằng: Đàn ông mà! Cậu phải biết họ dù không yêu nhưng vẫn muốn thứ gì chứ!

Cô ngồi thụp xuống đất. Tiếng Thủy vẫn vọng lại từ phía trên.

- Mình công nhận mình đã dùng thủ đoạn bỉ ổi, nhưng mình không hối hận. Ít ra mình đã làm tất cả vì tình yêu. Đặng Thảo Nguyên, bây giờ thì cậu biết sự thật rồi đấy! Cậu muốn đánh, muốn mắng chửi gì ...

- Im đi. Tôi không muốn nghe nữa... không muốn nghe nữa....

Cô lấy hai tay ôm chặt đầu và bịt kín hai tai lại. Nước mắt cũng tự nhiên rơi xuống như mưa. Cả người Thảo Nguyên lạnh cóng. Cô chưa bao giờ cảm thấy mình yếu ớt như lúc này. Hóa ra là sai hết, sai hết... Hóa ra là lỗi ở cô. Cô đã không tin tưởng anh, không tin vào tình yêu anh dành cho cô. Vậy cũng đáng đời cho cô lắm.

- Nguyên! Sao vậy?

Trong cơn nức nở mịt mù, một giọng nói quen thuộc gấp gáp vang lên bên tai. Cơ thể run rẩy được bao bọc trong một vòng tay vững chãi, có bàn tay ấm áp chăm chăm vỗ về lưng cô. Nguyên vùi mặt vào bờ vai nóng, nước mắt vẫn không ngừng chảy, tiếng thốn thức ngát quăng không dứt.

- Được rồi! Đừng khóc nữa. Đã có anh ở đây!

19. Chương 20: Nào Xin Mời Quý Cô Chuẩn Bị Nhảy Cùng Tôi!

Sáng hôm sau đi làm, Thảo Nguyên trưng ra một bộ mặt mà một đồng nghiệp thân tình một cách ác ý phong tặng danh hiệu “khuôn mặt đần nhất trong năm của người đẹp Chi nhánh 1”. Ai gọi gì cô cũng “Dạ”, hỏi gì cũng “Ừ!”, có cái bảng báo giá thì gửi lộn của đơn hàng A cho khách hàng B. Đến khi nhận được cái thư của sếp Thái yêu cầu tối nay đi tiếp khách đột xuất với sếp, đầu óc u mê của cô mới tỉnh táo lại đôi chút. Nguyên nhú mồm nghĩ ngợi. Khách nào? Chi nhánh 1 đột này đâu có đoàn khách nào đâu?

- Khách của Tổng công ty. Nhưng có liên quan tới lĩnh vực xuất nhập khẩu, cần chúng ta đi giao tiếp.
- Anh cử bạn khác đi giúp em được không? Hôm nay em thấy trong người không được khỏe.

Nguyên thoái thác nhiệm vụ được giao, nhưng Ngọc Thái không thềm nhân nhượng, còn nói đi giao tiếp thế này chỉ có lợi cho sales, không bao giờ thiệt. Có khi tự nhiên lại có thêm khách hàng tiềm năng chứ chẳng chơi! Thành ra cuối buổi, Nguyên phải lôi bộ dụng cụ trang điểm ra tút tát lại dung nhan nhợt nhạt của mình. Mắt vẫn hơi sưng đỏ do tối qua khóc nhiều, có hóa trang kỹ đến đâu vẫn không che hết được. Cô thử dài nhét cây concealer vào trong túi, vỗ vỗ hai má. Vừa bước vào văn phòng, Giám đốc Chi nhánh đã gọi cô lại:

- Này, nhà cô cũng không xa đây đúng không?
- Dạ?
- Dạ cái gì! Hôm nay có người ngoan đột xuất thế. Về nhà thay đồ đi. Nhân viên mình mặc đồng phục anh thấy gò bó quá.

Hôm nay sếp Thái có vẻ lạ lùng! Chưa bao giờ thấy anh nhận xét trang phục của nhân viên cả, nhất là nhân viên nữ. Chẳng biết tối nay phải gặp khách loại gì nữa! Thắc mắc cả buổi, cuối cùng cũng biết là khách nào. Mặc dù hôm nay Thảo Nguyên “đần” hơn mọi lần, nhưng khi bước vào phòng ăn sang trọng được đặt sẵn trong nhà hàng, nhìn thấy Thế Phong đang ngồi chung với hai vị khách sẵn trong đó, cô bỗng đoán ra được vài phần.

Thế Phong nghe thấy tiếng nhân viên phục vụ mở cửa, biết là người mình đang chờ đã tới. Cô gái đáng giận này cả tối hôm qua đã không thềm nghe điện thoại của anh, nhắn tin cũng không trả lời khiến cho anh mang một bụng tức giận lên giường ngủ. Tính toán hôm nay gặp khách, tiện thể kêu Giám đốc Chi nhánh 1 mang cô theo, sẽ phải nghĩ cách trừng phạt cô. Nhưng khi cửa mở, nhìn thấy Thảo Nguyên với thần sắc là lạ, đôi mắt dù khéo léo cũng không giấu nổi sự mệt mỏi buồn bã, tự nhiên lòng anh lại chùng xuống. Giá như không phải tiếp khách khứa hôm nay thì có phải tốt không. Anh chỉ muốn được bên cạnh cô mà không có mặt thêm người nào khác. Thế Phong kín đáo quan sát vẻ ngạc nhiên hiện lên trong thoáng chốc trong mắt Nguyên khi cô thấy anh, nhưng rất nhanh, cô nở một nụ cười xã giao, khẽ cúi đầu chào mọi người. Bản lĩnh giao tiếp của cô anh đã từng lĩnh hội. Cô hẳn nhiên là một nhân viên kinh doanh lợi hại.

Mọi người giới thiệu làm quen lẫn nhau. Nguyên ngồi cạnh Thế Phong, đối diện cũng có một vị khách nữ. Cả bữa ăn, ngoài những câu thăm hỏi giữa sếp và nhân viên bình thường, họ không nói được câu riêng tư nào. Mãi đến khi một người ra ngoài, một người nghe điện thoại, một người nghiên cứu thực đơn, Phong mới trầm giọng hỏi nhỏ Nguyên:

- Tại sao không nhận điện thoại của anh?

Điện thoại? Nguyên theo phản xạ thò tay vào túi lục soát, sức nhớ cô đã thay đồng phục lúc chiều. Vả lại sáng nay cô cũng không để điện thoại trong người, hình như cũng chưa hề nhìn thấy nó. Chẳng biết đã vứt đi đâu rồi nữa.

- Em ... em... hình như...
- Mất điện thoại à?
- Em cũng không nhớ. Chắc là để quên ở đâu thôi ạ.

Thế Phong không hỏi thêm nữa, trầm ngâm xoay chén rượu trong lòng bàn tay. Thái độ của Thảo Nguyên hôm nay khác. Cô cứ như là trở thành một người anh chưa từng quen vậy.

Sau khi rời khỏi nhà hàng, theo yêu cầu của khách, nhóm người tới quán bar chuyên chơi nhạc Salsa nổi tiếng nhất thành phố trên tầng chín khách sạn SRT. Vừa khéo sắp Thái nhắc cô thay đồng phục trước khi đi, chắc là biết trước cái màn bar biếc này rồi. Thảo Nguyên suy đoán. Lúc này khách lên bar Salsa rất đông, thang máy không chứa đủ hết số người đứng đợi. Nhưng khách và anh Thái lên trước, cuối cùng chỉ còn Phong và Nguyên rớt lại, đợi buồn thang máy bên cạnh đang trên đà xuống. Nguyên nhìn anh, ngập ngừng một lát rồi hỏi:

- Việc kêu em đi tiếp khách cùng giám đốc Thái tối nay...

- Là vì anh muốn gặp em!

Giọng anh trả lời đơn giản, ý vị trong câu nói còn mang một chút ngang ngược. Nhưng không hiểu sao nhờ đó mà cảm xúc hỗn loạn của cô từ tối hôm qua đến giờ mới được thả lỏng một ít. Nguyên khẽ mỉm cười. Vào trong thang máy, hai người không nói thêm câu gì. Nhưng khi thang máy bắt đầu đi lên, Thế Phong lặng lẽ nắm chặt lấy tay cô. Cô hẳn đã gặp phải chuyện gì nghiêm trọng rồi, nhưng lại không muốn nói. Vậy thì anh cũng không hỏi. Đến một lúc nào đó cô cần chia sẻ, khi ấy anh sẽ lắng nghe. Còn bây giờ, xin mời quý cô hãy chuẩn bị nhảy cùng tôi!

20. Chương 21: Phải Điệu Cổ Con Thỏ Về Gân Hang Mới Là Thượng Sách!

Quán Bar mang rất phong cách Cuba qua mùi xì gà La Habana đậm đặc phả ra từ những cái “cột khói tàu” to béo ngồi kín quầy bar và thứ âm nhạc Mỹ La tinh thuần túy khiến cho tất cả khách khứa không thể đứng yên một chỗ mà phải nhún nhảy theo giai điệu đầy sôi nổi đó. Đây là một bar rất được dân nước ngoài ở thành phố này hâm mộ bởi phong cách phóng khoáng và thân thiện. Ông khách người Mexico tên Mike cũng đã từng có lần yêu cầu được đưa tới đây. Tuy nhiên, với người Việt Nam thì nó lại không mấy được biết đến, vì không phải ai cũng biết nhảy salsa. Thảo Nguyên, như thường lệ, là một trong số ấy. Nhưng hôm nay, cô được đi với toàn các cao thủ.

Khi Phong và Nguyên tìm được ba người kia, thì họ đang đứng uống Macallan Sherry Cask quanh một chiếc bàn tròn nhỏ cùng với một vài người bạn mới làm quen được. Nguyên không thích whisky, nên cô nhắm nhấp một chai bia Corona 4,6%. Lần giao tiếp này cũng thoải mái, không có cảnh anh một ly, tôi một chén nên cũng đỡ cho cô.

- Nào, chúng ta cùng ra salsa thôi. – Vị khách nữ hào hứng nói, sau đó quay ra mời Ngọc Thái. – Tôi với anh một đôi nhé!

Ngọc Thái hào phóng cúi đầu ra dấu hân hạnh, đồng thời chìa tay ra, dẫn người đẹp lên sàn nhảy. Thế Phong nhìn sang Nguyên:

- Tối đây rồi thì không thể không nhảy salsa.

- Thật sao anh?

- Luật bất thành văn ở đây là như vậy.

Thì ra là thế! Thảo nào lần trước tối đây cùng khách, nhiều người tỏ ra hơi ngạc nhiên khi cô cố sống cố chết từ chối ra sàn nhảy. Anh là cao thủ dancesport, tài năng cô đã từng được lĩnh hội. Còn cô sau đợt thi Mrs Thành Tín, cũng đã quên mất luôn cả bài nhảy được dạy đợt ấy rồi. Thì rõ là không có tí tể bào nghệ thuật nào mà lại!

Nhưng cuối cùng, Nguyên cũng không chạy thoát vòng tay của Phong. Anh động viên cô:

- Dễ lắm! Dễ hơn cả samba.

Mà đúng là dễ thật. Cô chỉ cần đếm trong đầu một, hai, ba rồi năm, sáu, bảy; còn lại hoàn toàn do người nam dẫn. Tất nhiên là từ này đến giờ, họ vẫn chỉ nhảy đi nhảy lại ba bước cơ bản. Người ngoài nhìn vào cảm thấy cực kỳ buồn tẻ nhưng đối với Nguyên thì thế đã là phiêu lưu lắm. Thế Phong ôm ngang lưng Nguyên, kiên nhẫn lặp lại các động tác. Khi cảm thấy cô đã quen với nhịp và các bước nhảy, anh bắt ngờ chuyển tay, hướng cô theo động tác quay phải. Nguyên bị xoay một vòng, theo phản xạ nín chặt lấy tay

anh. Nhưng chưa kịp hoảng hốt thì anh đã dẫn cô về lại các bước cơ bản. Nguyên thở mạnh ra một cái, giống như vừa thoát khỏi một tai nạn.

Lát sau, đợi đến khi cô không đề phòng, anh lại đột ngột thả tay, đẩy cô lùi lại, rồi kéo về phía trước, rồi lại xoay người cô sang bên trái. Thảo Nguyên hô nhỏ “Á” một tiếng, tay đã bị tay anh nhẹ nhàng nắm lấy hướng dẫn về đúng nhịp. Về kỹ thuật thì không nói nhưng về tinh thần của nhảy salsa thì họ đã thể hiện rất tốt. Salsa là một điệu nhảy tình yêu mạnh mẽ và gợi cảm, đồng thời người nữ phải tin tưởng tuyệt đối vào người nam và nhảy theo sự dìu dắt của anh. Thảo Nguyên, dưới tài năng nhảy điệu luyện của Thế Phong, đã đáp ứng được điều kiện thứ hai!

Nhảy đến khi mệt nhoài, mấy người khách mới hài lòng, kết thúc chương trình của ngày hôm đó. Ngọc Thái nhận nhiệm vụ đưa khách về khách sạn. Đợi đến khi họ rời đi, Phong gọi tài xế lái xe tới, sau đó nhận xe, tự mình chở Nguyên về nhà. Cô ngồi ghế bên cạnh anh, tự nhiên tháo đôi giày cao gót để sang một bên, thoải mái ngo nguẩy đôi chân trần. Vận động quả là tốt. Nó khiến cho cơ thể uể oải nóng lên, đầu óc căng thẳng được giải tỏa, tinh thần trở nên thư thái hơn. Nguyên quyết định, sau này gặp chuyện gì buồn phiền, cô sẽ tìm một hình thức vận động gì đó. Hài lòng với quyết định mới của mình, cô liếc nhìn sang phía Phong. Anh đang tập trung lái xe, mắt nhìn thẳng nên ở góc độ này, cô chỉ thấy đường viền khuôn mặt nổi bật trong ánh sáng mờ nhạt trong xe, với nét sắc sảo như vẽ từ tóc, qua mũi xuống đến chiếc cằm hơi chẻ quynh rũ.

- Sao vậy? – Anh hỏi với giọng chậm chọc: – Sao lại nhìn anh lâu vậy? Có nhọ sao?

- Anh đẹp trai quá, không rời mắt được. – Nguyên trả lời làm Phong cười rộ lên. Phong cười trông rất đẹp. Thực ra vẻ trẻ trung và huyền ảo hợp với anh hơn là ánh mắt lạnh và nét mặt nghiêm nghị nơi công sở.

Phong vừa lái xe, vừa đưa một tay mở nắp hộp gần vô-lăng, lấy ra một hộp nhỏ, đưa cho Nguyên:

- Thưởng cho em, vì đã khen anh.

Cô đỡ lấy chiếc hộp nhưng đồ nâu, trông giống như hộp đựng nữ trang. Khi mở ra, đúng là bên trong có một chiếc nhẫn thật. Chiếc nhẫn được làm từ bạch kim, mặt là hình con cóc có gắn những viên đá pha lê trong suốt, tỏa ánh sáng rực rỡ trong bóng đêm. Mặc dù cóc là một con vật xù xì xấu xí nhưng không ngờ lên một tác phẩm nữ trang trông lại nghệ thuật như vậy. Ngoài ra cô từng thấy những người làm nghề dính tới kinh doanh, thường coi cóc là biểu tượng may mắn cho tiền tài và thành công. Chiếc nhẫn có giá trị nhưng theo phán đoán của Nguyên thì giá của nó không phải là quá lớn, vì thế cô nhận, đeo thử nó vào ngón cái.

- Anh tặng em nhẫn con cóc để cầu may bán đất à?

- Không phải! – Câu trả lời của anh hoàn toàn bất ngờ đối với cô. – Vì anh là hoàng tử ếch!

Không phải cóc mà là ếch. Anh cũng thật là hay. Một chiếc nhẫn cóc may mắn lại trở thành nhẫn hoàng tử ếch. Nói vậy, hóa ra anh đã trao cái mạng ếch của anh cho cô giữ! Cô tháo chiếc nhẫn ra, cẩn thận cất lại vào hộp.

- Không đeo luôn à?

- Không dám! Phải giữ gìn cho kỹ ạ.

Biết cô đùa nhưng anh không phản đối, vẫn chăm chú lái xe. Những ngón tay thon dài cầm lái thỉnh thoảng lại gõ nhịp nhịp vào vô lăng, tựa như đang nghe một bài hát không lời. Thực ra trong đầu Phong lúc này đang toan tính. Thời gian của anh và Nguyên ở bên nhau quá ít. Ở nhà cô có cha mẹ quản, không phải anh thích gặp là đến. Công việc của cô lại độc lập, tiếng là nhân viên dưới quyền anh nhưng chẳng chịu sự quản lý trực tiếp của anh, không thể thích là gọi cô đến được. Làm sao đây? Hay là chuyển công tác của cô lên tổng công ty? Điều khổ về gần hang, ấy mới chính là thượng sách!

21. Chương 22: Anh Chỉ Còn Biết Về Em Để Đong Thêm Nhớ Nhưng

Đã lâu lắm rồi Nguyên mới lại bước vào khuôn viên của học viện Mỹ thuật. Nhớ lại ngày xưa, biết bao lần cô tới đây, chỉ để ngồi yên lặng chờ Trường Giang vẽ tranh. Anh nói khi nào xong việc sẽ đi đón cô nhưng

cô không chịu, cứ thích lặn lội hai chặng xe buýt, lầy chờ đợi làm cái có để được ngồi ngắm anh vẽ say sưa. Anh biết sở thích kỳ lạ của cô, riết rồi cũng quen, mặc kệ cô ngồi một góc xưởng vẽ. Còn mua cho cô một túm nệm đặt sẵn vào chỗ cô hay ngồi. Cô nhìn mặt ở khoa Mỹ Thuật đến nỗi sinh viên và giáo viên trong trường đều biết Nguyên là bạn gái của sinh viên xuất sắc Nguyễn Trường Giang.

Khuôn viên trường cũng chẳng có gì thay đổi so với mấy năm trước đây. Chỉ có sinh viên là mới. Trông họ sành điệu hơn nhưng phần nhiều vẫn giữ chất nghệ sĩ lãng tử rất riêng mà các ngành học khác không có được. Nguyên qua một khoảng sân có trồng nhiều cây bàng tán tròn, tới hành lang hẹp, rẽ trái để tới phòng trưng bày. Cô đụng một người đàn ông to béo ở gần cuối khúc cua. Ông ta đeo kính trắng, dáng dấp giống thầy giáo. Nguyên lên tiếng:

- Dạ, em xin lỗi thầy!

- Cô này, đi đứng... Ồ, là em à?

Thầy giáo lấy tay lau lau mắt kính, sau đó khăng định:

- Đúng là em rồi!

Nguyên còn đang ngơ ngác không hiểu gì thì ông thầy phẩy phẩy tay:

- Em đi nhanh lên đi. Phòng triển lãm phía này này.

Hình như những thầy giáo khoa Mỹ Thuật đều có chút không bình thường. Nguyên nghĩ thầm trong đầu, tiếp tục tiến bước. Tới đến phòng trưng bày, cô thấy rất nhiều sinh viên và khách tham quan ở đó. Tuyết Mai từ xa nhìn thấy, réo gọi tên cô ầm ĩ:

- Nguyên! Thảo Nguyên! Ở đây!

Không khí trong phòng trưng bày đột nhiên im lặng trong một thoáng. Rồi nhiều tiếng xì xầm nổi lên:

- Là cô ấy! Là cô ấy!

...

Giọng điệu y hệt như ông thầy ban nãy cô gặp ngoài hành lang. Thực ra cũng chẳng có gì lạ lùng. Chỉ cần liếc một cái quanh phòng trưng bày, Nguyên đã hiểu ra mọi chuyện. Tất cả các bức tranh đang treo trên giá, trên tường kia đều chỉ vẽ một người: chính là cô!

Các bức vẽ sử dụng chất liệu màu nước. Kỹ thuật vẽ màu nước của Giang đã đạt đến trình độ điêu luyện. Anh dùng những mảng màu lớn, trong suốt, bút pháp khoáng đạt nhưng lại rất sâu sắc. Cô gái trong các bức chân dung chỉ được vẽ một kiểu duy nhất là bán thân với hướng chính diện, vẽ trên giấy cùng một kích cỡ, hầu như không có hậu cảnh, nhưng ở mỗi bức chân dung đều toát lên những thần thái khác nhau, những sắc điệu mượt mà và biểu cảm làm rung động người thưởng thức. Tên của buổi triển lãm là “Nỗi nhớ” – “My memory”. Trong suốt hai năm qua, anh đã vẽ để cho quên đi nỗi nhớ về người con gái ấy. Nhưng rồi lại nhận ra, càng vẽ, người càng xa vời vợi. Và nỗi nhớ nhung cũng vì thế mà tăng thêm lên, vỡ òa menh mông những đêm lạnh giá xứ người.

Giang bước ra khỏi vòng bủa vây của các sinh viên hâm mộ, tới gần chỗ Nguyên. Anh hỏi khê:

- Em tới rồi à?

- Dạ. – Nguyên đưa cho anh bó hoa. – Chúc mừng anh.

Dù anh chỉ nói với cô đó là một phòng tranh nhỏ do nhà trường mời anh trưng bày tranh với tư cách học viên cũ để tạo điều kiện cho sinh viên thưởng lãm thì cô vẫn mua một bó hoa để chúc mừng anh.

Hai bạn sinh viên, một người mang máy ảnh, một người cầm máy ghi âm bỗng từ đâu xuất hiện. Người cầm máy ghi âm giơ ra phía trước.

- Dạ thưa anh chị, em từ ban biên tập tạp chí Tuổi Trẻ Mỹ Thuật của trường đến lấy tin về buổi triển lãm. Anh vui lòng trả lời em một số câu hỏi được không ạ?

Do không phải là phóng viên chuyên nghiệp nên giọng bạn này hơi run run. Nhưng Giang cười thân thiện:

- Bạn muốn hỏi gì?

Hai biên tập viên báo trường mừng hóm, vội vàng hỏi:

- Cô gái trong bức tranh, có phải chính là người này không ạ?

- Đúng vậy.

- Anh đã vẽ các bức tranh trong thời gian nào?

- Trong suốt thời gian tôi sống và làm việc tại Úc.

- Xin hỏi cô ấy là người yêu của anh? – Bạn sinh viên liếc nhìn sang Nguyên. – Anh vẽ mục đích để đỡ nhớ người yêu phải không ạ?

Hỏi riêng tư quá! Nhiều người tò mò cũng xán lại nghe. Giang từ chối:

- Những câu hỏi này tôi xin phép giữ bí mật.

- Vậy cho phép chúng em chụp ảnh hai người nhé!

Miệng hỏi xin nhưng chưa đợi cho ý kiến, bạn đeo máy ảnh đã kéo hai người ra chỗ trung tâm, điều chỉnh tư thế một chút và bấm máy lia lịa. Xong việc, hai phóng viên “vườn” hỉ hả cảm ơn rồi vội chạy đi. Lúc này, mấy người bạn của Giang mới tiến đến. Ngoài Tuyết Mai ra còn có thêm ba người nữa. Ánh mắt họ nhìn Nguyên và Giang cái kiểu khắp khối đầy hiểu biết, cứ như tâm nguyện nói lại duyên xưa đã thành công đến nơi. Thì đúng thế còn gì! Hai năm trước Nguyên nghe tới cái tên Giang là bịt tai, giờ không những đến tham dự buổi triển lãm, lại còn mang cả hoa ra tặng mới tài tình chứ!

22. Chương 23: Thời Gian Trôi Qua, Con Người Có Bao Giờ Làm Lại Quá Khứ Được Chưa?

Vì Giang phải tiếp một số giáo sư và thầy giáo đến trao đổi công việc, còn nhóm bạn thì do đã tới từ lâu rồi nên họ tụ tập một chỗ để trò chuyện, thành ra chỉ còn mình Nguyên nhẩn nha đi vòng quanh phòng trưng bày. Cô vốn không thích được chụp ảnh, nên lại càng chẳng ham gì ngồi cả tiếng đồng hồ để làm người mẫu cho người khác vẽ. Thành ra trước giờ Giang chưa hề vẽ chân dung của Nguyên bao giờ. Vậy mà không ngờ suốt thời gian qua, anh đã cặm cụi cho ra đời một số lượng tranh đủ để trưng bày! Nguyên đưa tay vuốt một khung tranh, trong lòng gợn lên cảm giác chua xót không thể gọi tên.

Tối hôm ấy, cô đã khóc rất lâu trong vòng tay anh. Kỳ lạ ghê! Lúc chia tay oanh liệt không khiến cô nhỏ một giọt nước mắt. Vậy mà sau khi biết rõ sự thật, lại khóc không kiềm chế được, cho đến khi cả người mệt lả, chỉ còn biết im lặng thổn thức để mặc anh ôm vào lòng. Vòng tay của anh vẫn dịu dàng, vững chãi như thế. Nhưng mọi thứ dường như đã rất khác. Thời gian trôi qua, con người có bao giờ làm lại quá khứ được đâu? Huống hồ là bây giờ, cô đã nhận lời làm bạn gái của người ta. Cô bất giác nhớ đến Thế Phong. Anh đi Mỹ công tác một tuần nay, chắc cũng sắp về rồi.

Thầy trưởng khoa Mỹ Thuật nhiệt tình mời cả nhóm đi ăn cơm. Nhà hàng ở gần trường, đi bộ một chút là tới. Gọi là nhà hàng nhưng bài trí lại giản dị, khách khứa chủ yếu là thầy cô và sinh viên Học viện. Họ tới đây một phần vì gần, còn phần lớn là vì quán có món đặc sản rượu nếp đựng trong vỏ và khi uống thì hâm lên âm ấm cho dễ uống. Chính Nguyên một thời cũng bị mê hoặc bởi thứ rượu nhà hàng tự ủ ngọt lịm, dễ uống và dễ say này.

Ngồi chưa nóng chỗ, hai vỏ rượu to bọt chẳng đã được phục vụ mang ra. Cả ông thầy to béo Nguyên đựng phải ở hành lang cũng có mặt. Có thầy tóc dài như ca sĩ nhạc Rock, buộc một túm quần queo sau gáy. Thầy trưởng khoa vẫn còn nhớ Nguyên, vừa nâng chén rượu vừa hỏi:

- Thế chúng mày đã cưới chưa?

Giọng thân tình như hỏi bậc con cháu. Hai nhân vật được hỏi chưa ai trả lời, đám bạn xụm ăn theo đã nhao nhao:

- Sắp rồi thầy ơi.

- Ủ! – Thầy vượt chòm râu lơ thơ. Sau đó chủ đề chuyển qua buổi triển lãm và các hoạt động của khoa. Nguyên căng thẳng nắm chặt chén sứ đựng rượu để trên bàn. Đúng lúc đó, điện thoại di động của cô reo. Kiểm tra máy, là Phong gọi tới. Anh đã đi công tác về rồi sao? Cô ngần ngừ một lát, rồi kéo lùi ghế, bước ra ngoài nghe điện thoại.

- Alo?

- Nguyên à? Anh đang chuẩn bị đến chỗ em.

Anh thông báo bất ngờ. Nguyên ngó ra, vội vàng can ngăn:

- Anh đừng đi. Em đang ở ngoài rồi.

- Em ở đâu?

- Ở khu vực gần trường học viện Mỹ Thuật.

- Vậy à? Anh cũng đang ở gần đấy! Để anh qua đón em.

Chẳng hiểu sao khi nghe thấy câu đó, cô lo lắng đến tái mặt. Cứ như là... Cứ như là cô đang làm một điều gì dầm dúi sau lưng anh, giờ thì bị anh bắt quả tang. Nguyên cảm thấy cực kỳ khó xử. Giao tiếp với khách hàng sắc sảo chừng nào, thì giờ cô lại ấp úng như ăn cá mắc xương chừng ấy, lập bập một lúc mới giải thích được là cô đang có hẹn với nhóm bạn, không gặp anh được. Tưởng anh nghe vậy thì thôi, ai ngờ anh nói:

- Nhân cơ hội này, anh cũng muốn làm quen với nhóm bạn thân của em.

Nguyên á khẩu ngay lập tức. Sếp tổng ơi! Anh – đang – không – giỡn – em – đấy – chứ? Nguyên bị vây trong ma trận anh bày ra, từ chối cũng không xong, mà nhận lời thì dứt khoát lại càng không được.

- Sao vậy? – Anh thấy cô im lặng hơi lâu. – Sợ anh làm em mất mặt?

- Không! Không! Không! – Nguyên tuôn ra một tràng ba từ “Không” liên tiếp. – Chỉ là em... vẫn chưa sẵn sàng để... giới thiệu anh với mọi người!

Nghe điệu bộ cuống quýt của Nguyên, Phong tự hỏi liệu anh có đang dọa cho cô gái nhỏ này hay không? Thực ra sau một tuần đằng đẳng buồn chán vô vị, anh chỉ muốn gặp cô mà thôi. Cuối cùng, anh cũng nhượng bộ:

- Vậy khi nào em hẹn xong với bạn thì gọi cho anh.

Sau đó tắt điện thoại, quay người nói với tài xế riêng của gia đình:

- Cho xe về nhà đi chứ.

Người lái xe gật đầu, không hỏi gì thêm. Qua trạm kiểm soát, ông ta dừng xe trả tiền phí parking, rồi tăng ga, lái xe ra khỏi địa phận sân bay.

Khi Nguyên trở lại bàn nhậu, không khí sôi nổi đang dâng trào dưới tác dụng của những chén rượu nếp hạng nặng. Ông thầy béo lùn đổ một câu đổ mếu gì đó hài hước khiến mọi người nhao nhao trả lời. Cả bàn uống hết thêm một vò nữa, tiệc mới chịu tàn. Giang giành tính tiền, nhưng các thầy nhất quyết không chịu. Thầy trưởng khoa vỗ vỗ vai anh:

- Về đề nghị em hợp tác giảng dạy tại khoa, em suy nghĩ rồi cho thầy câu trả lời.

- Dạ. Em sẽ xem xét và báo lại với thầy.

Thầy quay sang Nguyên:

- Em giờ là người mẫu trong mơ của các nam sinh viên lớp hội họa đấy! Sau khi mở cửa phòng trưng bày lập tức đã có người tới hỏi cách để liên lạc với người mẫu.

Nguyên đáp lại thầy với giọng nghiêm nghị:

- Đó là do anh Giang vẽ đẹp thôi ạ. Chứ gặp em ngoài đời thực chắc họ sẽ vỡ mộng.

Thầy trưởng khoa cười:

- Lại khiêm tốn rồi!

Sau đó, thầy dẫn đầu tốp các thầy giáo đi trước. Đám người còn lại cũng lục tục lấy xe, chào nhau ra về. Giang nhìn Nguyên:

- Anh chở em đi uống cà phê nhé?

- Thôi anh ạ. Em cũng có việc phải về rồi.

- Thảo Nguyên!

Giang định nói gì đó, nhưng cuối cùng anh kìm lại. Bảo vệ mang xe tới. Nguyên đưa thẻ xe, nổ máy rồi phóng vút đi. Chỉ còn lại mình Giang đứng đút hai tay vào túi quần, nhìn theo cho đến khi bóng cô biến mất vào bóng đêm. Anh cũng chẳng mong gì hơn. Giờ họ đã nối lại quan hệ bạn bè. Nguyên dù hơi khách sáo nhưng không còn xa lánh anh nữa. Có lẽ bọn họ cần thêm thời gian để mối quan hệ này được hàn gắn lại như xưa.

23. Chương 24: Tự Nhiên, Lũ Con Gái Chưa Chồng Của Chi Nhánh 1 Ai Cũng “xí Xón” Hết Cả Lên

Thế Phong trình diện ông nội, báo cáo qua vài chi tiết quan trọng của chuyến công tác vừa rồi, tắm nước nóng và sau đó không kìm lòng được liếc mắt liên tục đến cái điện thoại. Trái với vẻ nôn nóng của anh, nó im lìm. Có người nào đó vui vẻ với bạn bè mà quên anh rồi. Vậy thì khỏi đợi! Anh cảm thấy bực bực trong bụng, kiếm một tách trà đen pha thật đậm, cầm cuốn sách về phân tích nền kinh tế toàn cầu rồi buông người lên chiếc ghế sofa êm ái trong phòng khách. Sách mới xuất bản do người bạn bên Mỹ mua cho.

- Đọc sách gì mà nhập tâm thế! – Một người bất ngờ giật cuốn sách khỏi tay anh từ phía sau lưng.

- Trường Giang à? Chú đến sao không báo trước?

- Em là khách sao mà phải báo trước.

Giang ngồi phịch lên chiếc ghế đối diện, tay lật một vài tờ trên cuốn sách:

- Sở thích của anh hồi nào đến giờ vẫn không thay đổi nhỉ! Ngoài sách kinh tế ra, anh chẳng có loại gì khác.

- Anh đâu có tâm hồn nghệ sĩ như chú! Uống chút gì nhé?

- Thôi, em mới đi uống về. Hai năm rồi mà thứ rượu nếp bán cạnh trường Mỹ Thuật vẫn chết người như thế. Lúc uống thì ngọt như mía. Về nhà mới say!

- Quán bên trường Mỹ Thuật à?

- Anh cũng biết sao? Anh có bao giờ ngồi mấy quán nghệ sĩ đó đâu?

- Không. Tại hôm nay có người quen cũng bảo đi quán nào gần khu vực đấy. Rượu ngon lắm hả? Để khi nào anh em mình cùng tới uống.

- Đảm bảo hơn đút đám whisky Scotland.

Ông bọn họ từ trong phòng bước ra. Đó là một ông già tầm thước nhưng phong thái uy nghi, lẫm liệt. Dù tuổi đã cao nhưng trông ông vẫn khỏe mạnh, mái tóc nhuộm đen nhánh khiến cho ông trông trẻ ra hàng chục tuổi. Mặc dù chỉ giữ chức chủ tịch danh dự và không tham gia điều hành công ty, nhưng ai cũng biết những quyết định then chốt vẫn từ con người lão luyện và khôn ngoan này mà ra.

- Trường Giang đến đấy à?

- Cháu chào ông! – Giang đứng lên nhường chỗ cho ông ngoại. Ông Quang ngồi xuống, rồi vẫy tay chỉ Giang ngồi xuống bên cạnh. Mặc dù trước đây nắm trong tay địa vị và gia tài không nhỏ, nhưng ông không cảm thấy bất tiện giống những người khác, chỉ có một người vợ và hai người con. Con trai cả là ba ruột của Phong. Vợ chồng hai người này chỉ thích đi du lịch và viết sách văn hóa của các nước trên thế giới. Con út là mẹ của Giang. Giang sinh ra chưa được bao lâu thì cha mất. Mẹ anh cũng qua đời sau đó ít lâu. Vì thế trong hai thằng cháu, ông Quang một cách tự nhiên giành nhiều tình cảm và sự quan tâm hơn cho Giang, vì so với Phong về mọi mặt, nó thua thiệt nhiều lắm.

Người làm bưng trà tới, rót ra ba chiếc tách sứ tinh xảo, đặt trước mặt ba người, kèm thêm bánh ngọt dùng với trà rồi mới lui ra. Giang không có thói quen uống trà muộn, nhưng cũng cầm lấy tách, đưa lên môi nhấp một chút. Ông Phong cất giọng sang sảng. Ngay cả trong nói chuyện bình thường, giọng ông cũng đượm vẻ quyền uy như một vị tướng ra lệnh trong trận mạc.

- Đề nghị về làm cho Chi nhánh 1 của Thành Tín, cháu quyết định đến đâu rồi? Ông chỉ mong cháu đồng ý tham gia vào việc phát triển cơ nghiệp gia đình, cùng với anh cháu.

Về tâm nguyện của ông nội muốn Giang về Thành Tín làm việc, Phong vốn cũng biết từ lâu và anh cũng rất tán thành việc này. Nhưng chú em của gia đình lại chỉ thích nhõn nhơ với vẽ vời, tranh ảnh. Hiện tại Chi nhánh 1 đang khuyết chức vụ giám đốc tài chính, nếu như có Giang bổ sung vào chỗ trống ấy thì đúng là vẹn cả đôi đường. Đừng tưởng Giang chỉ thích hội họa mà nghĩ anh không am hiểu việc kinh doanh. Hồi đó, em họ anh phải đăng ký thi vào trường tài chính, học song song một lúc hai trường thì ông nội mới cho phép bước chân vào trường Mỹ Thuật.

- Cháu đến đây hôm nay cũng là vì việc này đây, thưa ông!

- Vậy là cháu đã có câu trả lời?

- Vâng.

- Nói đi, ta nghe đây!

Giang ngồi thẳng người lên, xoay tách trà trên đĩa, cầm lên uống một ngụm, chùng chình như có điều khó nói. Trong bụng Phong nghĩ thầm thẳng này chắc chắn 90% là từ chối rồi thì Giang đột nhiên mỉm cười:

- Cháu sẽ đầu quân về Thành Tín!

Phong bật cười sảng khoái, vươn người sang chỗ Giang đưa một tay ra. Giang bắt lấy tay anh, cùng cười và nắm chặt lại. Ông Quang hài lòng nhìn hai thằng cháu ruột. Cơ nghiệp gia đình sợ nhất là không có người kế tục. Hai người con của ông, một đứa thì chết yểu, một đứa thì chỉ thích đi tứ xứ cùng vợ. Ông có hai người cháu này, cuộc đời cũng có thể coi là trọn vẹn.

- Khá lắm!

Chợt nhớ ra Giang vẫn đi chiếc motor thể thao phân khối lớn, ông Quang nói:

- Xe thì cháu lấy chiếc Lexus của chú Hai đi tạm. Nếu không thích thì mua xe mới. Đừng đi chiếc xe máy cũ ấy nữa.

- Cháu biết rồi ạ.

Việc Giang vào giữ chức vụ Giám đốc Tài chính của Chi nhánh 1 diễn ra rất nhanh gọn. Theo đúng yêu cầu của anh, chẳng có tiệc mừng, chẳng có lễ nhậm chức rình rang. Phòng nhân sự chỉ gửi quyết định đi khắp các chi nhánh cho những người có liên quan, đồng thời tại Chi nhánh 1 diễn ra cuộc gặp mặt tượng trưng và tặng một bó hoa. Giang nhìn khắp lượt các nhân viên, lướt qua ánh mắt của Nguyễn và bình thản nhận tràng pháo tay của mọi người. Anh khiêm tốn cúi đầu:

- Mong mọi người giúp đỡ.

Phòng làm việc của Giám đốc Tài chính mới ở trên phòng sale một lầu. Ngay ngày làm việc đầu tiên, anh đã gọi bộ phận kế toán và nhân sự lên gặp. Sau đó xem xét các tài liệu, các bản báo cáo tài chính, báo cáo thuế, cân đối thu chi... Đầu giờ chiều, anh cùng giám đốc Thái lên xe đi ra ngoài. Đến lúc đấy thì nhân viên Chi nhánh 1, vốn vẫn là những nhân viên văn phòng mẫu mực đã không nén nổi bản tính ưa tò mò, ngay

lập tức triệu tập một cuộc tổng review trên ứng dụng skype chat conference. Trong phòng kinh doanh, “hội nghị online” cũng rầm rộ không kém cạnh bất kỳ phòng ban nào. Phần lớn các cô gái chưa chồng đều hoan hỉ vì nhân vật mới xuất hiện không những đẹp trai, thân thiện mà hình như còn có thân thể cực kỳ thần bí. Hồi Thế Phong đến trong đợt nhậm chức, hội các cô gái chưa chồng của Chi nhánh 1 đã sôi lên sùng sục. Nhưng người ta ngồi ở tổng công ty, các cô tới tết Công gô cũng chẳng có dịp tiếp cận. Còn bây giờ... mỹ nam đang đến tận cửa. Hỡi các chị em! Cơ hội của chúng ta là đây!

Ngày hôm sau tới công ty, không hẹn mà gặp, nhân viên nữ Chi nhánh 1 trông ai cũng như đi dạ tiệc. Em gái lễ tân còn chơi nguyên quả đầm maxi màu hồng hở vai, dài tới tận gót ... một đôi giày ột tấc. Chú bảo vệ giữ Nguyễn lại hỏi thăm:

- Này, hôm nay có đám cưới à?

Nguyễn lắc đầu.

- Sao trừ cháu ra thì đứa nào cũng như phường hát tuồng cả thế hử?

Nguyễn phì cười:

- Hôm nay cuối tuần, được ăn mặc tự do ấy mà. Đẹp thế chú còn chê.

- Hừ. Lũ con gái con đứa, trông xí xốn hết cả lên.

Nguyễn thôi không đứng dây dưa với chú bảo vệ kỹ tính nữa. Nhưng khi qua bàn lễ tân, nhìn em Nga đang quay phải, quay trái trước chiếc gương để dặm thêm phấn vào khuôn mặt đã được trang điểm kỹ lưỡng, cô thấy lời của chú bảo vệ khi nãy cũng không phải là không đúng. Một chút khó chịu mơ hồ len vào trong tâm trí. Nguyễn Trường Giang – vốn là một họa sĩ chẳng chút dính dáng gì tới việc kinh doanh, tự nhiên lại trở thành giám đốc tài chính của công ty nơi cô đang làm việc. Thật là một việc kỳ lạ đến tận trong mơ cô cũng không thể nào hình dung ra được. Rất muốn chạy ngay tới trước mặt anh, hỏi nguyên do vì sao nhưng cô lại chỉ có thể làm ra vẻ chưa bao giờ gặp anh. Vào tới phòng kinh doanh, cũng thấy một không khí sửa soạn khẩn trương tương tự, cô khẽ mỉm cười ngồi vào vị trí quen thuộc của mình. Nguyễn lấy điện thoại từ trong túi xách ra để lên chiếc giá hình thú nhồi bông, chợt ngẩn người ra mơ hồ thấy cô đã quên chưa làm một việc khá quan trọng. Nhưng nghĩ mãi, cô vẫn không tài nào nhớ ra được.

24. Chương 25: Hóa Ra Cô Đã Có Người Yêu?

Do phải báo giá một đơn hàng lớn gấp cho khách hàng, nên khi Nguyễn lê đôi chân tê cứng vì ngồi nhiều xuống nhà ăn, nó văng hoe. Chỉ còn lác đác vài nhân viên phòng Kế toán đang bóc chuối ăn trắng miệng. Vừa ăn họ vừa trêu chọc xem chuối ai dài hơn, ngắn hơn, chuối ai thẳng hơn cong hơn, sau đó cười ré lên một cách khoái trá. Đi ăn trễ nên bếp chỉ còn phục vụ món trứng chiên. Nguyễn không thích món trứng chiên. Tuy nhiên đây lại là món mà cô thường phải ăn nhất vì phòng kinh doanh bận rộn hơn những phòng khác nên nhân viên phòng này thường là những người tới nhà ăn cuối cùng. Chẳng giống như phòng nhân sự, chưa tới giờ nghỉ họ đã lũ lượt í ới rủ nhau đi ăn trưa.

Nhưng hóa ra còn có hai người ăn trễ giống như cô. Giám đốc Thái và Giang bê khay đồ ăn cùng bước tới trước mặt Nguyễn. Ngọc Thái hỏi:

- Ngồi chung được chứ?

Nguyễn ngẩng lên. Phút chốc trong mắt ánh lên sự căng thẳng, nhưng ngay lập tức mỉm cười:

- Xin mời! Hai anh cũng ăn trễ vậy ạ?

- Ủ! Đang hoàn thiện hồ sơ hoàn thuế nên thời gian có hơi căng một tí.

Thái giải thích, sau đó hướng về phía Trường Giang, giới thiệu:

- Trường Giang à, đây là Nguyên, nhân viên xuất sắc của phòng Kinh doanh. Kế hoạch hợp tác với ngân hàng sắp tới chắc anh sẽ phải làm việc với cô ấy đấy.

- Rất hân hạnh!

Trường Giang gật đầu nhìn cô. Thật buồn cười. Quen nhau rất lâu như vậy hôm nay lại để một người khác giới thiệu như hai người chưa từng gặp mặt. Nguyên thấy không khí có vẻ hơi gượng gạo, bèn cúi xuống chăm chú vào việc ăn cơm.

- À, Nguyên này! Brochure và catalogue đã chuyển về Chi nhánh 1 rồi đấy. Hình của em được đặt lên trang bìa. Hà hà...

Ngọc Thái xắn một miếng trứng chiên vàng ruộm, thưởng thức với vẻ đắc ý. Trước giờ sếp Thái vẫn hay tỏ thái độ cay cú ăn thua vì phong trào văn thể mỹ của Chi nhánh 1 là ào ạt nhất tổng công ty. Bây giờ thì có thứ để mà khoe rồi.

Nguyên ngạc nhiên:

- Thế ă? Hôm ấy nhiếp ảnh gia bức mình với em nhất vì cái tội không biết tạo dáng. Các cô kia chuyên nghiệp lắm!

Thái lại cười khà khà:

- Chuyên nghiệp thế mà lại thua!

Trường Giang không bình luận gì nhưng ánh mắt anh lấp lánh nhìn cô với vẻ thú vị. Anh thừa biết cô chẳng có năng khiếu làm người mẫu, chụp ảnh thì lúc nào cũng nhè lúc người ta chụp là chớp mắt hoặc trề môi. Giống như thần giao cách cảm, Nguyên trước ánh mắt của anh vội vàng giải thích:

- Em chẳng phải làm gì cả. Thợ ảnh bảo chỉ cần căng miệng, nhe răng ra là được.

Mọi người cùng cười. Vừa lúc đó, cô có điện thoại. Một chữ Phong lăm liết nhấp nháy trên màn hình khiến cho tim cô thót lên một cái. Xong rồi! Bây giờ thì cô nhớ ra rồi! Cái việc quan trọng mà cô quên không làm đó là gọi điện cho Tổng giám đốc – một việc mà lẽ ra cô đã phải làm từ cái hôm uống rượu nếp ở gần trường Mỹ Thuật về. Nguyên lập cập cầm chiếc điện thoại lên, nhìn hai người đàn ông trước mặt nói khẽ:

- Em xin phép! – Rồi vội vàng đi ra bên ngoài, trong đầu đang loạn lên các phương án giải thích. Thôi kệ! Đành tùy tâm trạng của người gọi mà xử lý vậy. Trước đây hàng giao trễ, hàng sai quy cách bị khách hàng chửi bới cô còn đối phó được, huống chi là một chút khó khăn nhỏ nhỏ này. Nguyên tự an ủi bản thân, bấm nút nhận cuộc gọi.

- Alo?

- À, cuối cùng thì cũng được nghe giọng em! – Tiếng Phong từ đầu bên kia trầm ấm vọng lại. Không có vẻ gì là anh đang giận giữ cả. Có lẽ anh cũng bận rộn, chẳng thềm để ý chuyện cô không liên lạc lại.

- Chào anh! – Nguyên mỉm cười đáp lời.

- Em có biết mình phạm lỗi gì không?

- Em... xin lỗi! – Hóa ra là anh có để ý! Tội lỗi bị truy kích một cách trực tiếp như thế, Nguyên chỉ còn biết ngoan ngoãn cúi đầu nhận tội.

- Vậy phải nghĩ ra hình thức đền bù thỏa đáng.

Nguyên không biết anh đang chơi trò gì. Vì vậy cô đành nói:

- Thưa tổng giám đốc, phạm lỗi lần đầu không được tính là tội, có thể khoan hồng lượng thứ chứ?

- Khoan hồng à? Nhưng cũng cần phải có quà hối lộ quan lớn mới có thể xem xét.

- Tối nay, em mời anh!

- Được! Em nói rồi đấy.

Nguyên nghe cái câu “Em nói rồi đấy” bỗng cảm thấy chột dạ. Mình mời người ta đi ăn không phải là quyết định sai lầm đấy chứ?

Khi Nguyên trở lại bàn ăn trong căng-tin thì hai vị kia đã ăn cơm xong, nhìn cô bằng ánh mắt dò xét. Ngọc Thái trên:

- Lại người yêu gọi chứ gì!

Đây là một lời nhận xét rất chi là bình thường, nhưng trong hoàn cảnh này, đối với một người nào đó thì nó cực kỳ bất thường. Thứ nhất, nó chứng tỏ Nguyên có người yêu. “Lại” chứng tỏ người yêu của cô hay gọi vào lúc nghỉ trưa. “Chứ gì” không hẳn là một câu hỏi mà lại ra dáng một câu khẳng định. Nguyên lúng túng ngồi xuống, không dám liếc mắt nhìn về phía đối diện, chỉ cười ngượng. Cô không phủ nhận! Giang nhìn chằm chằm vào đôi gò má hơi hồng hồng. Hóa ra, cô đã có người yêu. Ngực anh nhói lên một cái, cảm giác hơi nóng trong cơ thể dồn hết cả lên mắt.

Nguyên đứng dậy:

- Cũng sắp hết giờ nghỉ trưa rồi. Mình quay lại văn phòng thôi!

Bữa trưa hôm nay đối với Nguyên quả là khó nuốt. Cô ngồi thịch xuống ghế, lôi trong túi ra một lọ kẹo cao su, lấy ra hai viên bỏ cả vào miệng nhai. Vị bạc hà the the làm cho cô cảm thấy người tỉnh táo lên đôi chút. Các nhân viên phòng kinh doanh sau giờ nghỉ trưa cũng đã quay lại đông đủ để bắt đầu ca làm việc buổi chiều. Vị khách nước ngoài sáng nay cô vừa báo giá gửi email lại, trả xuống những 10 cent (0,1\$) so với giá gốc. Lại cái màn ép giá như ép đậu phộng. Cô tức muốn điên lên, muốn chửi một câu nhưng cố kìm nén để viết lại một email trả lời đầy nhã nhặn, kể lể tình hình nguyên liệu khan hiếm, giá nhân công trong nước tăng, cước vận chuyển tăng... Tóm lại là không giảm giá được.

Email qua email lại vài lần nhưng vẫn không có kết quả. Vì là khách hàng cũng đã từng giao dịch rồi nên Nguyên báo rất sát giá. Tuy nhiên, một số công ty đối thủ phá giá để giải phóng hàng tồn kho, cho nên thị trường mấy ngày nay rất rối, giá cả loạn cào cào. Cô xem xét lại quy cách đơn hàng, cảm thấy có thể nói lỏng một chút ở khâu sản xuất, hiện tại có thể giảm thêm hai cent trên một đơn vị tính. Vốn có nhiều kinh nghiệm bán hàng, Nguyên có thể tự quyết định giảm giá và giám sát quy cách, chỉ cần giá không dưới mức sàn mà công ty đưa ra là được. Nguyên quyết định giảm giá, nhưng cũng đồng thời yêu cầu khách tăng gấp đôi khối lượng mua lên bốn container hàng. Đang loay hoay tính toán, cô không để ý đến không khí trong phòng kinh doanh có vẻ gì đó khác lạ. Cửa phòng có người gõ nhẹ ba tiếng một cách lịch sự. Cô gái ngồi gần cửa nhất hậm hực một phút mới đứng lên mở. Nhưng khuôn mặt ngơ ngẩn sau giờ nghỉ trưa bỗng nhiên bừng lên như hoa hải đường dưới mưa. Cô lúng túng hô nhỏ:

- Em chào giám đốc ạ.

Hai đồng nghiệp ngồi bên cạnh bỗng vội vội vàng vàng tuần những túi đồ ăn vặt đang bày bừa trước máy vi tính xuống gầm bàn, ngồi thẳng người lại. Góc kia, cô thì lén lút soi gương quẹt lại son môi, cô thì vuốt nếp quần áo, cô thì sửa lại tóc, không khí vừa âm thầm, vừa khẩn trương. Chỉ có hai nam nhân viên là không sửa soạn gì, nhưng cũng giả vờ ngồi làm việc nghiêm chỉnh. Nguyên ngẩng lên. Trường Giang đang bước vào giữa phòng, nhìn xung quanh một vòng:

- Xin lỗi mọi người, tôi tới tìm Nguyên.

Anh nhìn thấy cô, giơ tay ra hiệu:

- Nguyên! Hai giờ chiều lên phòng anh họp một chút nhé.

- Dạ?

- Nhớ mang theo quy trình ISO của phòng kinh doanh. Anh thấy quy trình thực tế của Chi nhánh 1 đang thực hiện khác với quy trình đã đăng ký nên cần em lý giải một chút.

Giọng anh đều đều với ngữ khí của một cấp trên bàn với cấp dưới về công việc. Nguyên khẽ “Vâng!”. Sau khi anh đi khỏi, các cô trong phòng nhao nhao lên. Hôm nay diện đẹp một tí đúng là không uống công. Một cô quay sang Nguyên thăm dò:

- Sao mới vào đã gọi Nguyên phòng mình lên họp nhỉ?

Nguyên nhún vai, làm ra vẻ thờ ơ:

- Nghe sếp Thái nói có kế hoạch làm việc với ngân hàng. Chắc lại thủ tục vay vốn ấy mà.

Mấy cô kia nghe thấy thế không hỏi nữa, nhưng rõ ràng trong lòng ai cũng thầm tiếc nuối: Tại sao không phải là mình? Mình cũng rất rành rẽ quy trình làm việc cơ mà.

25. Chương 26: Cái Tin Đặng Thảo Nguyên, Hoa Khôi Chi Nhánh 1, Nhân Viên Phòng Kinh Doanh “tung Chiêu” Quyền Rũ Giám Đốc Tài Chính Mới Nhậm Chức Như Con Vịt Béo Mà Cả Công Ty Chiêu Hâm Nay Đã Kịp Quay Cho Ròn Rã

Đúng hai giờ kém năm phút, Nguyên ôm sấp tài liệu ISO nặng trình trịch của phòng kinh doanh lên phòng giám đốc tài chính ở lầu trên. Đăng ký lấy chứng nhận ISO tốt đẹp, khoa học ở đâu không biết chứ đối với các nhân viên phòng kinh doanh thì thấy nó thật phiền phức. Hồi đó để có thể xuất hàng sang thị trường Bắc Mỹ, tổng công ty Thành Tín yêu cầu Chi nhánh 1 phải lấy được chứng nhận ISO về môi trường. Họ mời một chuyên gia tư vấn giỏi nhất trong cả nước về lĩnh vực này tới chỉ đạo rất rành để hoàn thành việc đánh giá và cấp giấy chứng nhận trong vòng bốn tháng. Vì thế có là tài thánh giáng trần thì quy trình đề ra cũng không thể sát sao với thực tế 100% được. Cuối cùng, phòng kinh doanh vẫn cứ theo quy trình thực hiện trước giờ mà làm. Làm xong, mới quay lại soạn hồ sơ đối phó để lưu vào bộ hồ sơ ISO. Nên tóm lại, ISO cũng chỉ là giấy, giấy và giấy mà thôi...

Cửa phòng Giang đã được anh mở hé hẻ sẵn, vì anh biết lúc cô lên, hai tay sẽ phải bê kha khá tài liệu không thể nào gõ cửa. Nơi anh làm việc bài trí khá đơn giản, ngoài bàn làm việc bằng gỗ màu nâu bọc da trên mặt bàn ra, có thêm một bộ sofa màu kem và thứ điểm trang duy nhất cho căn phòng chính là một chậu cây cảnh xanh mướt. Ván đặt xấp hồ sơ xuống bàn, nhẹ giọng hỏi:

- Anh gọi em lên có việc gì thế ạ?

- Ngồi đi! – Giang chỉ chiếc ghế xoay bằng da mềm đặt phía đối diện. – Em có muốn uống gì không? Trong phòng anh có nước trái cây đấy. Dĩ nhiên là nước đóng hộp thôi.

Nguyên lắc đầu. Cái thời cô thích nước trái cây ép đã qua lâu lắm rồi. Tốt nghiệp đại học, đi làm, cô đã chuyển sang uống trà, rồi uống cà phê. Thói quen của con người qua thời gian có thể thay đổi một cách dễ dàng lúc nào chẳng hay.

Mục đích của Giang rất rõ ràng. Công ty đang muốn huy động một số vốn lớn để mở rộng mặt hàng sản xuất sang các sản phẩm giá trị gia tăng. Anh đã thảo luận với ngân hàng về phương pháp vay vốn, trong đó khả thi nhất là phương án sử dụng những hợp đồng ngoại thương giá trị lớn có thời gian thực hiện từ ba đến sáu tháng để làm căn cứ tín dụng. Cho nên, anh muốn Nguyên giải thích cặn kẽ quy trình từ lúc ký kết hợp đồng, triển khai sản xuất, giao hàng, thu ngoại tệ cho đến khi thanh lý hợp đồng. Từ đó, có thể tính toán ra vòng quay của đồng vốn và ước lượng thời gian đáo hạn khả thi cho ngân hàng. Nguyên suy nghĩ một chút, rồi bằng khả năng tổng hợp và lối diễn đạt rành mạch của cô trình bày lại cho anh nội dung anh yêu cầu.

Giang chăm chú lắng nghe. Thỉnh thoảng anh lật giở hồ sơ ISO, hỏi về những điểm khác biệt, Nguyên đều giải thích rất thỏa đáng. Khi nói về công việc, không khí trong phòng tự nhiên cũng trở nên thoải mái. Thời gian trôi qua gần hai tiếng mà cả hai người đều không hề hay biết. Đến khi Nguyên nói xong, Trường Giang nhìn cô gật đầu:

- Anh nghĩ kế hoạch vay vốn lần này rất khả thi. Có điều, anh cần có một người làm báo cáo định kỳ về tiến độ thực hiện của các đơn hàng để gửi cho phía ngân hàng kiểm tra. – Anh ngừng lại một thoáng, rồi mới nhẹ nhàng tiếp: – Anh chưa có trợ lý riêng. Không biết... em có thể giúp anh được không? – Rồi như

sợ cô từ chối, anh vội nói: – Chỉ trong giai đoạn đầu thôi, sau đó anh sẽ tìm người... Còn nữa, phòng nhân sự sẽ tính thêm chế độ trợ cấp cho em.

Trái với sự lo lắng của Trường Giang, Thảo Nguyên vui vẻ gật đầu:

- Không vấn đề gì ạ. Mấy cái đó chỉ cần gọi điện kiểm tra nhà máy hoặc yêu cầu các sales chịu trách nhiệm báo cáo lại, em tổng hợp một chút là được mà.

- Cảm ơn em nhé!

- Anh đừng khách sáo. Đây là việc mà cấp dưới nên làm mà.

Cô phân định cấp trên – cấp dưới rạch ròi. Một thoáng buồn bã lướt qua đôi mắt đen lầy của Giang.

- Nếu anh không hỏi gì nữa thì em về làm việc tiếp đây ạ!

Cô lễ phép chào anh, sắp xếp lại mớ hồ sơ trên bàn rồi chặt vật nhấc chúng lên, chuẩn bị rời đi. Giang vội đứng lên theo, đi vượt lên trước để mở cửa cho cô. Nhưng tay anh lần lữa không chịu rời nắm đấm. Lúc này, khoảng cách của cô và anh gần sát nhau, mùi dầu gội hương sả thơm thơm ủa vào mũi, không chỉ đánh thức khứu giác mà còn đánh thức cả nội tâm anh. Anh không khống chế được, buột miệng hỏi với giọng buồn bã:

- Thảo Nguyên à, em đã có bạn trai rồi ư?

Nguyên im lặng cúi gằm mặt xuống. Hai người cứ đứng như thế chừng một thời gian rất lâu. Đến khi Giang khẽ thở dài, xoay nắm đấm mở cửa ra, một câu trả lời thì thầm như một chiếc lông vũ bay ra:

- Dạ rồi ạ!

Chiếc lông vũ mỏng tang lơ lửng trong không khí. Khi định giơ tay ra nắm lấy thì chiếc lông nhẹ bằng ấy sẽ trượt đi, trôi mãi, trôi mãi vào vô cùng...

Cái tin Đặng Thảo Nguyên, hoa khôi Chi nhánh 1, nhân viên phòng kinh doanh “tung chiêu” quyến rũ Giám đốc Tài Chính mới nhậm chức như con vịt béo mà cả công ty chiều hôm nay đã kịp quay cho tròn rã. Bởi vì không biết cô ta đã giở thủ đoạn gì mà hai người đã ngồi riêng với nhau trong căn phòng niêm phong kín mít những hơn hai tiếng đồng hồ. Hơn thế nữa, một tin mật rỉ ra từ phòng nhân sự rằng ngay sau buổi gặp gỡ, Giám đốc Tài Chính đã gọi điện cho Trưởng phòng Nhân sự, yêu cầu thêm chế độ trợ cấp cho Thảo Nguyên với danh nghĩa là trợ lý tạm thời. Mặc dù không ra quyết định chính thức, nhưng một lời nói của cấp trên cũng có sức nặng tương đương như vàng miếng SJC do ngân hàng nhà nước phát hành vậy!

Vì thế, khi kệ nệ ôm chồng giấy về lại chỗ ngồi, Nguyên cảm thấy ánh nhìn của những đồng nghiệp nữ xinh đẹp làm chung với cô thiếu đi vẻ thân thiện thường ngày. Đồng thời, theo một kênh “gián điệp” riêng, tin tức nóng hổi này cũng theo đường điện thoại mà bay sang tận văn phòng của Tổng giám đốc tại tòa nhà Thành Tín.

26. Chương 27: Em Có Đồng Ý Chuyển Công Tác Lên Tổng Công Ty Không?

Lúc Đặng Thảo Nguyên xách túi đi thang máy xuống để rời khỏi công ty thì cũng đã qua thời gian tan sở được chừng 40 phút rồi. Nhân viên cũng chỉ còn lại hai ba người. Cô vừa bước ra khỏi tòa nhà, đã nhìn thấy bên đường, chệch qua phía cổng trái chừng vài mét là chiếc xe Mercedes màu đen sang trọng dạo gần đây đã trở nên quen thuộc.

Cô khẽ cười, đi nhanh tới gõ gõ vào bên cửa kính, sau đó mở cánh cửa xe, nghiêng người chui vào trong. Ngay khi lên xe, cô đã quay sang anh giọng lộ vẻ thắc mắc:

- Anh lại tới tận đây ạ! Chẳng phải em hẹn mình gặp nhau ở Cham Charm đó sao?

Thế Phong chắc mới từ chỗ làm việc tới đây đón cô vì trên người anh vẫn mặc nguyên bộ đồ vest sang trọng, có điều áo đã được chủ nhân của nó cởi ra, vắt ở ghế sau. Chiếc sơ mi màu xanh nhạt mặc bên trong nhìn thoáng thơm như mới vừa lấy ra từ tiệm là giặt, tay áo được anh tùy tiện xắn lên mấy vòng, lộ ra bắp tay săn chắc màu nâu nhạt. Anh ngồi bên vô-lăng, giống như đang quảng cáo không công cho hãng Mercedes-Benz vậy.

Phong không trả lời ngay thắc mắc của cô mà rướn người sang phía Nguyên, ánh mắt đen thẫm nhìn cô có chút gì đó đưa đẩy. Mùi nước hoa thơm rất nhạt và trầm ấm như mùi gỗ đàn thoảng thêm hoắc hương từ người anh tỏa ra trong cự ly gần, mang lại một cảm giác ngọt ngào nồng nàn. Ngực Nguyên đánh trống trện thùm thụp. Cô co người lại theo phản xạ, lui về sau sát đến nổi lưng bị ép hẳn vào cửa kính. Tay của Phong đưa ra... nhưng anh chỉ túm nhẹ lấy dây an toàn thả kệ bên gài ngang người cô, sau đó không kèn không trống rút quân.

Phù phù... Nguyên thở nhẹ ra, cảm giác muốn lên cơn đau tim vì bị kích thích quá độ quá. Cô ngọ nguậy ngồi thẳng lại, khó chịu vì mùi hương của anh vẫn chưa kịp tan bớt.

Thế Phong cười nhẹ:

- Đột nhiên, anh không muốn ăn ở Cham Charm nữa.
- Vậy anh muốn ăn ở đâu?
- Bí mật! Để anh đưa em tới đó.

Chiếc xe phóng đi êm ả. Nguyên làm bộ suy đoán:

- Không phải là Rooftop Restaurant đó chứ anh?

Rooftop Restaurant là nhà hàng cao cấp nằm trên sân thượng một tòa cao ốc ở khu vực trung tâm, chỉ nhận thanh toán tiền đô hoặc thẻ chứ không chơi tiền Việt. Thế Phong liếc cô:

- Em nghĩ anh là kẻ thừa dịp thì đục nước béo cò ư?

Nguyên chẳng hề bối rối, còn vờ thở phào nhẹ nhõm:

- May quá! Hóa ra là không phải! – Sau đó cô cao giọng: – Đừng nói với em không phải Rooftop mà là Deep Sea Lounge đấy nhé!

Nguyên đang chơi chữ. Deep Sea đối lại với Rooftop, và cả hai đều là những nhà hàng đắt đỏ nhất thành phố phồn hoa này. Rõ là một cô gái thú vị. Thế Phong không tự chủ được bật cười. Chỉ ở bên cô, anh mới thấy thoải mái thế này.

- Vì gợi ý của em, anh quyết định sẽ đến Deep Sea.
- Em biết ngay mà! Cuối cùng bí mật của anh cũng đã bị em lật tẩy rồi kìa! Có điều với tình hình tài chính cuối tháng của em như này thì chúng ta miễn cưỡng chỉ có thể ăn nửa suất bo khuyến mại thôi!

Hai người vừa đi đường vừa trò chuyện chẳng mấy chốc đã đến nhà hàng mà Phong đã nhắm sẵn. Nhìn lối vào, Nguyên nhớ ra cái tên Gió Bắc. Nó cũng chẳng phải là nhà hàng cao cấp gì. “Thế thì được!” – Nguyên nghĩ thầm. Chỉ có điều, Phong không biết làm thế nào đã bao nguyên cả khu vực sân thượng. Vì thế, giữa không gian thoáng đãng thoáng mùi hoa sữa và lơ thơ những sợi tơ hồng trong gió, chỉ có hai người bọn họ ngồi dùng bữa tối.

Bữa ăn rất ngon miệng. Đầu tiên, họ khai vị bằng một chén cháo cá lóc đồng. Chén cháo nhỏ xíu, trắng tinh những hạt gạo xèo nở như hoa, thơm dịu dịu. Dưới đáy chén là vài lát cá ướp sợi gừng. Tiếp theo là món tôm càng nướng muối cổ điển đậm đà. Rồi thì kho quẹt ăn kèm với các loại rau dân dã luộc, canh chua cá ngát ăn với bún tươi... Toàn là những món dân dã, hương vị thật thà ngọt lành y chang như cơm canh quê nhà. Sau một ngày làm việc đối meo, Thảo Nguyên cố giữ hình tượng để không cần quét một cách thần tốc số đồ ăn ở trên bàn. Cô than thở:

- Tại sao em cũng thỉnh thoảng tới đây ăn nhưng chưa bao giờ thử những món ngon lành này trước đó nhỉ?
- Anh sành ăn số một mà.

- Thế thì cô nào sau này lấy anh...

Tự nhiên chưa phát ngôn xong, cô đưa tay bịt miệng. “Cô nào” kia đâu có ý ám chỉ gì xa xôi. Người là bạn gái của anh chẳng phải đang là cô hay sao, dù rằng mối quan hệ này là cô nhắm mắt đưa chân. Thế Phong đang tạo nhả húp một thìa nước canh, nghe thấy thế trợn mắt lên suýt sặc. Đè nén một hồi để nín cười, anh mới thủng thẳng bảo:

- Thực ra yêu cầu của anh đối với ăn uống rất đơn giản. Em chỉ cần mua những thứ đơn giản, nấu đơn giản. Đảm bảo tươi ngon thôi là được rồi!

Nguyên á khẩu. Quả nhiên, ăn một bữa cơm với Tổng giám đốc, đây là do cô đứng ra mời hẳn hơi đầy nhé, vậy mà cũng hao tổn thần kinh ghê gớm. Nhưng nào đã hết. Uống xong nửa cốc nước mát mía lau râu ngó trắng miệng, anh lòi tội của cô ra xử, ép cô hứa sau này bất kể gì thì gì cũng phải trả lời điện thoại, tin nhắn của anh không được chậm trễ. Nguyên không có cơ hội mời luật sư bào chữa, đành phải gật đầu hứa lấy hứa để.

Khi Phong đưa tay về phía Nguyên, anh va phải chiếc ly thủy tinh trên bàn. Chiếc ly đổ nghiêng sang một bên, nước mát văng tung tóe cả lên tay anh. Nguyên vội vàng lấy một chiếc khăn ăn mới chuyển cho Phong lau. Nhận thấy nước bắn cả trên má anh, Nguyên đưa tay chỉ chỉ. Thế Phong liếc ngang liếc dọc vài cái, nhún vai ra vẻ khó hiểu. Nguyên đành vươn tay tới, quẹt nhẹ vào má anh. Tay cô mát lạnh, mềm mại, lướt qua như cánh bướm xinh đẹp. Cả cái cách cô chỉ vết lá trà trên ngón tay cho anh xem, cả nụ cười rạng rỡ như hoa của cô lúc này... Anh thu hết chúng vào trong tim, ủ men thành mật ngọt tình yêu. Cứ dịu dàng như thế! Cứ quan tâm như thế! Cứ dễ thương như thế này! Nhưng... hãy chỉ dành ột mình anh, riêng một mình anh thôi. Đừng cho bất kỳ một người đàn ông nào khác.

Chiều tối qua, Giám đốc Thái gọi điện cho anh, muốn kể một câu chuyện thú vị. Từ sau đợt đi tiếp khách của Tổng công ty chung với Phong, tay giám đốc có con mắt tinh tường đã phát hiện ra mối quan tâm kỳ lạ của Phong giành cho Nguyên. Đây là chuyện tốt mà! Nếu như “gà” của chi nhánh nhà mình mà lọt vào mắt xanh của Tổng giám đốc, thì không phải cả Chi nhánh 1 cũng thơm lây hay sao? Vì thế, ngoài những báo cáo chuyên môn, lần nào Giám đốc Thái cũng khéo léo xen vào vài thông tin rằng Nguyên ở văn phòng thế này, thế kia... Mà có người lại hứng thú nghe mới tài chứ. Nghe xong tin mật “Thảo Nguyên được đôn lên làm trợ lý không chính thức của Giám đốc tài chính mới”, Thế Phong chỉ bảo: “Anh cứ tạo điều kiện tối đa để Trường Giang xây dựng uy tín.” Còn anh tất nhiên là không tin cái tin vịt Thảo Nguyên tham chức tham tài quyền rũ Giám đốc Tài Chính, thậm chí còn cười khẩy không biết ai đồn đại bậy bạ. Đến thân Tổng Giám Đốc như anh đây mà cô còn lúc nóng lúc lạnh thì thử hỏi... Tuy thế, không phải là trong thâm tâm anh không cảm thấy chút khó chịu mơ hồ. Haizzz...

- Anh sao lại thờ dài? – Nguyên chau mày nhìn anh, nghĩ ngợi. – Hay là anh cảm thấy bữa ăn xin lỗi này quá đạm bạc đi?

Thế Phong không trả lời. Anh hạ thấp ánh nhìn trầm mặc một lát rồi mới ngẩng lên, nhìn cô nói rành rọt:

- Thảo Nguyên! Em có đồng ý chuyển công tác lên tổng công ty không?

27. Chương 28: Hai Người Họ Chạm Mặt Nhau, Không Biết Là Sẽ Phát Sinh Chuyện Gì Đây?

Tối hôm đó có một kẻ mất ngủ. Nguyên nhân thứ nhất là do ăn quá no. Còn nguyên nhân thứ hai cũng vẫn là ăn quá no. Cô Đặng Thảo Nguyên ôm cái bụng ăm ăm ách lặn lộn hết sang trái lại sang phải trên chiếc giường của mình khiến nó rung lên, kêu cọt kẹt ầm ĩ ra chiều phản đối màn vận động vô lối. Do không ngủ được, nên cô nằm suy nghĩ vẩn vơ nhiều chuyện, cuối cùng quàngh sang đề nghị của Tổng giám đốc Thành Tín. Thuyền chuyển công tác sang bộ phận kế hoạch ư? Vậy thì, đó xem như là nhân viên được thăng chức rồi! Đối với công ty Thành Tín, nếu ví trụ sở chính là mặt trời trung tâm thì bảy chi nhánh và hai công ty con là những vệ tinh xoay chung quanh mặt trời. Nếu cô được chuyển lên Tổng, tới gần với mặt trời trung

tâm, hẳn nhiên là chuyện tốt rồi nhưng liệu sau này có bị lửa nóng thiêu rụi không nhỉ? Còn công việc hiện tại của cô ở Chi nhánh 1 nữa chứ!

“Cũng không vội. Em cứ từ từ suy nghĩ. Khi nào nghĩ xong thì đồng ý anh cũng được.”

Thế Phong nói với cô như vậy. Nhưng Nguyên nghe ra trong giọng nói của anh, mười phần thì chín phần là mong mỏi cô sẽ đồng ý. Còn một phần còn lại... dường như là năn nỉ.

Cô rơi vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan. Trong đầu đã tưởng tượng đến chuyện sẽ đồng ý với anh, nhưng thâm tâm lại cảm thấy e ngại. Dù vị trí nhân viên kinh doanh hiện tại của cô có vất vả thật nhưng cô đã cố gắng dốc hết sức mình vì nó, đã tự xây dựng được một mạng lưới khách hàng quen, sức mua ổn định, thanh toán đúng hạn. Lại còn bạn bè, đồng nghiệp và môi trường công tác quen thuộc... Nếu như chuyển vị trí, mọi thứ sẽ như mới...

Cứ lần lửa mãi, cuối cùng hơn nửa tháng trời đã trôi qua mà Đặng Thảo Nguyên vẫn chưa có được câu trả lời chính thức. Trong khi đó, thỏa thuận vay vốn của Chi nhánh 1 đối với ngân hàng đã được ký kết và bắt đầu triển khai. Do đó mấy ngày nay Giang và Nguyên bận bịu họp hành liên miên. Khi thì đại diện của ngân hàng tới văn phòng họp, khi thì họ phải đích thân tới ngân hàng để thương thảo thêm. Buổi họp đầu tiên, Giám đốc Chi nhánh 1 Ngọc Thái cũng tham gia, nhưng sau đó, anh trao toàn quyền cho Giang thương lượng và quyết định, chỉ nhận báo cáo tổng hợp vào cuối ngày.

Vào thời gian này trong năm, phái đoàn cấp cao của Tổng công ty thường có một chương trình “vi hành” xuống các chi nhánh để tiếp nhận báo cáo về tình hình sản xuất, kinh doanh, cũng như lắng nghe nguyện vọng và ý kiến đề xuất trực tiếp của nhân viên. Thế Phong tuân theo truyền thống của gia đình mình, yêu cầu thư ký sắp xếp lịch trình cụ thể. Chi nhánh 1 như thế nào lại được xếp ở vị trí đến thăm cuối cùng. Nếu thế, cũng theo truyền thống trước giờ, chi nhánh sẽ được vinh dự cùng đoàn công tác của Tổng công ty có một buổi tiệc giao lưu vào buổi tối, ngay khi ngày làm việc kết thúc. Cuộc tiếp đón diễn ra vào chiều ngày thứ năm.

Khi email thông báo của Trưởng phòng Nhân sự Ngọc Linh phát tán đi khắp chi nhánh, một làn sóng phấn khích mạnh mẽ hình thành và từ từ lan tỏa tới hầu hết các phần tử trong văn phòng, đặc biệt là các mỹ nữ chưa chồng của Chi nhánh 1. Cơ hội! Đây quả là cơ hội ngàn năm có một nhé! Họ sẽ được tiếp xúc với vị Tổng giám đốc Thành Tín trẻ tuổi, đẹp trai, tài cao ở một cự ly gần nhất.

Điều làm cho các cô gái tức chết được là thứ năm họ vẫn phải mặc đồng phục. Nhưng mà cũng không vấn đề gì lắm! Tiệc tiếp xúc thân mật diễn ra vào buổi tối cơ mà. Chỉ cần mang đồ đẹp theo để thay là được!

Chú bảo vệ già to béo giữ Nguyên lại ở trước cổng như mỗi lần chú quan sát thấy sự lạ và nảy sinh lòng thắc mắc:

- Này, công ty mấy đứa đang có chuyện gì tốt?

Nguyên đang vội, sáng nay có hẹn sang làm việc với bên ngân hàng, chiều lại tiếp đón người ở Tổng xuống nên cô trả lời qua quýt:

- Có chuyện. Có chuyện tốt.

- Sướng nhảy! Được tăng lương tập thể hả? Thấy mặt con nào con nấy cứ tưng tưng lên cả.

Nguyên phì cười:

- Là Tổng công ty xuống thăm thôi. Chú không được thông báo hay sao ạ?

Nhìn chú bảo vệ ngơ ngác, Nguyên tưởng là do phòng nhân sự chưa thông báo với chú để sắp xếp chỗ để xe cho gọn gàng nhưng hóa ra không phải. Điều chú thắc mắc ở đây là người của Tổng xuống kiểm tra thì phải lo lắng chứ, như chú đây này, mỗi lần thế là phải chạy vờ mờ hỏi để lo vụ xe cộ, có quái gì đâu mà lại cứ hơn hớn hết cả lên như thế nhỉ? Chú ta không tài nào hiểu nổi.

Nguyên vừa bước chân lên tầng năm, ngay lập tức đã ngửi thấy một hỗn hợp mùi pha trộn giữa mỹ phẩm, son phấn và nước hoa các loại. Cô nhớ lại về ngơ ngác của chú bảo vệ ban nãy, lại nhìn thấy các gương mặt chị em được tô vẽ kỹ lưỡng, cùng cái không khí chờ mong chộn rộn của đám các cô, bất giác khóe miệng khẽ mỉm cười. Hóa ra mình lại là người may mắn đang vùng vằng trộm nắm giữ một thứ mà tất cả mọi người đều

mơ ước kia ư. Nhưng mà khoan đã! Nếu như hôm nay Phong đến thì anh và Giang sẽ... Nghĩ đến vấn đề này khiến cho cô cảm thấy rầu rĩ. Hai người họ chạm mặt nhau, không biết là sẽ phát sinh chuyện gì đây?

Tâm trạng thấp thỏm của Nguyên chỉ bị gạt đi khi cô nhận được điện thoại của trưởng phòng tín dụng bên ngân hàng gọi tới nói phải dời hẹn sang buổi chiều vì họ gặp sự cố cần phải xử lý gấp. Cô truyền đạt lại nội dung đó cho Giang. Vì sau buổi làm việc này thì thủ tục vay vốn mới hoàn thành, ngân hàng mới giải ngân, tiền mới được chuyển về tài khoản của Thành Tín nên họ không thể dời sang ngày khác được. Vậy là Nguyên và Giang phải chấp nhận vắng mặt ở buổi tiếp xúc với các nhân sự đến từ Tổng công ty vào buổi chiều. Tuy nhiên, nếu kết thúc công việc sớm thì họ có thể về lúc giữa buổi còn không thì đành gộp mặt vào phần tiệc buổi tối vậy.

Đến giờ phải đi qua bên ngân hàng đối tác, Giang và Nguyên bước vào thang máy cùng nhau đi xuống dưới. Mặc dù chi nhánh có tài xế nhưng mỗi lần ra ngoài Giang đều tự mình chở Nguyên đi. Anh muốn mình được ở riêng một chỗ với cô nên tận dụng được chút nào hay chút ấy, cũng không nề hà chuyện chức vụ này nọ. Xe của công ty là một chiếc Honda Civic 4 chỗ màu bạc đã được tài xế chuyển tới, đậu sẵn ở trước cổng. Giang nhận chìa khóa từ bác tài, dừng lại ở chỗ ghế phụ mở cửa xe, còn cầm giúp tập tài liệu để Nguyên lên xe trước. Đồng phục váy áo công sở của Chi nhánh 1 đẹp thì đẹp thật nhưng có một điều bất tiện là váy bó rất sát vào cơ thể, lại dài quá đầu gối một chút, chất liệu không thun, đường xẻ thấp nên mỗi lần bước lên bậc thang hay leo lên xe rất vướng víu.

Nguyên cố nghiêng người rướn chân lên xe, cảm giác như đường xẻ váy sắp toạc ra đến nơi, cô hốt hoảng đưa tay giữ lại, thế nào lại thành ra mất đà, suýt ngã nhào. Một bàn tay mạnh mẽ đưa ra đỡ cô lại. Cái đụng chạm nóng bỏng. Độ ấm của bàn tay ấy rất quen thuộc, như bao lần trước đây đã từng nắm tay cô đi dạo dọc công viên trường Mỹ Thuật những buổi chiều êm ả. Tại sao sau một thời gian đã quá dài như vậy đối với cô, hơi ấm bàn tay ấy vẫn không giảm đi chút nào? Cả những tác động sâu sắc mà nó mang lại cho cô, cũng chẳng hề mấy may suy chuyển? Vào lúc Nguyên đang chìm đắm trong dòng suy tưởng của mình, Giang đã nắm lấy tay cô, cánh tay anh làm bệ đỡ cho cô vịn lấy mà trèo vào trong xe. Bàn tay cầm xấp tài liệu che chắn phía trên đỉnh đầu Nguyên để cô tránh đụng vào phần khung cửa kim loại. Chiếc Honda Civic chậm chạp rời đi.

Chỉ vài giây sau đó, một chiếc Mercedes màu đen sáng bóng trở tới thế chỗ. Thế Phong ngồi ở hàng ghế sau. Nhưng những gì vừa diễn ra trước mắt, anh nhìn thấy rất rõ.

28. Chương 29: Có Yên Không Anh Phát Vào Mông Cho Một Cái Bây Giờ?

Suốt cả một buổi chiều dài đằng đẵng tiếp xúc với nhân viên của mình mà tâm hồn của vị Tổng giám đốc của Thành Tín danh tiếng lầy lùm cứ để đi đâu đâu. Chốc chốc anh lại liếc ra phía cửa, tưởng tượng cái cảnh một cô nhân viên kinh doanh đi làm trễ, lại còn cài lệch cả cúc áo đã náo loạn không khí trang nghiêm trong phòng họp ngày hôm đó như thế nào.

Ngay cả giờ đây, đang ngồi trong buổi tiệc chiêu đãi của Chi nhánh 1 tại nhà hàng Sài Thành sang trọng, những món ngon và không khí vui vẻ trên bàn tiệc vẫn chẳng át đi nổi tư vị nhạt nhẽo đang tràn ngập lòng anh. Bác Huỳnh, Giám đốc nhân sự của Thành Tín, một nhân viên lão làng và rất mực trung thành với công ty từ thời ba anh còn tại vị nói nhỏ với Phong:

- Xin Tổng giám đốc hãy tạm gỡ bỏ ánh mắt dăm chiêu ấy đi. Cả năm nhân viên mới có được một dịp để tiếp xúc với lãnh đạo thân mật như thế này thôi.

Thế Phong gật đầu, tay cầm cốc bia đầy tràn lên, quay sang nói với Ngọc Thái:

- Giám đốc Thái, phiền anh cùng chúng tôi đi chạm cốc với mọi người ở đây.

Giám đốc Thái nãy giờ lo lắng không biết mình hay đội ngũ nhân viên đón tiếp có điểm gì thiếu chu đáo khiến sếp Tổng không hài lòng, giờ nghe thấy vậy trong bụng mừng như mở cờ, vội vội vàng vàng đứng lên dẫn đám người trên Tổng công ty qua các bàn giới thiệu. Mọi người hỏi han, rồi chúc tụng lẫn nhau; bia rót

liên tục, tiếng chạm cốc, tiếng “dô” vang dội, không khí vô cùng hào hứng. Thảo Nguyên và Trường Giang từ ngoài đi vào bắt gặp đúng khoảnh khắc náo nhiệt đấy. Đồng nghiệp thấy họ, nhao nhao lên:

- Giám đốc Tài chính và Nguyên sao bây giờ mới tới! Phạt đi! Phạt đi!

Giang tới bắt tay Thế Phong, rồi tới mấy người của Tổng, chào hỏi hết lượt mới áy náy nói:

- Xin lỗi, các vị xuống lại không ở nhà đón tiếp từ sớm. Xin được tạ lỗi.

Trong công ty, rất ít người biết quan hệ họ hàng của hai người bọn họ nên trước mặt người ngoài, cả Thế Phong lẫn Trường Giang đều không tỏ ra vồn vã, thân mật. Nguyên cũng đến chào lãnh đạo, sau đó vội vàng vàng định chuồn sang bàn của phòng kinh doanh tìm chốn ẩn náu an toàn. Nhưng đời vốn không như là mơ và giám đốc Thái chính là người giết chết mộng mơ của cô. Anh kéo Nguyên:

- Nguyên sang bàn anh ngồi đi. Các bàn kia kín chỗ hết rồi.

Mọi người lục tục về lại chỗ của mình. Thảo Nguyên, trớ trêu thế nào lại bị xếp cho ngồi giữa Thế Phong và Trường Giang. Cô cả buổi chiều nay cùng Giang họp với bên ngân hàng, bị truy hỏi về vấn đề sản xuất-bán hàng phải trả lời đến khô cổ nổ hần, bây giờ còn bị tra tấn tinh thần kiểu này, nên quyết định mặc kệ thế sự. Cô sẽ tạo hình một cây nấm, ngồi im thín thít. Giám đốc Thái nháy mắt mấy lần, nhắc cô phải hoạt bát lên cho không khí tiệc được rôm rả vì bàn này trừ một cô trên tổng ra thì chỉ còn lại Nguyên là nữ, nhưng cô chỉ cười trừ. Cũng may, lúc này, nhân viên các bộ phận bắt đầu hô hào luân phiên nhau lên mời bàn lãnh đạo.

Người đầu tiên, không ai khác chính là em lễ tân áo đỏ của Chi nhánh 1. Em này chơi lại quả đậm hồng chói lóa dài quét đất đã mặc hôm Trường Giang tới nhậm chức, trang điểm đậm đến không thể đậm hơn, khi nói mắt chớp chớp giả nai khiến cho lông mi giả sắp rơi cả ra. Em ấy đến bên Thế Phong cung ly, tranh thủ màn giới thiệu bản thân, không quên kể lễ công trạng:

- Em là Ngọc Nga, lễ tân Chi nhánh 1, là người lần trước đã dẫn anh lên phòng họp đấy ạ. Em kính anh một ly.

Thế Phong đứng lên đáp lễ. Cô này vừa rút, một toán ba người đã kéo tới. Nguyên tranh thủ gấp thức ăn lia lịa, thầm cảm ơn sự nhiệt tình của mọi người. Khi màn chúc tụng qua đi, Phong kéo ghế ngồi xuống, tắc lưỡi bảo rằng nhân viên Chi nhánh 1 hôm nay hòa nhau hợp lực tấn công Tổng giám đốc. Mặc dù miệng vẫn nói lời bông đùa như vậy nhưng hơi thở của anh đã có phần nặng nề vì hơi cồn. Đúng lúc, một ly nước lọc trong veo được cô gái ngồi bên cạnh nhẹ nhàng đặt xuống trước mặt anh, giống như một quả đến từ thượng đế. Tưởng cô cứ ngồi như nấm suốt đến hết buổi cơ chứ, hóa ra cuối cùng cũng chịu tỏ ý quan tâm đến anh. Chỉ hành động nhỏ thế thôi người ngoài nhìn vào không thấy gì lạ thường, vậy mà cũng đủ khiến cho cơ thể đang khó chịu của anh dịu đi nhanh chóng. Như để đáp lễ, Phong gấp một miếng cá hồi sốt bơ lạc cho lên đĩa của cô. Nguyên chưa kịp nói gì thì Giang ngồi bên cạnh đã chặn lại:

- Nguyên không ăn được cái này. Cô ấy bị dị ứng với lạc.

Chiếc nĩa trên tay Thế Phong rơi xuống mặt bàn, phát ra tiếng “cạch” khô khốc. Mọi người cũng dừng ăn, dừng nói chuyện chờ xem kịch hay.

Nguyên vội vàng bảo:

- Không sao. Em đã hết dị ứng từ lâu rồi!

Như để chứng minh, cô gấp miếng cá hồi lên ăn ngon lành, còn quay sang Phong nói “Cám ơn anh, Tổng giám đốc”, rồi sau đó quay sang Giang nói: “Ngon lắm, giám đốc cũng ăn thử đi ạ”.

Ngọc Thái nhìn ba người bọn họ, trầm ngâm một lát, sau đó cười hà hà vẻ vô hại, hỏi với giọng điệu bông đùa:

- Giám đốc Giang và cô Nguyên khai mau, hai người đi ăn mảnh ở đâu mà biết cả việc cô ấy bị dị ứng thức ăn gì?

Trước những cái nhìn đầy tò mò háo hức của mọi người, Nguyên còn đang ú ớ chưa biết giải thích thế nào thì Giang đã lên tiếng giải vây:

- Cô ấy là đàn em học sau tôi mấy khóa ở trường kinh tế, trước cùng sinh hoạt chung trong câu lạc bộ của trường nên có thân nhau.

- Ô, vậy thì hữu duyên thiên lý năng tương ngộ rồi. Quả đất quay cũng khéo đấy chứ! Nào mọi người, uống mừng hội ngộ! – Một người nào đó khơi mào. Những tiếng chạm cốc lanh canh, bia chảy tràn ly, nói cười hỉ hả...

Trời đã về khuya. Con phố quen thuộc. Ngọn đèn đường quen thuộc. Thật kỳ lạ, anh mới đưa đón cô trên con đường này có đôi lần, sao tất cả đều trở nên thân thiết đến như vậy. Tài xế dừng xe, ái ngại nhìn Phong xuống xe với vẻ chuẩn choáng hơi men, nhưng cũng phải theo đúng chỉ thị đánh xe rời đi. Thế Phong đứng trước cổng nhà cô gái mà anh yêu, tự giễu bản thân anh rốt cục cũng có ngày này, ngày phải đến “trồng cây si” trước nhà người ta. Thế mà trước đây, anh đã từng cười nhạo những thằng trồng cây si biết bao. Ngày hôm nay, tới thì nhìn thấy cô đi cùng người khác; , gặp được cô thì lại không thể nói gì; , quan tâm cô thì lại trở thành trò cười... Nếu như không được nhìn thấy cô bây giờ, anh không thể nào chịu nổi. Phong rút điện thoại ra, chẳng cần tìm trong danh bạ mà cứ thế thẳng tay bấm trực tiếp một dãy số. Ngay khi có tín hiệu bắt máy, anh nói nhanh:

- Anh đang ở dưới nhà em. Em xuống liền đi! – Sau đó cúp máy, tắt nguồn, không cho người nào đó có cơ hội từ chối.

Chỉ trong năm phút sau, cửa nhà cô lách cách mở ra, xuất hiện một người ăn mặc kỳ quái với bộ đồ bộ dài tay, đầu còn quấn chùm hụp một cái khăn loại giành cho các bà già hay đội chống gió. Người này ngó nghiêng trước sau rồi mới lò dò đi ra chỗ anh đứng.

- Ngụy trang kiểu gì thế này?

Thế Phong đưa tay ra định gỡ cái khăn xuống, nhưng Nguyên né đi, cất giọng khàn khàn:

- Anh... anh tới đây bằng gì? Tài xế đâu rồi ạ?

- Anh ta đi loăng quăng đâu đây, lát quay lại đón.

- Muộn rồi, anh cũng đã uống không ít. Anh về đi! Có chuyện gì mai gặp hãy nói. Em cũng đi ngủ đây!

Nguyên nói xong quay nhanh người chạy vội vào nhà, nhưng Phong nhanh hơn, đưa tay ra tóm cô lại. Anh nghi ngờ kéo mặt cô xoay về phía ánh đèn, gỡ chiếc khăn ra. Cô biết trốn không được nữa, bèn thở dài đưa khuôn mặt lấm tấm những nốt dị ứng đỏ đỏ nhìn anh nói như thanh minh:

- Em tưởng đã hết ai ngờ về nhà nó lại dị ứng. Cũng không đau, không ngứa, chỉ vài nốt đỏ thôi mà.

Thế Phong dường như bỏ ngoài tai lời phân trần của cô, đẩy cô vào một góc kín đáo, rồi trong sự bất ngờ của Nguyên, lật lưng áo của cô lên. Nguyên hốt hoảng, giãy giụa. Xin tha cho cô! Lúc này vì vội xuống cô đã... không mặc áo ngực. Cứ nghĩ chỉ gặp anh nói vài câu rồi lên ngay, hơn nữa bộ đồ đang mặc cũng chùng chặn, kín đáo. Ai ngờ, anh lại bắt nạt cô như thế này. Phong ôm Nguyên trong tay, thấp giọng đe:

- Có yên không anh phát vào mông ột cái bây giờ?

Lời đe dọa chỉ dành cho... con nít lại có hiệu lực. Nguyên vẫn co rúm người, nhưng không còn giãy ra nữa. Thế Phong vén cao lưng áo, thấy trên làn da trắng muốt là những nốt đỏ ửng lên từng mảng, chắc ngứa lắm đây vì đôi chỗ đã bị gãi khiến da xước xát hết cả. Anh đau lòng, muốn chạm vào cô, vuốt ve cho tan hết những cái nốt xấu xí kia đi, nhưng chỉ ân cần kéo áo lại để tránh gió, ôm cô dựa vào người anh, hỏi:

- Tại sao dị ứng ra nông nổi này, lúc này còn cố ăn làm gì?

Tại sao? Tại sao? Cô vốn vẫn dị ứng nặng với lạc. Mỗi lần không cẩn thận ăn trúng, cả người mẩn đỏ và lên cơn ngứa ngáy, khó chịu vô cùng, chỉ mong được chết đi cho xong. Nhưng tại sao lúc đó, vừa nghe tiếng chiếc nĩa trên tay anh rơi xuống bàn, cô lại muốn ăn miếng cá hồi tẩm đầy bơ lạc ấy? Cô không biết. Cũng không muốn biết. Chỉ thấy trong lòng một cỗ tủi thân dâng lên. Cô òa khóc.

- Được rồi! Được rồi! – Thế Phong ôm thân hình nhỏ bé run run trong lòng chặt hơn, xoa xoa lòng bàn tay lên lưng cô. – Để anh chạy đi mua thuốc cho em.

- Không... cần... – Cô thút thít. – Em... uống... rồi...

- Ủ, vậy để anh ôm em một lát. Nín đi. Là lỗi tại anh, tại anh không biết em bị dị ứng.

Nguyên được anh vỗ về nựng nịu, dụi đầu sâu vào trong lòng anh. Sau khi bơi kha khá nước mắt, nước mũi tèm lem lên chiếc áo Armani đắt tiền ai đó đang mặc, nỗi tủi thân trong lòng cô cũng dần dần vợi bớt.

29. Chương 30: Thế Mà Chẳng Hiểu Sao Cô Cứ Như Cái Phểu, Hút Tất Cả Mọi Rắc Rối Về Phía Mình

Dạo gần đây Thế Phong bắt đầu ráo riết truy hỏi cô khi nào thì đồng ý chuyển công tác lên tổng công ty. Biết là không thể lần nữa được rồi, Thảo Nguyên chốt hạ với anh bằng một câu hỏi: “Một tháng nữa được không?” Nhưng lại còn bồi thêm một câu nhấn nhẹ nữa: “Để em giải quyết xong hết những việc đang theo dõi ở Chi nhánh 1 đã nhé!” Ô, thế hơn một tháng nữa mà chưa giải quyết xong thì cô vẫn cứ nhón nhơ ở cánh đồng làng xa à? Cô gái nhỏ này quả thật cũng quá ranh mãnh rồi!

Ông khách hàng người Mexico tên Jade lại sang Việt Nam. Hắn ta đi công tác mà cứ như đi chợ, dăm bữa nửa tháng đã thấy gọi cho cô thông báo: “Tao đang ở phi trường. Mày ra đón được không?” Lần này Jade tới, mang theo cái hợp đồng mua 120 tấn hàng lạnh. Nguyên rủ thêm một sales đồng nghiệp nữa tên là Lan Chi đưa hắn đi ăn nhậu. Lúc về Jade cứ luôn mồm khen:

- Sam à, cô đồng nghiệp Orchid của mày thật dễ thương. Cô ta đã có người yêu chưa? Giới thiệu cho tao được không?

Do đã hứa với ông khách là sẽ hỏi ý kiến của người đẹp Lan Chi xem tình ý nàng thế nào, nên bữa trưa hôm ấy, cô để ý lúc chị Chi tắt màn hình máy tính để tới nhà ăn liền vội vã chạy theo. Hai người gọi món, bê tới một góc bàn, vừa ăn vừa nói chuyện. Thảo Nguyên gợi ý:

- Chị Chi, chị thấy ông khách hôm qua thế nào?

- Ai? Ông Jade gì đó đấy hả? Có vẻ nhiệt tình, chơi được đấy? Thì sao?

- Chả sao, em chỉ hỏi thế thôi. Anh ta còn trẻ, mới 35 tuổi mà đã làm Purchasing Manager thì cũng coi là có công danh có tiền đồ đấy nhỉ. Chị nghĩ xem, làm sales lĩnh vực ngoại thương như chúng mình là có cơ hội xuất ngoại lấy chồng nước ngoài lớn nhất đấy!

- Ủ. Chi nhánh mình lịch sử cũng có mấy người làm vợ Tây rồi. Mà Jade được như vậy, sao em không tranh thủ ôm luôn đi. Lấy tụi nước ngoài cho bọn hắn chiều như nữ hoàng cho sướng, sau này khỏi phải cung phụng mấy ông Việt Nam cực cái thân.

Nguyên gặm cái đùi gà nướng mật ong nhồm nhoàm bảo:

- Tiếc là người anh ta để ý lại không phải là em.

- Không phải em... lẽ nào... Này, không phải là em đang mai mối cho chị đấy chứ!

Nguyên cười hì hì thú nhận. Lan Chi buông đũa, nhìn trước nhìn sau rồi ghé vào tai Nguyên nói nhỏ:

- Sao anh ta không nói sớm. Giờ thì hết cơ hội rồi. Chị sắp rời khỏi đây rồi.

- Chị ... – Nguyên suýt nữa la lớn, may mà kiềm chế lại được, thì thào hỏi lại: – Chị sắp nghỉ việc à?

- Chuyện này cực kỳ bí mật. Vì thân với em nên chị mới nói. Chị không nghỉ mà xin chuyển về công ty con của Thành Tín. Hôm nọ đi ngang qua phòng của Giám Đốc Thái, cửa phòng không đóng, chị nghe trộm được thông tin Tổng công ty sắp đóng cửa Chi nhánh 1, hoặc sẽ sát nhập với một chi nhánh khác. Tóm lại sắp tới sẽ rất loạn. Nhân viên thấp cổ bé họng cánh mình, tìm được chỗ nào chạy loạn trước cho yên ổn thì chạy.

Thông tin Thảo Nguyên nghe được khiến cho cô hoang mang suốt cả ngày hôm ấy. Chuyện lớn như vậy mà mấy sếp giấu nhân viên tài thật, không ai hay biết tí gì. Cô liếc nhìn khắp văn phòng, mọi người vẫn vô tư vừa làm việc vừa ăn quà vặt, không đếm xỉa đến cả chiếc camera vẫn lặng lẽ ghi hình ở trên đầu. Chỉ có Lan Chi là cảm cái khẩn trương trước màn hình vi tính. Nguyên thở dài. Hay là đúng như thế, nên Thế Phong mới đề nghị và hối thúc cô chuyển vị trí công tác lên Tổng công ty, để đánh đắm con tàu Chi nhánh

1? Lòng cô rối như tơ vò. Cô muốn nhắn tin hỏi Thế Phong, nhưng nếu anh hỏi lại làm sao cô biết thông tin này thì cô phải trả lời thế nào? Vả lại chuyện làm ăn là cơ mật, nếu như anh không muốn cho cô biết, thì chắc cũng có cái lí của nó.

Những lời Lan Chi mới nói với cô vào tuần trước, đã thấy đầu tuần sau, Trưởng phòng nhân sự Ngọc Linh gửi email cho tất cả các nhân viên Chi nhánh 1 thông báo về việc công ty đã ra quyết định thôi việc cho nhân viên kinh doanh Lan Chi. Các khách hàng Lan Chi đang theo được phân công lại cho hai sales, gồm Thảo Nguyên và Hoài Thu, trong đó có một khách ở Canada “sộp” nhất, mỗi tháng mua cũng chừng mười container hàng quy cách đơn giản, giá lại hơi thì rơi vào tay Nguyên. Chi nhánh 1 được phen xôn xao từ trong ra ngoài. Những đồng nghiệp phòng kinh doanh ngoài miệng thì không nói gì, nhưng trong bụng rõ ràng đều đang sôi lên vì ghen tị. Nhiều người không phục, sau lưng cô bàn tán cho rằng Nguyên dùng thủ đoạn lấy lòng của Giám đốc Tài chính nên mới được ưu ái như thế. Nguyên biết hết những lời to lời nhỏ của họ, cộng thêm với tâm tư vẫn đeo nặng trong lòng, tự nhiên thấy cái công việc trước giờ mình vẫn yên thích sao mà nặng nề, chán nản vô cùng.

Trong công ty, có hai người nhận ra sự bất thường của Thảo Nguyên mấy ngày nay. Người đầu tiên là chú bảo vệ già to béo phúc hậu. Chú ta bảo:

- Thất tình hả Nguyên? Sao nhìn chẳng ra hồn người!

Nguyên ngược đôi mắt lơ lơ nhìn chú, chán chường lắc lắc đầu, cũng không buồn đáp lại như mọi lần. Chú bảo vệ nhìn theo bóng Nguyên lòng không khi vào công ty, chép miệng thương hại:

- Chắc lại bị thằng nào nó lừa rồi. Con gái con lừa...

Người thứ hai, ấy là Trường Giang. Anh nhắn tin cho Nguyên, rủ: “Chiều về đi uống nước nha Nguyên”. Cô nhận được tin nhắn, cảm giác như đang trở về thời đại học. Hồi ấy, mỗi tiết học cuối vừa mệt vừa đói, Giang cũng hay động viên Nguyên bằng những tin nhắn như thế này. Mà cũng chẳng có gì cao sang, chỉ là một cái kem tươi ốc quế mua ở quán cổng trường chỉ có ba ngàn đồng, mua xong, hai người tìm một ghế đá trống trong công viên trường ngồi xuống ăn. Hay là món trà sữa chân trâu mát lạnh, vừa uống trà đã khát, vừa nhai hạt chân trâu dai dai, dẻo dẻo chống đói.

Có hôm Nguyên tham ăn đòi uống hai ly, rốt cuộc tối về nhà không ăn nổi cơm bị mẹ cô mắng một trận. Dường như hương vị ngọt ngào của ly trà sữa thuở thanh xuân phơi phới vô lo lại một lần nữa sống dậy trong lòng Nguyên, khiến cô muốn mỉm cười. Nguyên nhắn lại theo thói quen: “Ai rủ người ấy trả tiền!”. Nhắn xong mới giật mình nhìn lại. Hửn cô điên rồi! Quá khứ đã xa. Tình yêu tuổi thanh xuân dần nhạt phai. Hương vị ngọt ngào của ly trà sữa đã tan mất từ lâu, chẳng thể nào tìm lại được nữa. Cô vội xóa dòng tin nhắn, chỉ thay bằng chữ “Vâng!” rồi bấm nút gửi đi.

Thảo Nguyên tới chỗ hẹn ở vị trí đài phun nước thuộc quảng trường trung tâm thành phố thì thấy Trường Giang đã ở đó từ lúc nào. Anh mặc một chiếc quần nhung kẻ cắt may vừa vặn, áo len mềm màu xám ghi, ngồi trước phong nền là đài phun nước có những tia nước li ti trắng xóa trông toát lên một vẻ tuấn tú khó tả. Hai ly trà sữa mới mua được đặt ở bên cạnh. Nhìn thấy Nguyên, anh mỉm cười rạng rỡ, vẫy tay ra dấu cho cô lại gần.

Trên người Nguyên vẫn mặc bộ đồng phục công sở của Thành Tín, thành ra trông chẳng ăn nhập gì với khung cảnh thư giãn thanh thoi này, hay với những người đang ngồi thong dong tận hưởng một buổi chiều mát mẻ ở quảng trường thế kia. Đôi giày cao gót khiến cô trông càng ngượng ngập. Nếu như trước đây, thì sẽ là quần jean, là áo pull cộc tay và giày lười. Thoải mái biết bao!

- Trà của em đây! – Trường Giang đưa cốc trà sữa trân châu mát lạnh cho Nguyên. Cô nhận lấy, hút một ngụm, nhắm mắt vì quá lạnh.

Giang kể:

- Ban nãy anh đi tìm khắp lượt nhưng không thấy cô bán hàng quen đâu cả, đành phải mua đại. Hương vị không được ngon bằng, phải không?

Nguyên cười khê:

- Khi anh đi chừng bốn hay năm tháng gì đó thì cô bán hàng đẹp quày, nói là về quê cưới vợ cho con. Sau đó cũng không thấy lên lại nữa.

- À, thì ra vậy.

Hai người lại im lặng uống trà sữa. Một lúc sau, Trường Giang mới hỏi về tình hình công việc hiện nay của Nguyên ở Chi nhánh 1, liệu cô có chuyện gì căng thẳng cần anh giúp đỡ hay không thì cứ nói, đừng ngại. Nguyên ngẫm nghĩ một hồi, quyết định nói ra suy nghĩ trong lòng mình. Giọng cô từ tốn:

- Từ khi biết anh lại trở thành Giám đốc Tài chính của cơ quan em làm thì sự tình cờ này đã khiến em rất ngạc nhiên. Nhưng em chỉ mong chúng ta làm tốt phần công việc của mình, không để chuyện quá khứ ảnh hưởng đến hiện tại. Em biết trong thời gian qua, anh đã chăm chú, nâng đỡ em rất nhiều. Ngay cả chuyện giao khách hàng quan trọng nhất của công ty mà Lan Chi đang theo cho em. Nhưng xin anh từ nay đừng làm như vậy nữa. Em không thể chịu nổi những lời đàm tiếu sau lưng của đồng nghiệp.

- Anh xin lỗi, Nguyên. Anh thừa nhận là anh luôn có suy nghĩ muốn công tư lẫn lộn. Anh nhờ em trợ giúp anh, không sai, là để được gần với em thêm chút nữa. Nhưng trừ việc đó ra, anh đã hết sức kiềm chế để không ai có thể lấy đó làm tổn thương em. Nhất là về việc Lan Chi, quả thực đó không phải là chủ kiến của anh.

Thảo Nguyên ngạc nhiên:

- Không phải chủ kiến của anh ư?

- Anh biết khách Canada là một đối tác lớn của Chi nhánh 1, nhưng trong quá trình nghiên cứu hồ sơ khách hàng, anh thấy giao dịch này ẩn chứa rất nhiều rủi ro. Theo đuổi những trường hợp như vậy cực kỳ mệt mỏi, anh không nghĩ mình muốn trao củ khoai nóng này cho em.

- Vậy đây là chủ kiến của ai?

- Đúng ra thì Ban Giám đốc Chi nhánh 1 sẽ phải họp để ra quyết định chung. Nhưng Ngọc Thái lại bỏ qua bước này để chỉ định luôn người nhận bàn giao là em và Hoài Thu.

Ồ, vậy hóa ra không phải Trường Giang, mà đây là chủ ý của Giám đốc Thái! Vốn Thái vẫn dành tình cảm quý mến kiểu như anh trai cho Nguyên nhưng trong công việc tuyệt đối không bao giờ tỏ ra thiên vị ai. Có sao lần này lại... Trong đầu Nguyên nghĩ ngay đến Phong, nhưng sau đó, cô phủ nhận ngay. Anh đang mong từng ngày để cô chuyển lên Tổng, không rút bớt khách của cô thì thôi sao có chuyện lại giao khách “sộp” để cô thêm vướng bận làm gì.

- Còn có chuyện này nữa. Em nghe được thông tin Chi nhánh 1 sắp bị đóng cửa. Anh có biết không?

Trường Giang nhú mày:

- Ai đồn bậy bạ vậy? Nếu nói đóng thì còn mở rộng quy mô làm gì, còn lập kế hoạch vay vốn làm gì?

Lời anh nói cũng có lý. Thế thì, tại sao Lan Chi lại phải nói dối cô? Ôi, sự thế càng lúc càng rối tinh rối mù, khiến cô chẳng biết thế nào mà lần. Thảo Nguyên vốn là một cô gái thông minh nhưng trong cuộc sống lại có xu hướng suy nghĩ đơn giản. Những mối quan hệ rắc rối, mưu mô hay sự dẫu đá phức tạp trong môi trường công sở, cô càng lười, không muốn can dự vào. Thế mà chẳng hiểu sao cô cứ như cái phễu, hút tất cả mọi rắc rối về phía mình.

Và cuối cùng, rắc rối thực sự cũng đã đến.

30. Chương 31: Vay Mẹ Kiểm Thẻ Chồng Cho Con Đi!

Rắc rối đến với cô nhân viên phòng kinh doanh Đặng Thảo Nguyên từ chính việc mà mọi đồng nghiệp vốn đang tị nạnh với cô.

Container hàng mới rời cảng Cát Lái – thành phố Hồ Chí Minh hồi đầu tháng trước mà khách Canada vừa nhận, đã bị hải quan của nước bạn niêm phong do không đáp ứng được các chỉ tiêu chất lượng của cơ quan kiểm dịch. Cái tin dữ được thông báo từ đại diện của khách hàng qua điện thoại đúng thời điểm Nguyên

đang ngập đầu kiểm tra bốn cái chứng từ LC mới được fax đến từ ngân hàng. Cô nghe xong cuộc gọi đường dài, cả người như rún ra, tay chân thoát cái trở nên lạnh ngắt. Hàng hóa này vốn thuộc hợp đồng cũ của Lan Chi, những hiện tại chị ta đã nghỉ việc, Nguyên là người đứng mũi chịu sào. Việc hàng bị trả về ở Chi nhánh 1, trước giờ chưa có tiền lệ. Cho nên ai cũng hoang mang, không biết phải xử trí thế nào. Lúc này, các nhân viên khác của phòng kinh doanh mới vỡ lẽ, hóa ra không được nhận bàn giao lại là cực kỳ may mắn. Chứ nếu mà được phân công khách này như Thảo Nguyên, thì nội việc xác minh thông tin, làm thủ tục nhập hàng... cũng đã đủ phát điên vì stress rồi. Có người thông cảm thì thương hại cô, còn những người trước đây ghen tị với cô thì giờ mừng thầm trong bụng, kiểu như “Đáng đời, tưởng ăn được mà dễ lắm ý!”

Ngọc Thái trầm ngâm ngồi trên chiếc ghế bành, loại làm bằng da đặc biệt to giành cho giám đốc để nghe Thảo Nguyên báo cáo về tình hình container hàng đang bị giam tại cảng Toronto. Sau khi Nguyên trình bày xong, điều mà cô không ngờ nhất là giám đốc lại nói với cô:

- Nguyên này! Bây giờ có một cách duy nhất để em thoát khỏi những rắc rối này, thoát triệt để. Em có muốn không?

- Như thế nào ạ?

- Đang có một vị trí trống trong phòng kế hoạch thuộc Tổng công ty. Phòng nhân sự đang chờ tiến cử từ các chi nhánh. Chỉ cần em lên tổng, mọi vấn đề ở Chi nhánh 1 sẽ có người thay em giải quyết.

Nguyên sững sờ. Đúng như Ngọc Thái nói, bây giờ chỉ cần nói với Thế Phong một câu để cô chuyển chuyển công tác, giống như Lan Chi chuyển sang công ty con, cô sẽ ngay lập tức thoát khỏi cái mớ bòng bong này. Mọi chuyện đối với cô sẽ trở nên dễ dàng biết bao. Nhưng, cô là ai chứ? Cô chính là Đặng Thảo Nguyên – một người không bao giờ chịu lùi bước trước mọi thử thách cơ mà. Nếu như cô ra đi vào lúc này sẽ chẳng khác gì một kẻ hèn nhát, chỉ mới có một tí khó khăn đã phải kiếm con đường vòng. Không! Cô muốn mình thật đàng hoàng rời khỏi Chi nhánh 1, chứ không phải cái kiểu chạy loạn như thế này.

Tin tức hàng hóa phải trả về từ Chi nhánh 1 bay lên Tổng công ty rất nhanh nhưng sau đó ngay lập tức bị phong bế kín bưng. Việc này nhất thiết phải giấu để khi nhận lại hàng ở đầu hải quan Việt Nam, chỉ cần bịa đại một lý do như bao bì sai quy cách hoặc in nhầm thông tin để tránh những kiểm hóa lằng nhằng mất thì giờ. Hai ngày nay Nguyên sống đời sống của loài cú, đêm nào cũng phải chầu chực lúc nửa đêm gà gáy, cũng là giờ làm việc ở đầu Canada để liên lạc với khách hàng, thương lượng và giải quyết các vấn đề phát sinh. Mặt cô gầy hằn đi, mắt thâm quầng, lơ lơ vì thiếu ngủ. Mỗi sáng thức dậy bao giờ cũng là cả một cực hình. Mẹ cô thấy con gái trông cứ như con nghiện, vừa xót vừa hậm hực bảo:

- Nghỉ xừ nó đi con ạ. Mẹ nhờ cô Ái xin ày đi dạy, rồi kiếm thằng chồng cho nhàn thân. Hai mấy tuổi đầu rồi chứ còn bé bỏng gì.

Cô ngáp ngáp, mắt vẫn còn díp lại vì buồn ngủ:

- Vậy mẹ kiếm thằng chồng cho con đi!

Bà Hoa càng hậm hực tợn. Cứ quả con mình chưa có chồng, nhưng có khi chính bà còn kén chọn hơn con. Mấy đứa con trai của những bạn bè quen biết bà chẳng thấy ưng thằng nào. Rồi họ hàng mai mối, đứa thì hơi lùn, đứa thì gia đình có tiền sử bệnh tim, đứa thì nghề nghiệp khó thăng tiến, đứa thì tương sát vợ... Tóm lại, nhìn ai cũng không xứng đôi vừa lứa với cô con gái rệu. À, chỉ có đồng chí cấp trên hồi nọ đưa con bà về còn có chút đáng về ưu tú, tạm chấp nhận được. Sau đợt gặp mặt ấy, bà Hoa khắp khởi hy vọng nhưng chẳng thấy tín hiệu đáng mong chờ nào. Bà hỏi:

- Thế cái cậu lần trước mẹ gặp ấy, trông cũng ra dáng con nhà đàng hoàng, tử tế, sao lâu không thấy nhắc tới?

Nguyên nghe xong, tỉnh hẳn cả ngủ. Mẹ cô đã phát hiện ra chuyện gì chẳng?

- Mẹ nói cậu nào vậy?

- Thì giám đốc bên con, tên là Thế Phong đó!

- À, ờ... Thôi chết! Trễ giờ rồi. Con đi đây!

Nói đoạn cô xách xe, phóng vọt ra khỏi nhà.

Thế Phong đang ngồi uống cà phê với ông nội, tự nhiên thấy nhột nhột muốn hắt xì một cái. Hình như có ai đang nhắc anh thì phải. Ông Quang – ông nội anh nhìn thẳng cháu đích tôn, thân mật dặn dò:

- Mùa này thời tiết thất thường, cháu nhớ giữ gìn sức khỏe. Sức khỏe là vốn quý của con người, có khỏe mạnh thì mọi việc mới trôi chảy được.

- Dạ. Cháu biết rồi. Có phải ông lại định nói công việc có thể làm lại, chứ sức khỏe không thể lấy lại phải không ạ?

Ông anh cười:

- Lời của người lớn không khi nào là thừa cả. Tuần này, Trường Giang lại không về nhà phải không?

Phong biết, ông nội luôn mong mỗi em họ anh về nhà để gia đình đoàn tụ sum vầy. Giang lại chọn cách chuyển ra ngoài sống, hàng tuần đều đặn đến thăm ông nhưng nếu đến trễ một, hai ngày ông của anh đã thấy nhớ rồi. Người già thường nhạy cảm, anh bèn lựa lời an ủi ông:

- Chắc chú ấy mới nhận công tác nên hơi bận.

Ông Quang lắc đầu:

- Phong à, ông nghĩ... Trường Giang đã có người yêu!

- Sao ông lại nghĩ như thế ạ?

- Tuần rồi chú Quý chở ông đi ngang qua quảng trường trung tâm thành phố, ông thấy Giang ngồi uống nước khá thân mật với một cô gái ở chỗ đài phun nước. Nhìn từ xa, cũng không rõ mặt lắm.

- Cũng có thể chỉ là bạn của chú ấy thôi. Hay là ông muốn có cháu dâu, nhìn ai cũng ra người yêu của cháu mình đấy? – Phong trêu ông nội mình.

Ông lão nửa cười, nửa không, hỏi lại anh:

- Còn anh thì sao? Chừng nào dẫn bạn gái về ra mắt? Trước giờ có đám nào tốt muốn giới thiệu cho anh, anh đều lạnh nhạt, nói không muốn người nhà can thiệp.

Giọng điệu của ông nội bình thường khiến cho Phong không biết chuyện của anh và Nguyên, ông lão sắc sảo này đã biết được mấy phần. Dù sao, ý định của anh với cô cũng là nghiêm túc, cho nên anh hạ quyết tâm sẽ sắp xếp giới thiệu cô với gia đình mình. Tháng Bảy hàng năm là lúc nhà họ Nguyễn thường có truyền thống tổ chức một chuyến du lịch ngắn ngày cho các thành viên trong gia đình. Đó chẳng phải là một dịp tốt để mọi người gặp gỡ nhau hay sao. Anh tươi cười trả lời ông:

- Nhanh thôi ông ạ. Ông chuẩn bị tâm lý từ bây giờ đi nhé!

- Cái thằng... Còn úp mở cơ đấy. Được! Chớ có nuốt lời!

Lúc đó Phong đã cười mà không hề biết rằng, sự sắp xếp khôn khéo của anh, lại không bằng sự sắp đặt của số phận. Đôi khi ta phân tích được mắt, cho rằng đã chọn ra một thời gian hoàn hảo để khởi sự mọi việc, nhưng đâu hay chỉ cần chậm mất một khắc, những gì tưởng đã chắc chắn thuộc về mình, lại bỗng nhiên trở thành của người khác.

31. Chương 32: Phòng Thư Ký Gì Chứ? Rõ Ràng Đây Là Một Ổ Mỹ Nữ!

Rốt cuộc, một lá bùa hộ mạng từ trên trời rơi xuống đã kéo Thảo Nguyên ra khỏi kiếp sống làm cú bay đêm kiếm ăn của mình. Cô nhận được quyết định chính thức từ bộ phận nhân sự của Tổng công ty Thành Tín, nội dung là nhân viên kinh doanh Đặng Thảo Nguyên được thăng chức trở thành chuyên viên phòng kế hoạch thuộc tổng công ty, đề nghị bàn giao và tiếp nhận vị trí mới trong vòng một tuần, lương tăng lên 20%. Không những thế, cùng với quyết định này, cái đồng bầu hầy của vụ khách hàng Canada sẽ thấy lại cho người khác của Chi nhánh 1 lo. Quyết định vừa được tung ra, các đồng nghiệp cùng văn phòng với cô lại thêm một phen xôn xao bàn tán. Câu chuyện của Nguyên là một ví dụ điển hình của chuyện “tái ông thất mã”. Đúng là sống trong thời đại này nhiều chuyện xảy ra thật chẳng biết họa hay phúc đường nào mà

lần. Bên ngoài thì rõ ràng đây là một quyết định công dựa trên nhu cầu của Tổng và thông qua một cuộc xét duyệt. Còn nội tình bên trong của nó như thế nào, thì chắc ngoài Thế Phong và Giám đốc Chi nhánh 1 ra, không ai biết tường tận được!

Người đứng giắt dây đằng sau vụ này, còn ai khác ngoài vị Tổng giám đốc lạm quyền nọ nữa. Mà đừng trách anh! Ai bảo cô gái của anh lại can đảm thế kia chứ, khiến cho nước cờ tăng áp lực công việc do Ngọc Thái bày ra trở thành phản tác dụng. Lúc đầu, anh nghĩ cũng bực mình vì sự cứng đầu cứng cổ của cô, nhưng đồng thời trong thâm tâm lại thấy khâm phục. Cô trông dịu dàng mỏng manh thế mà lại chọn đường đầu với khó khăn chứ nhất quyết không chịu tìm đến anh cầu cạnh. Vì thế, anh đành phải trực tiếp dùng “quyền lực” kéo cô lên vậy!

Các đồng nghiệp trong văn phòng tổ chức một buổi liên hoan chia tay Nguyên tại nhà hàng tiệc nướng. Mọi người đã làm việc chung với nhau một thời gian khá lâu, thân thiết như vậy, giờ tự nhiên mất đi một cô em xinh xắn, dễ thương như Nguyên khiến cho không ít người cảm thấy buồn. Trưởng bộ phận Nhân sự Ngọc Linh quanh năm mặc vest đeo kính giọng đòi mỗi nghiêm nghị, vậy mà lại là người tỏ ra lưu luyến Thảo Nguyên nhất. Chị nói:

- Chị bảo này Nguyên, em mà đi, chỉ trừ những cô chưa chồng là mừng thôi còn ai cũng thấy tiếc hết.

Có tiếng nữ nào đó đập lại:

- Chị Ngọc Linh cũng chưa có chồng.

Người có gan phát ngôn như vậy chỉ có cô nhỏ lẻ tẻ. Lại một cái là cô này ăn nói bộc tuệch chẳng coi ai ra gì nhưng chắc do quen rồi nên không ai thèm chấp. Một đồng nghiệp nam suy nghĩ thực tế hơn:

- Từ bây giờ, Chi nhánh 1 mất đi hoa khôi, vậy thử hỏi những năm sau nếu có thi Mr&Ms Thành Tín nữa thì cử ai đi bây giờ?

Chủ đề mỹ nhân ngay lập tức thu hút bàn luận sôi nổi của mọi người. Rồi tiệc cũng tàn. Theo đó, những ngày còn lại của Nguyên ở Chi nhánh 1 cũng nhanh chóng trôi qua.

Ngày cuối cùng cô tới căn phòng, Trường Giang hỏi cô:

- Anh vẫn hẹn gặp em ... như bạn bè được chứ?

Nguyên ngập ngừng vài giây rồi trả lời:

- Được chứ ạ. Nhưng nhớ hẹn lúc em rảnh nhé!

Cả hai cùng cười, xóa bớt đi sự gượng gạo giữa hai người. Giang mở cửa thang máy cho cô, nhưng không đi theo tiễn chân. Cánh cửa bằng thép màu xám sáng từ từ khép lại. Nguyên đứng trong thang máy, một tay xách túi đồ, một tay ôm chặt mấy cánh nhỏ không thể vẫy tay chào nên mấp máy môi nói với anh hai từ:

- Tạm biệt!

Ngày hôm nay, có người sẽ đảm nhiệm một vị trí công việc hoàn toàn mới tại một môi trường làm việc cũng hoàn toàn mới. Vì thế, tối hôm qua dù không đến nỗi hồi hộp tới mức mất ngủ nhưng sáng ra, Thảo Nguyên nhận thấy mình chưa bao giờ dậy sớm như thế!

Tiếng ba mẹ cô sửa soạn đi tập từ dưới nhà vang vọng lên trên lầu. Rồi mẹ cô cầu nhàu ba cô vì cái tội mãi không tìm thấy đôi giày thể thao của mẹ. Ba cô trả lời:

- Thế hôm qua về bà vứt ở đâu?

- Đâu đấy trong nhà thôi, ông tìm gì mà lâu thế!

Đúng là mẹ cô có khác! Chuyên đời bắt nạt chồng. Ba cô ra ngoài uy thế với ai như thế nào không cần biết, chỉ cần về đến nhà là chiều mẹ cô răm rắp. Nguyên đứng dựa trên ban công, nhìn ba mẹ cô dặt tay nhau đi tập thể dục thân thiết như một cặp vợ chồng son, bất giác mỉm cười. Từ lâu cô đã rất ngưỡng mộ bố mẹ mình, cũng chỉ mong sau này hôn nhân của cô được hạnh phúc như thế thôi, chẳng cần phải lấy người giàu sang hay quyền chức gì hết. Trong đầu cô bỗng nhiên hiện lên hình ảnh của Phong. Anh vừa đứng lại là

một người vừa giàu sang, vừa quyền chức – mẫu người thường gắn với năm chữ “đào hoa không giới hạn”. Một nỗi buồn mơ hồ nhẹ len vào trong tim cô.

Tòa nhà của Tổng công ty Thành Tín sừng sững trước mặt. Nguyên hít một hơi thật sâu, cổ ưỡn thẳng người, hùng dũng tiến vào. Cô đi qua khu vực lễ tân, mỉm cười với hai cô gái trẻ xinh như hoa ngời ở đó:

- Chào bạn. Mình là Thảo Nguyên, nhân viên mới của Phòng Kế Hoạch.

- A, chào chị Thảo Nguyên. Em là Đông Nghi. – Một cô đứng lên thân thiện chào. – Chị ra ghế chờ một chút ạ, trưởng phòng của chị là chị Hạnh cũng sắp tới rồi. Chị ấy sẽ đưa chị lên phòng. Còn đây là thẻ nhân viên của chị, thẻ này dùng để ra vào phòng làm việc, chấm công và quẹt suất ăn trưa ạ. Đồng phục thì tầm 10 giờ, chị gặp em để đo size nhé!

Nguyên nhận lấy thẻ nhân viên, cảm ơn rồi ra ghế ngồi chờ. Một lát sau, trưởng phòng kế hoạch đến. Đó là một phụ nữ trung niên hơi đầy đặn, tóc cắt ngắn nhưng do chăm sóc cơ thể tốt nên nhìn vẫn rất hấp dẫn. Chị bắt tay Nguyên, sau đó chưa kịp cất túi xách đã dẫn Nguyên đi giới thiệu, lần lượt từ dưới lên trên bao nhiêu là phòng ban, bộ phận. Khi chân đã bắt đầu hơi mỏi, chị quay sang nói với Thảo Nguyên bằng một giọng trịnh trọng:

- Bây giờ, chúng ta sẽ lên chào Tổng giám đốc.

Thang máy dừng lại ở tầng 14. Đây là khu vực phòng thư ký của sếp Tổng, cũng là nơi đặt các tủ lớn lưu trữ hệ thống hồ sơ khổng lồ của công ty. Một bóng hình xinh đẹp từ trong hàng ngũ các cô thư ký mặt sáng đáng xinh đứng lên, bước nhanh tới, tươi cười hỏi han:

- Thảo Nguyên đấy à. Nhận ra mình không? Mình là Linh Chi đây.

Nguyên nhận ra ngay, vội đáp lời:

- Người đặt danh hiệu Miss Thành Tín năm nay thì ai quên được ạ. Hôm nay là ngày đầu tiên em tới văn phòng làm việc, sau này mong chị giúp đỡ nhiều. – Cô lặp lại câu sáo ngữ đã nói hàng chục lần từ sáng tới giờ.

Linh Chi được khen, càng cười quyến rũ:

- Chị Hạnh định dẫn Thảo Nguyên lên gặp Tổng giám đốc phải không? Đợi chút để Chi gọi điện nha.

Cô thư ký uyển chuyển đến bên máy điện thoại, chất giọng vốn đã ngọt, lại càng mềm đi giống như mía lùi. Thông thường, những ai hẹn gặp sếp Tổng phải qua “vòng loại” của Phòng thư ký, sau đó Linh Chi dựa vào chỉ thị của sếp mới dẫn lên chứ không phải ai cũng muốn gặp là được. Như thế có nghĩa là, thang máy thường chỉ dừng ở tầng 14, rồi từ tầng 14 mới đưa lên tầng 15, hiếm khi nào có ngoại lệ.

Nguyên liếc nhìn đám các cô của phòng thư ký, hừ thầm trong bụng. Phòng thư ký gì chứ? Rõ ràng đây là một ổ mỹ nữ! Làm việc ngay trên phòng các em xinh tươi như thế này chứng tỏ người chủ quả là một nhân vật biết cách hưởng thụ.

32. Chương 33: Nhưng Chẳng Lẽ Cô Lại Không Đoán Ra Anh Là Người Gửi Hoa Chúc Mừng Hay Sao?

Cô thư ký dẫn hai người lên lầu trên. Hành lang rộng chia ra làm hai khu vực. Phòng làm việc của Tổng giám đốc được đóng kín bằng một hệ thống cửa tự động có camera quan sát đặt ở phía ngoài. Lần đầu tiên bước vào căn phòng, Nguyên hơi sững sờ vì đẳng cấp sang trọng của nó. Cô không am hiểu lắm về nội thất hay trang trí, nhưng chính cái cảm giác choáng ngợp khi đứng trong không gian này là minh chứng rõ nhất. Thì người ta làm Tổng – Giám – Đốc mà lại!

Khi đám người bọn Nguyên bước vào, Thế Phong đang ngồi sau bàn làm việc. Hôm nay anh mặc một bộ vest màu xanh đậm không một nếp nhăn, mái tóc vuốt keo mềm hơi dựng lên trông phong độ và trẻ trung hơn người. Từ dáng ngồi vừa thanh thoi, vừa đỉnh đạc của anh toát ra một loại uy lực mạnh mẽ lẫn át tất thấy. Thế mà chẳng hiểu sao ngày trước Nguyên có thể nhận nhầm vị này thành trợ lý được cơ đấy. Thế Phong chẳng kiêng nể gì mà nhìn chăm chăm vào cô, khóe miệng thấp thoáng nét cười.

- Dạ, thưa sếp. Đây là Đặng Thảo Nguyên, nhân viên mới của phòng kế hoạch ạ. – Chị trưởng phòng giới thiệu.

- Xin chào Tổng giám đốc. – Nguyên hơi cúi người chào. Chợt thấy một bàn tay chìa ra trước mặt. Cô lúng túng vài giây, rồi vội vàng nắm lấy. Ngón tay anh dài nhưng không thô, hơi lạnh lạnh, tiếp xúc với lòng bàn tay ấm vì bị nắm chặt này giờ của cô gợi lên những cảm xúc lạ. Anh vừa bắt tay, vừa nói:

- Chúc mừng! Hy vọng cô sẽ thích vị trí công tác mới.

- Chắc chắn rồi ạ.

Cuộc tiếp xúc theo thông lệ diễn ra ngắn ngủi trong vòng vài phút. Lúc chỉ còn hai người trong thang máy đi xuống phòng làm việc, chị Hạnh nói nhỏ với Nguyên:

- Em tốt nhất ít nên dính dáng gì đến Linh Chi. Khó chơi lắm đấy! Các nhân viên còn lại thì bình thường.

Nguyên giấu vẻ ngạc nhiên, hỏi lại:

- Cô ấy thế nào ạ?

- Cũng khó nói lắm. Em cứ lưu ý lời chị. Không thừa đâu.

- Dạ. Em cảm ơn chị.

- Còn về Phòng kế hoạch thì hiện có 10 người, tính cả em và chị luôn. Phòng này truyền thống luôn nữ nhiều hơn nam, độ tuổi đủ cả nhưng đều là những người có chuyên môn xuất sắc ở nhiều lĩnh vực. Mỗi chiến lược phát triển mới của công ty đưa ra sẽ được cụ thể hóa rồi đưa xuống đây. Chị sẽ căn cứ tình hình mà phân chia nhiệm vụ cho từng người, hoặc từng nhóm người nếu như kế hoạch lớn. Em được xét duyệt vào phòng kế hoạch là một cơ hội rất lớn để rèn luyện năng lực đấy. Rất nhiều người từ đây đã được thăng chức cao trong công ty.

Vừa đi vừa nghe giảng giải chẳng mấy chốc họ đã về tới phòng Kế hoạch. Bàn làm việc của Nguyên đã được sắp xếp đâu ra đấy, bao gồm máy tính để bàn hiệu Apple, điện thoại ghi sẵn số nội bộ cùng các đồ dùng văn phòng cần thiết... Điều bất ngờ nhất là trên bàn làm việc của cô đang bị án ngữ bởi hai lẵng hoa khổng lồ. Một lẵng là hồng nhung loại nhập khẩu, bông nào bông đó đều tằm tấp, rực rỡ khoe sắc lộng lẫy. Một lẵng là hoa păng-xê, đúng loại màu hồng nhạt cô thích nhất, yêu kiều như những cánh bướm xinh đẹp. Nãy giờ cả phòng nhao nhao phỏng đoán xem người mới tới là tiểu thư danh giá hay “hot girl” phương nào mà ngay ngày làm việc đầu tiên đã nhận được hai lẵng hoa chúc mừng hoành tráng thế, nên khi Nguyên bước vào cười tươi rồi chào các đồng nghiệp mới, cô có cảm giác tất cả các cặp mắt trong phòng đều chiếu tướng vào mình, kèm theo rất nhiều tiếng thở phào nhẹ nhõm. Mà nguyên nhân của những tiếng thở phào đó thì chắc có hai cái đầu cô cũng thế nào đoán biết được. Vì sao ư? Vì cô gái mới tới, dù khá xinh đẹp và có khí chất đấy nhưng may quá, tuyệt nhiên không phải là “hot girl” rồi.

Tâm trạng của Thế Phong hôm nay cực kỳ tốt. Anh bấm điện thoại của thư ký, vui vẻ hạ lệnh:

- Tối nay sắp xếp đặt mấy bàn tiệc ở Hoa Viên, thông báo ọi người trong văn phòng tham dự.

Linh Chi ngạc nhiên:

- Dạ, nhân dịp gì vậy thưa anh?

- Nhân dịp à? Cứ nói là đãi riêng của Tổng giám đốc. Ai rảnh thì đi, không bắt buộc. Cũng nhân tiện chúc mừng nhân viên mới, nhớ nhắc cô gái đó tham dự cho anh.

- Vâng!

Cúp điện thoại xong, anh không kìm được lại mỉm cười, không biết từ sáng tới giờ đã tự cười bao nhiêu lần rồi. Sau đó, anh sốt ruột liếc chiếc điện thoại di động riêng vẫn nằm im lìm này giờ. Tưởng tượng ra vẻ mặt ngạc nhiên hạnh phúc của cô khi nhìn thấy lẵng hoa hồng anh đã cho người giao tới sáng nay là anh lại cảm thấy một niềm vui mà tự bản thân anh cũng phải trầm mắng là vô vị. Nhưng chẳng lẽ cô lại không đoán ra anh là người gửi hoa chúc mừng hay sao? Đợi mãi cuối cùng chịu không được, vị tổng giám đốc quyết định thân chinh xuống phòng kế hoạch xem xét tình hình một phen. Về cái hành động được cho là nhiệt tình một cách thái quá và không cần thiết của vị này, mọi người ắt phải thông cảm. Vì rằng đây chính xác

là lần đầu tiên anh tặng hoa cho người khác phái. Tuy nhiên, đi được hai phần ba chặng đường, tức là đã tới đến hành lang lầu tám rồi, lại nghe thấy hai nhân viên đi đằng trước bàn tán cô gái mới vào một lúc nhận được hai lẵng hoa to bự, lẵng nào cũng đẹp như lẵng nào thì người nọ lập tức dừng bước.

Nhân viên A nói:

- Đây, hoa hồng với hoa păng-xê, loại nào hơn nhỉ?

Nhân viên B nói:

- Hoa hồng rõ ràng là người yêu tặng rồi. Còn hoa păng-xê, chắc hẳn là người tình tặng!

Nói xong, cả hai cùng cười vui vẻ.

Với ánh mắt tối sầm lại, Thế Phong rời đi ngay lập tức.

Ngày làm việc đầu tiên của Đặng Thảo Nguyên trên cương vị mới khá trôi qua một cách suôn sẻ và dễ dàng. Do cô là người mới nên yêu cầu ban đầu cũng chỉ là nghiên cứu tài liệu và làm một số công việc mà trưởng phòng yêu cầu. Các đồng nghiệp làm chung cũng hòa nhã, thân thiện. Hơn thế nữa, cô còn có lộc ăn. Lúc sắp về Linh Chi gọi điện cho cô, nói chiều nay công ty có tổ chức tiệc ở nhà hàng Hoa Viên II, dặn cô nhớ đến chớ có vắng mặt.

Hết giờ làm, mọi người trong phòng lục tục chuẩn bị đồ đạc. Một số người bận việc không thể tham dự, số còn lại hẹn nhau ở nhà hàng Hoa Viên. Thảo Nguyên photo xong xấp tài liệu của phòng kế hoạch, cũng vội vàng xách túi, lấy xe xuất phát liền vì chẳng hiểu sao công ty lại đặt tiệc ở một địa điểm xa như thế. Giờ tan tầm người xe đông nghẹt. Thảo Nguyên chạy xe mãi mới tới được Hoa Viên II, nhưng hỏi thế nào, lễ tân cũng nói là không có tiệc của công ty Thành Tín nào đặt ở đây cả. Hay là mọi người tới trễ nhỉ? Cô lại chưa kịp lưu số điện thoại của ai ở công ty để hỏi thăm nên quyết định ngồi tạm xuống một cái ghế trống để chờ.

Trong khi đó, tại ngay phòng tiệc VIP của nhà hàng Hoa Viên ở trung tâm cách đó cả chục cây số, mọi người đang triền miên thưởng thức những món hải sản đắt tiền mà bình thường hiếm có dịp được ăn. Hôm nay đích thân Tổng giám đốc mời, nên họ mới được ăn thả phanh hải sản tươi, cua fanxi, lẩu cá hồi... Trên mặt ai cũng hiện lên nét cười hài lòng cả. Tuy nhiên, người đứng ra là nguyên nhân chính của buổi tiệc hôm nay, Thế Phong lại không thấy đâu.

- Hôm nay thiếu những ai? – Anh hỏi.

Linh Chi nhanh nhẹn đáp:

- Thiếu bảy người anh ạ. Sáu người nhà có việc bận, còn một người là nhân viên mới tới thì không thấy nói gì nhưng giờ chưa thấy đâu.

- Có gửi email mời không?

- Dạ, email của cô ấy vẫn chưa set up xong nên em gọi điện. Nhưng em dấn dò kỹ lắm mà. Là nhân viên mới, lẽ ra cô ấy phải đến trước tiên chứ nhỉ. Thế này thì coi thường tổng công ty quá! – Linh Chi không bỏ qua cơ hội công kích. Nhưng vừa chỉ trích người khác xong, đã vội cười lả lướt: – Có thể là bận việc đột xuất cũng nên ạ.

Miệng nói như vậy, nhưng trong bụng cô nàng đang đắc ý ngầm. Lúc chiều gọi điện thoại, cô đã cố ý nói với Nguyên là tiệc được tổ chức ở nhà hàng Hoa Viên II. Nhà hàng này có hai cơ sở. Cơ sở chính là chỗ mọi người đang ngồi đây, còn cơ sở II tí bên Thanh Đa. Sang đây, tha hồ mà hít gió sông Sài Gòn nhé!

33. Chương 34: Cứ Ngồi Đợi Đi, Anh Sẽ Tới Uống Tiệc Với Em

Vừa đói, vừa mệt, Đặng Thảo Nguyên cũng chẳng dại gì mà ngồi đợi vêu vao để ngược đãi bản thân. Đẳng nào thì chắc cũng lỡ mất buổi liên hoan, cũng đã cất công đến tận đây rồi, cô quyết định tự gọi ình món tôm nướng và cơm nấu rau củ, thêm một chai bia ướp lạnh nữa để xả cơn bực trong người. Áo vest cởi ra vắt lên trên ghế, cô xắn tay áo bóc tôm, vừa bóc vừa ăn một cách khí thế. Có lẽ trường hợp nữ giới một mình tới nhà hàng thưởng thức bia và thức ăn như cô không nhiều, nên chẳng mấy chốc đã nhận được sự

ưu ái của một vài người đàn ông ga lăng. Họ lịch sự tới cùng ly với cô, và tỏ ý mời cô gia nhập chung vào bàn tiệc thay vì ngồi một mình nhưng Nguyên chỉ mỉm cười từ chối.

Chai bia Heineken vừa hết một nửa thì có điện thoại gọi đến. Giọng người đàn ông âm trầm, có vẻ như rất không hài lòng:

- Em đang ở đâu vậy, Đặng Thảo Nguyên?

Chà! Người ta gọi cả họ tên của cô ra kìa.

- Em đang ở... bên ngoài. – Nguyên ngắc ngứ, phân vân không biết có nên nói với anh là mình đang ngồi nhậu một mình được hay không.

- Ở bên ngoài? Không phải hôm nay có tiệc của công ty à?

- Anh đang ở cùng với mọi người ạ?

- Không, anh vừa mới rời khỏi chỗ đó.

- Mà tiệc tổ chức ở nhà hàng nào vậy anh?

- Hừm – Phong “hừm” nhẹ. Cô này đáng trí hay sao vậy. Đến giờ còn hỏi nhà hàng nào là sao? – Hoa Viên, quận 1. – Anh đáp.

- À... – Thảo nào, Nguyên nghĩ thầm. Hoa Viên quận 1 mà người ta lại đi nói với cô là Hoa Viên II ở Thanh Đa. Báo hại cô chạy trốn chết tới đây lại chẳng thấy móng nào cả. Nhưng tại sao cô thư ký ấy lại làm như thế đối với cô?

- Sao vậy em? – Phong thấy Nguyên im lặng thì lộ vẻ lo lắng.

- Như thế này, em nghe lộn tên nhà hàng, lại tưởng là cơ sở của Hoa Viên ở Thanh Đa.

Phong sững sốt:

- Em còn đang ở bên đó à? Sao không mau quay về?

Thảo Nguyên liếc nhanh hiện trường trước mặt, vớ lấy chiếc đĩa gỗ “keng” một cái vào cổ chai Ken: – Anh có nghe thấy không? Em ... em chưa uống xong chai bia!

Đầu bên kia im lặng. Nguyên cũng nín thở chờ phản ứng của anh. Bỗng nhiên cô nghe tiếng anh cười:

- Ha ha ha... Em... được lắm! Cứ ngồi đó đợi đi, anh sẽ tới uống tiếp với em.

Phong dặn trợ lý Cường về trước, còn mình thì đánh xe đi gặp cô gái, cái cô mà từ khi quen đến giờ, cảm xúc của anh trong một ngày thường bị làm cho lên lên xuống xuống thất thường. Uống tiếp á? Đừng có mơ! Trong khi cô đi lạc chỗ vẫn còn tâm trạng phờn phờ ngồi uống bia, có biết rằng anh từ nãy đến giờ chẳng có chút vị giác nào không? Hãy xem chút nữa anh sẽ trừng phạt cô như thế nào.

Thế nhưng khi Phong tới nơi, cảnh đầu tiên mà anh nhìn thấy đó là Nguyên đang chuyên chú bóc tôm. Trước mặt cô có một đĩa nhỏ chất đầy tôm nướng bóc nõn. Cô vẫy anh, cười mồm mồm khoe:

- Anh nhìn xem, em đã tranh thủ bóc cho anh được bao nhiêu là tôm đây này.

Chỉ đơn giản thế thôi, mà cơn giận của anh đã vơi đi quá nửa. Anh ngồi xuống chiếc ghế đối diện với cô, hỏi:

- Sao nhầm địa chỉ lại không gọi cho anh?

- Vì em cũng không nghĩ là mình nghe nhầm. – Cô giải thích. – Đến khi biết là nhầm thật thì thấy cũng trễ rồi, nên nghĩ thôi không cần làm phiền đến anh.

- Không phiền! – Anh nghiêm giọng. – Từ nay về sau, có chuyện gì xảy ra, phải gọi điện thoại ngay cho anh.

Được chưa?

- Dạ. Được! – Cô le lưỡi.

- Hứa đi!

- Em hứa! – Vậy là cô đã hứa với anh hai điều. Lần trước thì hứa bất cứ khi nào gặp tin nhắn hay điện thoại của anh đều phải nhận. Còn lần này là gặp bất cứ việc gì cũng phải gọi cho anh. Cô nhớ rồi!

Phong gật đầu hài lòng, liếc nhìn những con tôm nõn hồng hào ngon lành được bóc vỏ sạch sẽ trên bàn chưa muốn ăn ngay mà còn nhìn sang cô đòi hỏi, chẳng hề nhận ra một vài phần nũng nịu trong giọng nói của mình:

- Anh chưa ăn gì mà em định cho anh ăn chút xíu tôm như thế này thôi à? Gọi cho anh thêm món gì nữa đi!

Nguyên hào phóng:

- Được, để em bồi dưỡng cho anh. À, đặc sản của nhà hàng này là heo sữa thủy tinh đấy, tức là họ dùng tuyệt chiêu gia truyền quay cho thịt heo có một lớp da trong veo và giòn tan như thủy tinh. Hay là anh thích ăn hải sản. Xem nào, có cá chình nướng lá chuối này, cũng có cả cá da bò nữa...

Trong nhà hàng, ánh đèn lấp lánh. Ngoài kia, gió sông thổi tràn lên bờ mát rười rượi.

Ăn uống xong xuôi, Thảo Nguyên mới nói với anh:

- Hôm nay, cảm ơn anh đã tặng hoa cho em.

- Hoa anh chọn có đúng loại hoa em thích không?

- Hoa hồng nhưng thật đẹp. Trước đây em chỉ thích hoa păng-xê hồng thôi, nhưng giờ mới nhận thấy hồng nhưng đỏ thì ra cũng đẹp như vậy.

- Ồ... – Thế Phong chỉ đáp lại một tiếng như thế.

Công việc mới của Nguyên ở Tổng công ty đã đi vào ổn định. Cô được giao vào một tổ công tác gồm ba người nghiên cứu kế hoạch xuất khẩu các mặt hàng hiện có của công ty vào thị trường Mỹ, vậy cũng được coi là hợp với chuyên môn của cô. Mặc dù chuyện tình cảm của Thế Phong và Thảo Nguyên chưa công khai, nhưng làm chung một tòa nhà với anh là một loại áp lực cực kỳ lớn. Mỗi ngày, nhất là vào giờ ăn trưa, bên tai cô không lúc nào ngớt các lời bàn tán, bình luận, đa phần là từ các cô gái làm việc ở Thành Tín mà tâm điểm không ai khác đó chính là vị Tổng giám đốc Nguyễn Thế Phong – thần tượng trong lòng họ, giấc mơ thiếu nữ của họ. Từ những tin tức cập nhật như anh hôm nay mặc gì, đi xe gì, xuất hiện ở đâu, tin đồn đang gặp gỡ ai, đến những chi tiết vụn vặt như ánh mắt, cử chỉ, lời nói đều được đem ra bình phẩm, ca ngợi còn hơn cả các ngôi sao giải trí nổi tiếng hiện thời. Mặc dù những lời nói kia đều xuất phát từ sự ngưỡng mộ mọi người dành cho anh, nhưng nó gây cho Nguyên một cảm giác rằng anh trở nên xa vời, dường như không có thực. Có lần cô vô tình thấy anh trong phòng họp, đang thảo luận với một đối tác có tiếng là khó chơi của công ty. Lúc đó vẻ lạnh lùng đến mức xa lạ trên khuôn mặt anh cùng ánh mắt tỏa ra khí thế áp bức đối phương khiến cho cô ngây ngẩn cả người, như thể anh với chàng trai 28 tuổi vẫn nói cười dịu dàng cùng cô chẳng liên quan gì đến nhau cả.

- Nghĩ gì mà để cơm canh nguội hết cả thế kia?

Thu, nhân viên phòng Kế toán vừa kết thân với Thảo Nguyên hươ hươ chiếc cán thìa trước mặt cô. Việc hai người quen nhau bắt đầu từ một lần đi ăn, cùng lấy phải một bát chè tráng miệng. Sau đó vài lần ăn trưa ngồi cùng nhau, nói chuyện thấy hợp gu, tuổi cũng bằng nhau nên họ đã nhanh chóng kết thân. Nguyên chớp chớp mắt, nói đùa:

- Tớ vừa nằm mơ giữa ban ngày!

Thu nhìn cô nghi ngờ:

- Thật không đấy?

- Thật mà. Tớ mơ thấy mình lấy được chồng đại gia, sau này đi làm bằng Audi, mà có khi cũng chẳng cần đi làm, rồi mặc đồ Chanel, đeo túi LV, đi giày Louboutine nhé, mỹ phẩm thì toàn xài của Estee Lauder thôi.

- Ha ha ha. Như thế kể gì. Có lần tớ mơ thấy tớ là vợ của Brad Pitt, thế chỗ cho Angelia Jolie cơ.

Nguyên bấu môi. Thu hào hứng nói tiếp.

- Sau đấy tớ lại thấy Brad Pitt dạo này trông già quá, hơi xuống sắc. Vả lại anh ta ở bên Mỹ, biết khi nào mới có dịp gặp, thế là tớ chuyển qua một đối tượng gần hơn. – Thu ghé vào tai Nguyên thì thầm. – Chính là Tổng giám đốc của chúng ta đấy!

Nói xong tự cười rúc rích. Nguyên nhăn mặt:

- Chẳng phải cậu nói có người yêu rồi hay sao.

Thu nháy mắt:

- Có rồi thì vẫn mơ được chứ sao. Có ai đánh thuế cậu đâu, lo gì chứ. Mà này, cậu cũng đang mơ lấy chồng đại gia, chẳng phải người đó cũng chính là sếp Tổng đấy chứ. Ê, cậu đỏ mặt rồi kìa... Vậy là rõ rồi! Mà cậu cũng đang có hai anh chàng rất khá theo đuổi kìa không đủ sao? Tặng hai lẵng hoa vật vã thế cơ mà...

- Lại nghe người ta đồn linh tinh. Thôi thôi, ăn đi bà tám kéo hết giờ nghỉ trưa.

- Ừ. Ăn thôi. À, mà sao mấy ngày nay sếp Tổng không thấy tới công ty nhỉ.

- Anh ấy đi Mỹ một tuần.

- Thế à? Sao cậu biết?

Nguyên biết mình lỡ lời, đành lấp liếm:

- Chuyện sếp đi công tác ai chẳng biết.

- Ồ, thế mà mình lại không biết.

- ...

Thực ra thì hai hôm trước, anh đã nói điều đó với cô lúc hai người hẹn nhau ăn cơm ở một quán ăn kiểu sân vườn ở quận 2. Phòng ăn rất biệt lập nhưng thoáng đãng do có một cửa sổ rộng nhìn ra khoảng vườn xanh mướt, liền kề là một hành lang nhỏ để khách dùng bữa xong có thể ra đó ngồi uống trà mà không bị ai làm phiền. Nguyên ăn xong trước, ôm cốc trà ra hành lang đứng vừa uống vừa ngắm những khóm hoa trồng đầy vườn, nghe rõ cả tiếng gáy của một chú dế lang thang. Chung quanh cũng là những phòng ăn tương tự, nhưng cô chỉ thấy ánh đèn khuất sau những chùm cây chứ không nhìn rõ được vào bên trong. Một lát sau, cô nghe thấy tiếng chân nhẹ nhàng trên sàn gỗ, sau đó, một mùi hương đặc trưng của nam giới không thể nhầm lẫn vấy chặt lấy khứu giác của cô. Thế Phong ôm cô từ phía sau, gác cằm lên vai cô, hơi thở ấm áp phả vào làn da mẫn cảm phía sau dái tai gây ra cảm giác nhồn nhột.

- Chỗ này được không?

- Đẹp lắm ạ. Ông chủ hẳn phải là một người có con mắt thẩm mỹ cao.

- Em nhầm rồi. Không phải ông mà là cô chủ.

Nguyên hơi nhích người ra:

- Anh nói làm em hình dung ra chủ nhân của nó vừa trẻ, vừa xinh đẹp lại giỏi giang. Thả nào thấy anh thân thuộc chỗ này thế!

Anh kéo cô sát lại, giọng tràn ngập ý cười:

- Không phải là em ghen đấy chứ! – Nói xong, anh nghịch ngợm chà đỉnh cằm lên hõm vai cô. Nguyên bị nhột, vội nhảy sang một bên để tránh, làm sánh ít nước trà ra sàn. Cô vốn đầu có ý ghen tuông. Có lẽ cũng sẽ chẳng bao giờ ghen tuông nữa kìa. Tính cô là vậy. Sinh ra, lớn lên rồi hằng ngày chứng kiến tình yêu thủy chung của ba mẹ khiến cho cô tin tưởng vào thứ tình yêu lý tưởng thuần túy. Nếu như anh có người con gái khác, cô sẽ quay đi ngay lập tức mà chẳng cần ghen tuông ầm ỹ làm gì. Tuy nhiên cô không dám nói điều đó với anh. Tình yêu của Phong đối với cô vẫn là một loại áp lực, mặc dù áp lực đó như sợi tơ nhện có khi trong suốt vô hình, nhưng khiến cho cô không thể mở hết trái tim của mình ra được.

Cô không nói gì khiến anh tưởng cô giận, bèn kéo cô cùng ngồi lên chiếc ghế băng kê ở góc hành lang, dưới một giàn hoa leo:

- Sao lại không nói gì thế? Nói gì với anh đi, anh sắp đi Mỹ công tác chừng một tuần đó.
- Em không ghen.- Chẳng hiểu sao, Nguyên muốn cố chấp nói ra. – Chuyện anh với những cô gái khác, chỉ cần không phải là sự thật, em sẽ không ghen. Nếu là thật, em tuyệt đối lại càng không cần ghen tuông. – Cô ngừng lại, cũng chẳng rõ mình đang muốn thể hiện điều gì. Nhưng ánh mắt anh triu mến nhìn cô như thể anh đọc được hết những ý nghĩ trong đầu cô vậy.
- Anh biết điều đó. – Anh dịu dàng nói, rồi ôm lấy cô.

Nguyên ngoan ngoãn dựa vào anh, một lát sau không kìm được hỏi:

- Anh đi công tác về việc thuê văn phòng mở một chi nhánh để phân phối hàng hóa của Thành Tín bên đó phải không ạ?
- Đúng vậy. Theo đề xuất của phòng kế hoạch bọn em đưa lên, chuyến này đi ta sẽ làm việc với đại diện phòng luật bên đó. Thị trường châu Âu đang suy giảm, Mỹ là mục tiêu mới của Thành Tín, nhất định không thể bỏ qua được.
- Mỹ đúng là một thị trường có sức tiêu thụ lớn. – Nguyên nhồm dầy đồng tình. – Nhưng hàng hóa của ta sang đó, rào cản lớn nhất là bị áp thuế chống phá giá. DOC (bộ Thương mại Hoa Kỳ) luôn bênh vực các nhà sản xuất Mỹ. Các thượng nghị sĩ của họ đa phần cũng ủng hộ luật chống phá giá. Em mới nghiên cứu hồ sơ chị Hạnh đưa xuống mấy ngày nay, thấy tình hình hiện tại việc giảm thuế suất về dưới 5% dường như là bất khả kháng.

Phong kéo cô lại gần về phía anh:

- Thu xếp mãi mới hẹn được em anh không muốn lại cứ nói chuyện công việc. Em đừng lo lắng quá. Các báo cáo của tổ em gửi lên làm khá tốt. Em hãy tập trung nghiên cứu phương thức đánh giá của DOC với các doanh nghiệp Việt Nam để nắm thủ tục, sau đó lên kế hoạch đề xuất nhân sự phù hợp. Vậy là được rồi!

Cô ngược lên nhìn anh, cười hỏi:

- Bao giờ anh đi?
- Ngày mai. – Phong đưa tay vén lọn tóc phủ gò má cô ra sau mang tai, ngón tay anh xoa lên gò má mịn màng, rồi từ từ áp đôi môi ấm nóng của anh lên đó. Nụ hôn theo đà dịch xuống thấp hơn, thấp hơn nữa, hướng đến đôi môi mềm đỏ. Nụ hôn này của anh mạnh bạo hơn những nụ hôn trước, cũng trần trọc đầy đưa hơn khiến cho cả cơ thể và tâm hồn của cô đều bị dụ hoặc để chìm đắm trong đó. Thảo Nguyên vội đẩy Phong ra. Lực đẩy của cô không lớn lắm, tuy nhiên cũng đủ để khiến anh dừng lại. Anh quệt nhẹ sườn ngón trở lên đôi môi quấy rầy, mỉm cười:
- Em ngượng à, thiên thần?

Nhìn khuôn mặt hơi ngẩn ngơ của cô, đôi má hồng như cánh hoa tầm xuân, đôi mắt sâu mở to với rèm mi ken dày, Phong co tay búng vào mũi cô một cái rồi buông tay ra. Một tuần tới đây, hẳn là anh sẽ rất, rất, rất nhớ cô gái này.

34. Chương 35: Dù Sao Sếp Cũng Là Đàn Ông, Lại Còn Trẻ, Lấy Lòng Các Người Đẹp Một Chút Thì Cũng Là Một Điều Rất Bình Thường

Tổng giám đốc Thế Phong không đến công ty khiến cho bầu không khí rạo rực trong công ty xui đi trông thấy. Các cô gái trẻ, nhất là mấy cô của phòng thư ký thở vắn than dài, âm thầm bấm đốt ngón tay xem ngày nào thì sếp về. Giờ ăn trưa ngày hôm đó, chủ đề bàn tán của đám mỹ nữ ấy là lần này sếp đi công tác Boston về, sẽ mua quà gì cho phòng thư ký. Việc nhận quà này là đặc quyền mà các cô phòng thư ký rất tự hào, vì mỗi lần đi công tác, sếp Phong dù bận bịu thế nào, cũng nhớ mua quà cho bọn họ, và chỉ bọn họ mà thôi. Các phòng ban khác chưa bao giờ được mơ tới cơ hội này. Tuy nhiên cũng chẳng có ai trong công ty thắc mắc ra miệng cả vì dù sao sếp cũng là đàn ông, lại còn trẻ, lấy lòng các người đẹp một chút thì cũng là một điều rất bình thường.

Hết giờ làm việc buổi sáng, Nguyên cùng mấy người trong phòng kế hoạch tới căng-tin của công ty để ăn trưa. Sau khi quẹt thẻ, gọi món, bốn người chọn một bàn trống, ngồi xuống đó dùng bữa. Tiếng của các cô gái bàn bên cạnh đang cười đùa bay sang cả bên này. Một cô nói:

- Các bạn thử đoán xem, đi Boston thì có quà gì nhỉ?
- Hay là Sô-cô-la? – Cô kia đoán.
- Linh Chi, chị nghĩ là sếp Tổng sẽ mua cho chị em phòng mình quà gì nào!

Linh Chi cười trả lời:

- Tôi cũng đoán là sô-cô-la.

Các cô cùng cười phụ họa. Một giọng nữ thanh thanh khoe tiếp:

- Mấy chị còn nhớ đợt sếp đi Nga không? Lần ấy mang quà về cả một thùng anh đào. Ôi trời, ăn thật là đã. Ở chợ Bến Thành bán 200 ngàn mà được một hộp nhỏ xíu có vài trái thôi đấy.

Sau đó, các cô râm ran kể lại những “kỷ niệm” được nhận quà trong quá khứ.

Chị Hạnh, trưởng phòng kế hoạch thấp giọng:

- Hừ, đám ấy lại khoe khoang rồi. Đúng là phòng thư ký, lúc nào cũng sợ mình không nói ra thì người ta không biết họ được sếp Tổng cưng hơn không bằng.

Anh Bảo, người cùng tổ với Thảo Nguyên trong kế hoạch đưa hàng vào thị trường Mỹ góp chuyện:

- Họ cố ý để cho các cô ở phòng khác tức chết đấy mà. – Rồi nhìn sang đĩa của người đối diện. – Này, cô không ăn bắp cải xào à, cho anh được không?
- Nhưng kể cũng kỳ lạ cơ. – Cô gái sau khi trút phần rau sang đĩa của Bảo tiếp lời. – Ngoài phòng thư ký ra thì còn nơi nào có đặc ân đấy. Họ đặc ý là phải. Có ai biết nguyên nhân của chuyện này không?
- Nghe đâu nói là...

Đúng lúc Thảo Nguyên đang dỏng tai lên hóng đến phần quan trọng nhất thì lại có điện thoại. Người gọi điện đến là Hoài, đồng nghiệp cũ của cô tại phòng kinh doanh ở Chi nhánh 1, thông báo rằng chiều tối nay mọi người tụ tập đi ăn để mừng sinh nhật cô ấy, hỏi xem Nguyên có rảnh không thì cùng đến. Đương lúc cũng không bận chuyện gì nên Nguyên đồng ý ngay lập tức. Sau khi cúp máy, cô vội vàng quay lại chỗ ngồi nhưng đáng tiếc là lúc này mọi người đã nói xong đề tài liên quan tới phòng thư ký, bây giờ đang chuyển sang chê bai thậm tệ các món ăn ở căng-tin càng ngày càng khó nuốt.

Một thời gian không gặp nhau, nhóm nhân viên kinh doanh Chi nhánh 1 nhìn thấy Nguyên tới, ríu rít khen. Nào là lên tổng có khác, trông chuyên nghiệp hẳn. Nào là công việc có áp lực hay không mà sao mặt mũi nhìn lại xinh tươi ra. Rồi thì hỏi han tình hình công tác trên đó như thế nào, môi trường có tốt không, có hay được gặp tổng giám đốc không... vân vân... Nguyên trả lời đến tối tăm mặt mũi:

- Thôi thôi... – Cô xua tay... – Mọi người để cho tôi ăn chút gì đã chứ. Nãy giờ chạy xe tới đây, đói gần xỉu rồi.

Cô bạn ngồi cạnh cầm đĩa gỏi ngó sen đặt ngay trước mặt cô:

- Đây, ăn đi.

Nguyên cười cảm ơn, hỏi lại:

- Thế dạo này, văn phòng mình có gì hay ho không, mọi người kể xem nào.

Câu nói giống như mái chèo khơi dòng nước. Đám đồng nghiệp cũ nhao nhao lên mỗi người góp một câu, đủ các chuyện từ trong ra ngoài, từ trên xuống dưới phát sinh gần đây của Chi nhánh 1. Nhưng chuyện mà mọi người nhất trí là “hot” nhất, đáng quan tâm nhất là chuyện về Giám đốc Tài chính. Hoài liếc nhìn Nguyên một cái rồi mới kể:

- Ban đầu, ai cũng đồn giữa bà và Giám đốc tài chính xảy ra gian tình. Tất nhiên là bọn này không tin bà gở “mỹ nhân kế” quyến rũ, nhưng chuyện sếp nhìn trúng nhân viên, nhân viên nảy sinh tình cảm với sếp thì ở đâu chả có. Với lại sếp Giang đối xử với cấp dưới có thái độ lịch sự, lại tôn trọng, nhưng xa cách khách sáo thế nào ấy, duy chỉ với bà là khác nên lời đồn coi như càng có cơ sở. Bà không biết chứ bà bị đưa vào danh sách đối đầu của một số “yêu nữ” Chi nhánh 1 hâm mộ sếp Giang đấy.

Nguyên nghe đến đây suýt mắc nghẹn một cọng ngó sen. Hoài đưa cho cô cốc trà đá, rồi hào hứng nói tiếp:

- Nhưng đừng cái bà chuyển lên tổng, tin đồn kia cũng lắng lại. Các nhân viên nữ thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu lại sục sôi ý chí chiến đấu. Nhưng mà bà biết không, hóa ra bọn họ công cốc hết. Sếp Giang có người yêu rồi!

Ngậm trà đá lạnh ngắt trôi qua cổ họng xuống dạ dày, khiến cho dạ dày thắt lại, hơi nhoi nhói đau.

- Vài ngày sau khi bà nghỉ việc, có một mỹ nhân đến tận công ty tìm sếp Giang. Con bé lễ tân nói cô nàng xưng là bạn, đòi đưa lên gặp “anh Trường Giang”. Lên phòng Giám đốc chưa được năm phút, đã thấy hai người dất nhau đi ra, mắt liếc mày đưa vô cùng tình cảm, rồi cả hai cùng lên xe đi luôn.

Giống như phản xạ không có điều kiện, Nguyên buột miệng hỏi liền:

- Cô gái đó trông thế nào?

- Xinh đẹp theo kiểu quyến rũ. Tóc uốn bồng bênh như tóc ca sĩ nhé. Ăn mặc cũng mô đen lăm, áo voan đỏ cánh tiên, quần bó đen. Sếp có cô người yêu như thế, còn để ai vào trong mắt nữa. Cánh nữ giới của Chi nhánh 1 cứ gọi là mất hết hy vọng.

Nghe qua miêu tả, người con gái tóc uốn và hay mặc đồ có màu đỏ 90% là Như Thủy rồi. Cô ấy có chuyện gì mà lại phải tới tận chỗ làm việc để tìm Trường Giang? Mặc dù Nguyên và anh đã chia tay, nhưng bất tri bất giác những chuyện liên quan tới anh, cô vẫn rất để ý. Cô làm ra vẻ tranh thủ hỏi thăm:

- Giám đốc tài chính vẫn khỏe chứ?

Ai ngờ, câu trả lời nhận được lại là anh ấy không khỏe, đã không tới công ty hai ngày nay rồi. Nguyên do đâu như là bị sốt khá nghiêm trọng.

Sau khi trở về từ tiệc sinh nhật, trong lòng Nguyên cứ phân vân không yên. Đắn đo một hồi, cô lục trong túi lấy ra tờ giấy ghi số điện thoại và địa chỉ căn hộ căn hộ mà anh có lần đã đưa cho, tính gọi cho anh để hỏi thăm một chút. Nhưng gọi hoài gọi mãi vẫn không có ai bắt máy. Nguyên nhét điện thoại lại vào túi, nhìn chăm chăm tờ giấy ghi địa chỉ một lát rồi quả quyết quay lui đầu xe.

35. Chương 36: Kết Hôn Ừ? Anh Vẫn Còn Cơ Hội Để Thực Hiện Điều Tuyệt Vời Đó Với Cô Mà, Phải Không?

Tòa chung cư mà Trường Giang đang sống là một dạng chung cư gia đình nằm ngay khu vực trung tâm thành phố. Khi Nguyên gửi xe ở dưới, bảo vệ thấy người lạ, còn hỏi cặn kẽ xem đến gặp ai, căn hộ số bao nhiêu, cẩn thận ghi hết thông tin vào một cuốn sổ lớn rồi mới đồng ý cho vào. Cô lên tới trước cửa phòng anh trên lầu ba, bấm chuông cửa rồi đứng đợi. Đợi chừng năm phút, tưởng như trong nhà không có ai, muốn bấm thêm một lượt chuông nữa thì cửa phòng mới bất ngờ mở ra.

Khi Giang nhìn thấy Nguyên, anh dường như không tin vào mắt mình, mơ màng nghĩ hình như cơn sốt đang đánh lừa anh. Nhưng không, cô đang đứng trước mặt anh, chân thực như thế, cả người tỏa ra thứ ánh sáng dịu dàng và trong trẻo bao lâu rồi vẫn không thôi thu hút anh.

- Em nghe đồng nghiệp ở Chi nhánh 1 nói anh bị ốm nên tới thăm.

Nguyên nhẹ nhàng giải thích. Anh mỉm cười, đứng lui qua một bên nhường lối cho cô bước vào:

- Cũng chẳng quá nghiêm trọng.

Tuy anh nói vậy, nhưng nhìn ra rõ ràng là cơn bệnh không hề nhẹ. Nét mệt mỏi tràn ngập khuôn mặt anh, môi khô nứt vì sốt, mắt đỏ như mới đi ngoài gió về. Anh gắng gượng đưa cô vào ghế ngồi, nhưng cơn đau

đầu ập đến khó thể làm như không có chuyện gì xảy ra. Anh ngả người lên thành ghế sofa, ấn tay vào hai thái dương đang co giật. Nguyên lo lắng nhìn anh:

- Bệnh thế này mà anh nói là không nghiêm trọng. Anh đã đi bệnh viện chưa?

Giang lắc đầu. Anh mới chỉ uống thuốc hạ sốt tùy tiện mua ở tiệm thuốc tây gần nhà. Nguyên đứng lên, dứt khoát bảo:

- Hiện tại đang có dịch sốt siêu vi. Trên ti vi đưa tin có người vì không kịp thời chữa trị để đến nỗi bị co giật. Anh không thể coi thường sức khỏe như vậy được. Đi! Để em đưa anh đi khám bệnh.

Tay cô chạm vào trán anh nóng bỏng như chạm vào lửa. Nguyên bắt một cái taxi, nhìn thái độ tới bệnh viện giống như đi vào chốn sa trường của anh thì động viên:

- Anh cố chịu khó một lát. Phòng mạch này là của bác họ em mở, không phải tới bệnh viện đâu mà lo.

Nụ cười của anh nhợt nhạt trong ánh điện. Mặc dù ốm vậy nhưng anh vẫn lịch sự mở cửa xe để cô lên trước, sau đó mới chui vào trong xe, ngồi xuống bên cạnh. Cũng may phòng mạch của bác cô đặt ở địa điểm cách tòa chung cư này không xa lắm, đường cũng vắng nên chỉ mất 15 phút để tới nơi. Bác cô nhìn thấy đứa cháu họ dắt theo một người đàn ông đẹp trai tới khám bệnh, nhướn một bên mày lên tỏ ý hỏi: “Anh chàng này là ai?”. Cô chỉ cười cười:

- Bác Hoàng khám cho bạn cháu với ạ!

Kết quả là anh bị sốt siêu vi, còn bị ăn mất ngủ vì cái tội không chịu đi khám bệnh sớm. Đứng ra thì bệnh nhân sẽ phải nhập viện nằm theo dõi vài ngày nhưng vì Giang không muốn nên anh chỉ truyền nước xong là đòi về. Phòng khám tư buổi tối đông khách nên sau khi khám bệnh xong cho Giang, Nguyên cũng chẳng thấy bác mình đâu nữa. Cô ngồi cạnh bên cạnh giường, nhìn từng giọt nước chậm chạp tí tách rơi trong lòng chai nước biển. Ban nãy bác Hoàng có giải thích, thực ra sốt siêu vi có cơ chế tự khỏi, chỉ cần nghỉ ngơi thật tốt, uống thuốc hạ sốt kịp thời và chữa trị kịp thời các triệu chứng do vi rút mang lại thì sẽ không có biến chứng. Ông còn quay sang vỗ vai cô cháu gái, nói tếu:

- Thanh niên thanh niên thế này, chỉ cần có người bên cạnh chăm sóc thì bệnh nào địch cho nổi. Hả!

Trường Giang được truyền cho hết chai nước thì cũng đã gần 10 giờ. Sắc mặt anh khá lên rõ rệt, lại còn có cảm giác thèm ăn. Trên đường trở về chung cư, Nguyên ghé tiệm cháo ven đường mua cho anh một suất cháo trắng ăn kèm với cá bóng kho tiêu và dưa mặn. Cháo trắng dẻo mềm, ánh màu xanh xanh và có mùi thơm đặc trưng của lá dứa, bán khắp các đường to ngõ nhỏ ở Sài Gòn, nổi tiếng đến nỗi người ta gán luôn cho nó cái tên là cháo trắng lá dứa Sài Gòn. Ngày trước anh với Nguyên mỗi lần rủ nhau tới thư viện học bài, đói bụng lại chạy đi kiếm một hàng cháo, ngồi ngay trên vỉa hè vừa ăn cháo vừa bàn luận chuyện thi cử của mỗi người. Hơn hai năm rồi mới ăn lại, hương vị cũng vẫn chẳng khác xưa là mấy.

Chờ Giang ăn cháo, uống thuốc xong, Nguyên dặn anh ngày mai nhớ uống thuốc đều đặn rồi cầm túi xách chuẩn bị ra về. Anh nhồm đậy, nắm lấy tay cô giữ lại. Bàn tay anh nắm rất chặt, nóng rực áp vào làn da cô. Nguyên gỡ tay ra, nhẹ nhàng nói:

- Muộn rồi, em phải về đây. Ngày mai còn phải đi làm nữa.

- Vậy... mai em có đến nữa không? Thảo Nguyên, anh vẫn chưa hết sốt đâu. Tối mai em lại mua cháo ở tiệm này đến cho anh nhé!

Nguyên cúi đầu im lặng. Một lát sau, cô mới gật đầu. Trường Giang buông tay cô ra, nụ cười chậm rãi tỏa sáng gương mặt anh. Nụ cười khoáng đạt, ấm áp ấy nở trên đôi môi khô nẻ, khiến cho người ta không khỏi cảm thấy nao lòng. Anh bắt cô hứa:

- Chắc nhé. Em hứa sẽ đến đi!

- Được rồi! Anh nghỉ ngơi cho sớm. Em về đây!

Nhưng còn chưa kịp mở cửa, thì lại thấy chuông cửa reo. Trường Giang lăm bắm:

- Muộn như thế này còn có ai tới vậy nhỉ?

Vì khoảng cách của Nguyên đến cửa ra vào gần hơn so với Giang, lại chuẩn bị về nên cô ra hiệu sẽ mở cửa giúp anh. Lúc cánh cửa mở ra, cô thấy đứng trước mặt mình là hai người đàn ông. Người già hơn trông tầm thước, dáng dấp uy nghi, da dẻ hồng hào phương phi, quả là một ông già đẹp lão. Người kia chừng trên 40 tuổi, đứng cách phía sau một quãng, có vẻ nhanh nhẹn, tháo vát. Đôi mắt tinh anh của ông lão nghiêm túc đánh giá cô gái đứng trước mặt mình. Cái nhìn khiến cho Nguyên cảm thấy như là của hiệu trưởng dành ột học sinh vừa mới phạm phải những lỗi lầm nghiêm trọng. Cô nhanh nhẹn mở lời:

- Cháu chào ông. Ông tìm ai ạ?

Tiếng nói của ông lão lớn và vang, nghe ra trong đó một vài phần uy lực ngầm, như của một người giữ chức vụ cao đã lâu, dù không cố ý nhưng vẫn dễ dàng lộ ra:

- Tôi đến tìm Trường Giang. Cô là ai?

- Cháu là bạn của anh ấy. Nghe tin anh ấy bị ốm lên đến thăm. Anh Giang đang ở bên trong, mời ông vào nhà ạ.

Lúc đó, Giang cũng vừa ra đến nơi. Anh ngạc nhiên:

- Ô, sao ông lại đến ạ?

Ông lão phát ý:

- Cháu lại còn hỏi ta thế mà nghe được à? Cháu ta ốm, đã không báo với ông một tiếng, bây giờ muốn đến thăm nó cũng không được hay sao.

Sau đó, ông lại quay sang Nguyên nhìn chằm chằm. Giang vội giới thiệu:

- Đây là Thảo Nguyên, bạn của cháu.

Nguyên thấy ông cháu bọn họ đã gặp nhau, cô ở lại cũng không tiện bèn xin phép về. Khi cánh cửa gỗ khép lại, ông Quang trước tiên hỏi thăm tình hình sức khỏe của anh, quả trách vài câu. Thấy cháu mình đã bớt sốt, ông mới yên tâm dò hỏi:

- Cô gái ban nãy là ai?

Trường Giang cũng không giấu ông, thừa nhận:

- Đó là người mà vì cô ấy nên cháu mới trở về.

Ông ngoại anh nhìn anh, thở dài:

- Cũng là đứa đã khiến con bỏ đi, phải không?

- Không! Ra đi là lỗi của con. Vì con đã làm tổn thương cô ấy. Xin ông... xin ông đừng ghét cô ấy!

Ông Quang lại thở dài. Cháu ông không ngờ lại có tình cảm sâu nặng với người ta đến vậy. Trước đây yêu đương kiểu sinh viên, ông biết cũng không quản, cứ để bọn trẻ thoải mái bay nhảy. Ông hiểu tình yêu tuổi đó tự đến, tự tan. Nhưng bây giờ thì khác. Cô gái đó là lựa chọn của cháu ông, trông nó cũng xinh xắn, lễ phép, chỉ bằng tìm hiểu thêm một chút.

- Ông ơi, ông đang nghĩ gì vậy ạ?

- Ông đang nghĩ, ông không bằng mấy ông bạn già. Bọn họ cũng tuổi ông, mà đã có cháu kết hôn hết cả rồi.

- Trường Giang biết ông nhắc khéo, cười mà không nói gì. Kết hôn ư? Anh vẫn còn cơ hội để thực hiện điều tuyệt vời đó với cô mà, phải không?

36. Chương 37: Anh Cũng Biết Hẹn Hò Lén Lút Trong Văn Phòng Thế Này Thì Thiệt Thòi Cho Cô Lắm Nhưng Tại Ai Lại Làm Cho Anh Nhớ Nhưng Đến Thế.

Thế Phong đã đi công tác về rồi!

Mặc dù chẳng ai thông báo nhưng nhìn các mỹ nhân của phòng thư ký hôm nay mang theo cả xô cô la loại hảo hạng để ăn trong bữa trưa thì ai cũng biết. Nghe đâu đó là quà của Tổng giám đốc mua về cho bọn họ. Đám các cô ấy một tuần nay héo như hoa thiếu nước, bỗng nhiên có một cơn mưa về tưới tắm tươi tốt trở lại, tiếp tục nở rộ khoe sắc khoe hương. Thảo Nguyên im lặng nhai cơm, trầm nghĩ căng tin này đúng là chẳng ra sao. Thức ăn càng ngày càng tệ, chẳng có mùi vị gì hết. Một tuần Thế Phong đi Mỹ, giữa họ không có liên lạc gì. Cô cũng muốn nhắn tin hỏi thăm anh đi công tác thế nào, tình trạng sức khỏe ra sao nhưng nghĩ đi nghĩ lại một hồi, quyết định là thôi, không nhắn tin nữa. Cũng chỉ một tuần thôi mà. Người như anh đi công tác như cơm bữa. Chắc cũng chẳng lấy thế làm to tát gì.

Ăn cơm trưa xong, người trong văn phòng tản đi hết. Đa số mọi người rủ nhau sang quán cà phê bên cạnh thư giãn, còn phần lớn thì kiếm một chỗ ngả lưng, tranh thủ chợp mắt tầm 15-20 phút trước khi bước vào ca làm việc chiều. Thảo Nguyên không có thói quen ngủ trưa, về lại chỗ ngồi, vào địa chỉ trang web của trường Đại học cũ đọc vài tin tức lằng nhằng, xem mấy cái hình của những thầy cô giáo trước đây đã dạy mình. Sau đó, lại vô thức vào trong diễn đàn của trường Đại học Mỹ Thuật nhưng chưa kịp xem kỹ mục nào thì điện thoại cô để trên bàn rung nhẹ. Giờ nghỉ trưa cô thường chuyển điện thoại sang chế độ rung để tránh ảnh hưởng đến người khác. May mà đặt nó ngay trước mặt nếu không thì cũng chẳng nhận ra. Cô mở điện thoại đọc tin nhắn, thận trọng ngoảnh phòng làm việc một lượt. Phòng vắng ngắt. Cô nhẹ nhàng tắt hết các tab đang hiển thị trên màn hình vi tính trước khi đứng dậy, không hề biết rằng một hình ảnh đẹp vừa lướt qua trang chủ của diễn đàn, tồn tại trong vòng vài giây trước khi bị những bức ảnh khác đè lên. Trong bức ảnh đó, cô đứng kề Giang, mắt nhìn thẳng vào ống kính. Phía sau lưng họ là bảng rôn giới thiệu buổi triển lãm “My Memory” của Trường Giang tại trường hồi anh mới về nước.

Thảo Nguyên rón rén đi ra khỏi phòng. May quá chẳng chạm trán đồng nghiệp nào. Cô một mình đi thang máy lên tầng 13. Hành lang trên này vắng và hơi xâm xẩm tối theo chủ trương tiết kiệm điện trong giờ giải lao của công ty. Theo lối cầu thang phụ lên tầng 15, cánh cửa vốn đóng kín đã được mở sẵn. Khi vừa mới bước lên, cả cơ thể cô bất ngờ bị ôm lấy. Là anh ấy! Nguyên khẽ mỉm cười trong vòng ôm thật chặt, cảm giác như tự đứng lạc vào trong một khu vườn đầy trái cây chín mọng. Đẩy anh ra, cô ngưng ngừng nói:

- Cho em ngắm anh một tí xem nào.

Thế Phong dập chân theo kiểu nhà binh, xoay một vòng đúng tiêu chuẩn, nghiêm giọng hỏi:

- Thế nào?

Thực ra cô cũng chẳng có gan mà ngắm anh, bởi trong lòng giờ tràn đầy cảm giác nơm nớp lo sợ vì dù sao lúc này họ cũng đang ở trong tòa nhà của công ty. Phía dưới kia, còn có bao nhiêu là nhân viên, đồng nghiệp. Cô không thể nào coi họ như không khí được. Nguyên đáp bừa:

- Duyệt! Nguyên đại nguyên kiện cả!

Thế Phong bật cười trước cách nói ấy. Anh siết mạnh tay cô, hỏi một câu rất chi là ... sến:

- Nhớ anh không?

Nguyên không ngờ anh sẽ hỏi như vậy, đứng thộn ra không biết đáp lại như thế nào. Anh chuyển tay sang ôm ngang vai cô, kéo về phía văn phòng làm việc, vừa đi vừa nói:

- Nhìn em kìa. Đột nhiên ngẩn người ra như thế? Hay là trong lúc anh đi vắng đã lén lút làm chuyện gì rồi?

Nguyên bất giác liên tưởng đến những tối cô tới chăm sóc Trường Giang lúc anh nhiễm sốt siêu vi. Đó có phải là những chuyện “lén lút làm trong lúc anh đi vắng” không nhỉ? Không không... Cứ như thế cô đang bắt cá hay tay vậy. Việc cô chăm sóc Giang chỉ là chăm sóc bạn bè bình thường thôi mà. Cô hắng giọng, giả bộ trách móc hồng che giấu sự bối rối của bản thân:

- Không nhớ! Có người đi chẳng thèm gọi điện thoại hay nhắn tin về thì em nhớ người ta làm gì!

Anh lại cười rõ tươi. Nụ cười quyến rũ với hàm răng trắng đều tăm tắp như quảng cáo kem đánh răng, cùng một cái lúm nhàn nhạt ẩn hiện bên má trái khiến người ta chỉ muốn chạm vào đó. Nguyên vụng về đặt tay lên ngực, trầm nghĩ không biết có bao nhiêu cô nàng đã thấy và gục ngã trước nụ cười này?

Vào đến văn phòng làm việc, Thế Phong mới giải thích:

- Điện thoại có đăng ký roaming nhưng anh chẳng có thời gian liếc đến nó nữa. Chỉ mong sao tập trung giải quyết công việc xong sớm, lên máy bay về nước để...

Nói xong nghiêng người nhìn sang phía cô. Ánh mắt anh thẳng thắn, nóng bỏng, tỏa ra hương vị nguy hiểm. Nguyên chột dạ, lùi người sâu vào trong lòng ghế. Lùi mãi, lùi mãi đến khi lưng chạm phải tựa ghế, lún vào lớp lông mềm mại. Không có cái hang sâu nào để trốn, cô đành ngước mặt lên, ánh mắt bối rối:

- Để... làm gì?

Thế Phong nhìn cô gái trước mặt, muốn trêu chọc một chút nhưng vẻ tội nghiệp của cô khiến cho anh không nỡ. Anh cũng biết hên hò lên lút trong văn phòng thế này thì thiệt thòi cho cô lắm nhưng tại ai lại làm cho anh nhớ nhung đến thế. Anh chìa trước mặt cô một chiếc hộp nhỏ:

- Để tặng cho em cái này!

- Cái gì vậy anh?

- Quà cho em. Mở ra đi!

Nguyên thận trọng đỡ lấy chiếc hộp gỗ quý chế tác thủ công một cách tinh xảo, phần nắp khảm xà cừ họa tiết mang đậm phong cách Trung Đông. Khi cô mở nắp hộp ra, dưới lớp lót bằng nhung mềm mại là một chiếc dây chuyền bằng bạch kim tuyệt đẹp. Mặt dây chuyền cùng chất liệu, được nạm những viên kim cương có độ tinh khiết cao, dưới ánh đèn trong phòng tỏa sáng thứ ánh sáng vừa thuần khiết, vừa rực rỡ. Nguyên ngỡ ngàng đưa tay ra chạm vào nó, mát lóe sáng, nhưng rõ ràng trong đó không có niềm vui mà là một tư vị mang tên “thất vọng”.

Thế Phong nhặt sợi dây lên bằng hai tay, đặt ướm lên cổ Nguyên, ngắm nghía với vẻ hài lòng trước khi cẩn thận đeo cho cô.

- Hợp với em lắm. – Anh nói. – Đây là...

Nguyên cướp lời:

- Đây có phải là sợi dây chuyền có một không hai được thợ kim hoàn ở Dubai làm bằng tay?

Thế Phong ngạc nhiên nhìn cô:

- Sao em biết? Không ngờ em cũng sành về nữ trang như vậy.

Cô cười phớt lờ, sau đó nhanh tay tháo sợi dây để lại vào trong hộp gỗ. Cô cầm cái hộp đứng dậy, nhìn anh bằng nét mặt tươi tắn nhưng vô cảm:

- Quà này anh mua ở Boston à?

- Không, mua từ chuyến đi Dubai lần trước. Anh ít khi mua quà khi đi công tác. Nhưng món này là trường hợp ngoại lệ, vì nó rất đặc biệt.

Rất đặc biệt ư? Đúng rồi. Đặc biệt đến nỗi cô mới chỉ xem lướt qua một lần là đã nhớ. Nguyên đập đập cái hộp trong tay, nói nhanh:

- Nhận món quà quý thế này, em rất hân hạnh. Thôi cũng sắp hết giờ nghỉ trưa rồi. Em xuống đây. Chào anh!

Phản ứng của Nguyên quá nhanh khiến cho Phong bị bất ngờ. Anh không biết mình đã làm sai chuyện gì mà tại sao thái độ của cô thay đổi đột ngột như thế. Vài lần trước đây khi anh tặng trang sức quý giá cho đôi ba cô bạn gái cũ, họ một là sung sướng cảm ơn, hai là e thẹn từ chối vì giá trị cao của món đồ nhưng chẳng có ai như cô, biểu tình lúc này có mang trong đó ý tứ của sự ... bất mãn. Chính là nó. Sự bất mãn. Trời ạ! Mới về tới Sài Gòn, nhớ cô tức thì phải gọi người lên gặp cho bằng được, chỉ muốn tặng cô một món quà xứng đáng để lấy lòng, thế mà tự nhiên lại chuốc lấy sự khó hiểu như thế này. Tâm trạng của anh, lại bắt đầu bị lên xuống thất thường rồi!

37. Chương 38: Nhìn Biểu Hiện Miễn Cường Của Cô Lúc Đây, Anh Thật Sự Chỉ Muốn Chui Vào Trong Cái Đầu Bé Nhỏ Kia Xem Cô Đang Giấu Suy Nghĩ Nào Trong Đó

Ba giờ chiều, văn phòng làm việc yên tĩnh vô cùng. Chỉ nghe tiếng máy lạnh chạy ro ro phía trên, tiếng bàn phím gõ lách cách và những tiếng nói chuyện qua điện thoại của chị trưởng phòng thì thầm chỉ đủ cho người bên kia đầu dây nghe thấy. Chị Hạnh nghe điện thoại xong, rời bàn của mình bước sang khu vực Nguyễn và mấy chuyên viên khác ngồi. Giọng chị gấp gáp:

- Ban lãnh đạo đang ở trong phòng họp. Thư ký nói họ yêu cầu một thành viên của tổ kế hoạch đưa hàng vào thị trường Mỹ lên họp cùng. Ai đi đây để tôi báo danh? – Nguyễn quay sang nhìn anh Bảo, đúng lúc anh Bảo cũng quay sang nhìn cô. Tổ kế hoạch của bọn cô có tổng cộng ba người. Một chị vừa đi ra ngoài, chỉ còn lại cô và anh Bảo. Mà Nguyễn là người mới, cứ nghĩ anh Bảo sẽ nhận đi thì ai ngờ anh ta chỉ vào cô:

- Để cô này đi đi. Báo cáo toàn cô ấy viết. Có khi còn rành hơn tôi.

Chị Hạnh gật đầu:

- Được rồi, để tôi nhắn thư ký. Nguyễn ơi, em lên nhanh phòng họp nội bộ lầu 10 nhé. Nhớ mang thẻ nhân viên theo.

- Dạ.

Nguyễn vợ vội một ít tài liệu, không dám chậm trễ đi lên lầu 10. Trước cửa phòng họp có xếp một bàn nhỏ cho thư ký ngồi. Cô thư ký nghe tiếng giày cao gót ngẩng lên, trên môi đã nở sẵn nụ cười tươi rói. Nhìn thấy Nguyễn, khóe miệng của Linh Chi hơi sưng lại, nhưng rất nhanh đã giãn ra, ngọt ngào nói:

- Ôi, Nguyễn lên họp à?

- Vâng. – Nguyễn đáp. Đối với con người này, Nguyễn xác định tuyệt đối không nhiều lời, không dây dưa, và cảnh giác cao độ với những lời cô ta nói, những việc cô ta làm. Cô nghĩ mình đủ khôn ngoan để không bị chơi xỏ như lần trước nữa.

- Vậy thì để mình đưa Nguyễn vào.

- Cảm ơn chị!

Nguyễn bước theo sau Linh Chi. Bỗng nhiên cô ta nói nhỏ:

- Lần trước chị cứ áy náy mãi. Nghe nói em đi lạc sang tận Văn Thánh hả?

Thật đúng là vừa ăn cướp, vừa la làng. Nguyễn cười nhả nhận:

- Là em nghe nhầm thôi. Không có gì.

Trong phòng họp, Thế Phong đang ngồi ở ghế chính giữa, hai bên là các thành viên của ban giám đốc và cố vấn luật của công ty. Chỉ có đúng năm người trong không gian này thôi nhưng họ đều là những nhân vật cao cấp giữ các vị trí chủ chốt cho nên không khí có vẻ khẩn trương. Nguyễn ôm tập tài liệu, hơi bẽn lẽn cúi chào:

- Dạ, em là Thảo Nguyễn, phòng kế hoạch ạ.

Chào xong, cô đứng phân vân không biết mình nên ngồi ở chỗ nào. Vị cố vấn luật ngồi ở hàng ghế ngoài, đưa tay làm động tác mời Nguyễn ngồi gần vị trí của ông ta. Nguyễn cười cảm ơn, khẽ khàng kéo ghế ngồi xuống. Tất cả các hành động của cô đều rơi hết vào trong tầm mắt Thế Phong. Cả nụ cười xã giao nhẹ nhàng trên khuôn miệng tươi tắn kia nữa. Không hiểu sao khi thấy cô hào phóng nụ cười với những đối tượng khác, trong lòng anh lại cảm thấy khó chịu.

Nguyễn được đưa một bản tóm tắt các luận điểm chính của luật sư bên Mỹ đối với tiến trình rà soát của DOC để đối chiếu với các tài liệu mà phòng Kế hoạch đang nắm giữ, tìm ra các điểm bị sai lệch để điều chỉnh. Quá trình rà soát diễn ra ở trên cả hai phương diện, rà soát sản xuất thực tế và các sổ sách kế toán. Chính vì vậy, Giám đốc Điều hành của Tổng công ty cũng có mặt trong cuộc họp này. Người này còn trẻ,

đẹp trai, cũng là một nhân tài hiếm có trong giới CEO hiện nay. Anh ta chăm chú ngồi nghe Nguyễn nói, ánh mắt nhìn sang cô với vẻ thú vị. Cuộc họp diễn ra trong chừng hơn 30 phút mới kết thúc. Mọi người lục tục kéo nhau ra về. Riêng Nguyễn thì được giữ lại vì “có một vài chi tiết cần trao đổi thêm”.

Phòng họp vốn đã trang nghiêm, tĩnh lặng. Giờ chỉ còn lại có hai người càng khiến cho không khí trang nghiêm, tĩnh lặng hơn. Thế Phong vẫn ngồi nguyên vị trí của mình, khuôn mặt thản nhiên, không thể nhìn ra được cảm xúc gì chất chứa trong đó. Nguyễn lên tiếng trước:

- Dạ, tổng giám đốc muốn trao đổi vấn đề gì nữa ạ?

- Em lại gần đây! Anh không trả lời mà đưa ra một mệnh lệnh. Sau đó anh khoanh tay ngồi nhìn từng bước chân chậm chậm của cô gõ những tiếng nhịp nhàng trên sàn nhà lát đá hoa. Khi cô đã tới sát bên, Phong đột ngột đứng dậy, nắm eo Nguyễn nhắc bổng cô đặt lên bàn. Cô bị bất ngờ, “Á” một tiếng đã thấy mình đặt mông lên chiếc bàn họp làm bằng gỗ nhập ngoại. Cô hấp tấp muốn nhảy xuống đất nhưng Phong đã đứng chắn trước mặt nên không có lối nào để xuống cả, đành ầm ức ngược mắt lên nhìn anh:

- Đang trong giờ làm. Nếu như không có việc gì ...

Cô còn chưa nói hết câu, Thế Phong đã ngắt lời:

- Yên nào! Tất nhiên là có việc, anh mới cho gọi em lên đây.

- Anh...

- Đúng! Từ trước đến giờ, chưa có nhân viên nào tham dự cuộc họp riêng với Ban giám đốc cả.

Hóa ra gọi nhân viên phòng kế hoạch lên họp cùng chỉ là sự tùy hứng của vị sếp Tổng. Thấy Nguyễn im lặng, Thế Phong hỏi cô:

- Em không hỏi anh vì sao lại làm thế này ư?

- Chắc anh có lý do của mình.

- Thảo Nguyễn, em cứ cho là mình đứng đi. – Anh cười rất nhạt. Nhìn biểu hiện miễn cưỡng của cô lúc này, anh thật sự chỉ muốn chui vào trong cái đầu bé nhỏ kia xem cô đang giấu suy nghĩ nào trong đó; , hoặc là hôn cho đến khi cô lịm đi trong vòng tay anh. Nhưng cả hai việc lúc này đều không thể, nên anh chỉ còn biết thở dài, nhắc hai tay đứng sang một bên. – Thôi em trở về làm việc đi.

Không ngờ được tha dễ dàng như thế, Thảo Nguyễn vội vội vàng vàng đi nhanh ra khỏi phòng họp. Sau khi khép cánh cửa nặng nề lại sau lưng, cô mới thở phào ra một tiếng, nhưng cũng chẳng cảm thấy nhẹ lòng đi được chút nào.

Hết giờ làm, Nguyễn không chạy xe về nhà ngay như mọi ngày mà lại ghé một quầy trang sức đặt ở lầu một trung tâm thương mại. Ngày trước bạn cô đặt nhẫn cưới ở đây, cô đi theo, nói chuyện với bà chủ quầy đôi ba câu chuyện nên cũng tính là quen nhau. Sau này đôi lần mua vàng đánh trang sức ẹ, cho dì cô cũng dẫn người nhà ra đây. Lúc này bên ngoài trời đã mờ tối, trái với bên trong khu trung tâm mua sắm được lắp đặt đèn điện sáng như ban ngày. Khu vực bán nữ trang là rực rỡ nhất với hàng dãy quầy kính trong veo bày bên trong hàng ngàn mẫu trang sức lấp lánh. Những đồ vật nhỏ bé, tinh xảo là thế xem ra có sức quyến rũ thật lớn vì ai đi qua cũng liếc nhìn về phía ấy cả.

Chị Hà chủ quầy nhìn thấy Thảo Nguyễn từ xa đơn đả chào:

- Ôi chào, cô em xinh đẹp. Gớm, lâu rồi không thấy, càng ngày càng xinh ra đó nha.

Những người làm ăn buôn bán như chị miệng mồm bao giờ cũng dẻo hơn người bình thường. Thảo Nguyễn cũng nhìn chị cười:

- Đúng là lâu quá không gặp. Từ xa đã thấy nụ cười nghiêng nước nghiêng thành của chị rồi.

Người phụ nữ được khen, cười rung cả hai gò má đầy đặn trắng hồng:

- Cô em khéo khen chị. Thế em muốn chọn trang sức gì à? Chọn đi, có nhiều mẫu mới hợp với em lắm đó.

- Dạ không. Hôm nay em tới là nhờ chị xem giùm em vật này.

Nguyên lấy từ trong túi xách ra chiếc hộp gỗ tinh xảo, nhanh nhẹn mở nắp hộp, đưa ra trước mặt chị Hà. Chị chủ vừa liếc mắt nhìn một cái, khuôn mặt thoát căng thẳng, vội vã đóng nắp hộp lại.

- Ôi trời, xem với xét cái gì chứ. Vào đây uống chén nước cái đã.

Vừa nói chị vừa kéo Nguyên vào căn phòng nhỏ bên trong. Cô thấy thái độ của chị Hà kỳ quái thế nhưng cũng không hỏi, nhanh chóng lách người qua lối đi hẹp theo vào trong quầy.

38. Chương 39: Ở Địa Vị Của Anh, Tuyệt Đối Không Có Chuyện Phải Lấy Lòng Hai Cô Gái Bằng Một Chiếc Dây Chuyền

Sau khi đóng cánh cửa, chị chủ quầy thở ra một hơi thật dài, nhìn Nguyên dò xét:

- Em hù chị chết. Nữ trang nam nhiều kim cương thế này, em một mình cầm khơi khơi giữa chốn đông người mà không sợ giết người cướp của à? Em cũng sợ ý quá.

Giọng chị nghiêm trọng, lại còn hành động kéo vào trong phòng kín thế này chứng tỏ giá trị của sợi dây chuyền không phải là nhỏ. Nguyên bị nhắc nhở bất giác cũng thấy gáy lạnh toát. Chị Hà chỉ cho cô một chiếc ghế nhỏ trong góc, rồi ngồi xuống chiếc ghế bên cạnh. Chị mở nắp chiếc hộp ra một lần nữa, cẩn thận nhắc sợi dây lên, còn lấy kính lúp sẫm soi một hồi với vẻ say sưa, dường như quên luôn cả người ngồi bên. Cuối cùng, chị cũng hài lòng thả sợi dây chuyền lại vào trong hộp, quay sang Nguyên thì thầm:

- Bảo vật đấy, cô em ạ.

- Trị giá của nó như thế nào ạ?

- Các viên kim cương hoàn hảo, không tí vết. Tính riêng tiền kim cương vào cỡ khoảng hơn 10 ngàn. Nhưng giá của món trang sức này lại nằm ở công chế tác cơ. Mẫu này độc nhất vô nhị, vì thế giá trị thực của nó, chị cũng không thể nói là bao nhiêu được.

- Mười... ngàn ... đô ạ? – Nguyên lắp bắp hỏi khiến chị Hà phì cười:

- Chứ chẳng lẽ Việt Nam đồng. Em không tin kinh nghiệm 20 năm xem đá quý của chị à. Nhưng xin lỗi chị tò mò xíu, sao em lại có món hàng độc này vậy?

Nguyên nhận lại chiếc hộp, lúc này cảm giác như ôm nghìn cân sắt:

- Em ... được tặng.

- Bạn trai tặng à? Đại gia cũng không bì được. Chắc là yêu em lắm đấy.

Nguyên ậm ừ không trả lời lại. Cô bỏ chiếc hộp trang sức vào trong túi, đứng lên chào:

- Em cảm ơn chị. Thôi em xin phép về đây ạ!

Suốt chặng đường về nhà hôm ấy, Đặng Thảo Nguyên giống như đang thực hiện nhiệm vụ vận tiêu, nhìn ai cũng thành ra thích khách đang rập tâm rình rập cô hết. Mỗi lần có chiếc xe máy nào từ sau vượt lên trước, tìm cô lại nảy lên một cái. Thế mới biết đa số người giàu có đeo trang sức đầy người thường chết sớm cũng có cái lý do của nó. Thì hại thần kinh quá mà!

Mối quan hệ từ sau khi nhận lời yêu đương của Nguyên và sếp Tổng lần đầu tiên rơi vào cục diện bế tắc vì vụ việc quà tặng. Cô không hiểu rõ nội tình vì sao Linh Chi lại dây dưa vào chuyện chiếc vòng đeo cổ nhưng trong thâm tâm dần cảm thấy hối hận vì đã nghi ngờ Thế Phong. Ở địa vị của anh, tuyệt đối không có chuyện phải lấy lòng hai cô gái bằng một chiếc dây chuyền. Nhưng giá trị của món đồ quá lớn. Cô như đang ôm phải một củ khoai lang nướng nóng bỏng tay, giữ lại chắc chắn không được còn trả về thì với tình trạng vừa căng thẳng vừa lạnh nhạt như hiện tại của hai người, cô lần lữa vì e ngại.

Cục diện bế tắc chỉ bị phá vỡ khi phòng kế hoạch bất ngờ có thêm một nhân viên mới được tuyển vào. Nhân viên mới này, phải gọi là thế nào nhỉ? Nam giới tầm trên dưới 25 tuổi, đẹp trai, ăn mặc hợp mốt, lại là công tử con một cổ đông lớn trong công ty, vừa đi du học nước ngoài về. Thêm nữa, điều này mới thực quan

trọng: Chàng ta còn chưa có bạn gái. Còn chưa có bạn gái đấy! Một người như thế trong cái xã hội hiện giờ thì chị em phải gọi là gì? Là GAY à? Oh my god!

Đừng bi quan như thế chứ. Anh chàng chắc không gay đâu, vì ngày đầu tiên đi làm, anh ta đã đình đặc bước tới trước mặt Nguyên và trước con mắt tò mò của mọi người, hỏi cô với giọng nói vô cùng nghiêm túc:

- Chào cô. Cô có nhớ đã gặp tôi ở đâu không?

Lúc đó Nguyên đang viết email cho CEO gửi những phân tích của phòng kế hoạch về lịch trình dự kiến của việc rà soát. Trong đầu vẫn quay cuồng các mốc thời gian giả định, thấy người mới tới hỏi như thế, cô tròn mắt lên nhìn. Anh ta lại càng sán lại:

- Cô không nhớ tôi à?

Điều bộ nhiệt tình như thế, nếu cô muốn làm như không nhớ cũng không được. Huống gì anh ta là một người rất dễ nổi bật trong đám đông. Nguyên nhớ lại cách đây hai ngày, lúc cô đi mua đồ trong siêu thị 24 giờ ở gần nhà thì anh chàng này va phải cô, khiến ấy món đồ cầm trên tay rơi hết xuống đất. Anh cúi xuống nhặt lên giùm, còn cẩn thận đưa tới tận quầy tính tiền cho cô. Không ngờ, bây giờ anh ta lại trở thành đồng nghiệp làm việc chung phòng.

Nguyên nhoẻn miệng cười:

- Vâng, là anh ạ?

Người mới đến tên là Quốc Cường. Vì xuất thân đặc biệt của mình, mọi người trong phòng trù mền đặt cho anh ta biệt danh là Cường “Euro”, để phân biệt với Cường “Đô la”. Anh ta không thèm chấp, còn mời mọi người đi ăn ở món Thái ở Parkson. Mới chỉ vào văn phòng được hai ngày, cái tên Cường “Euro” đã nổi tiếng khắp lầu trên xóm dưới, trở thành viên ngọc sáng của phòng kế hoạch và đề tài nóng hổi trên môi các cô gái chưa chồng ở văn phòng, bên cạnh sếp tổng. Nóng hơn nữa là vừa mới vào làm, anh ta đã công khai thể hiện sự quan tâm đặc biệt đến Đặng Thảo Nguyên, cũng là một nhân viên mới gia nhập đội ngũ phòng kế hoạch chưa lâu. Tin tức rất nhanh bay lên lầu trên cùng.

Trong văn phòng, hai người đàn ông đang ngồi bắt chéo chân trên sofa, vừa thưởng thức cà phê vừa trò chuyện với vẻ nhàn hạ, như thể cuộc tranh luận về các vấn đề kinh doanh mới kết thúc vài phút trước chưa từng tồn tại. CEO của Thành Tín tên là Đỗ Quốc Vinh. Lúc Thế Phong vẫn còn đang ề cở với các nghiệp vụ ở ngân hàng của bác anh, Quốc Vinh đã là giám đốc vùng cho hệ thống bán lẻ của một nhân hàng nước ngoài ở Việt Nam. Nhưng sau đó, anh ta bị đồng nghiệp chơi ột vỏ mất hết danh dự, chính Thế Phong đã lôi anh dậy từ vũng ngập bùn. Quốc Vinh học sớm hơn hai khóa, là đàn anh cùng chung trường đại học nên về ngoài nhìn chín chắn, đạo mạo hơn Phong. Anh nhấp một ngụm cà phê sữa, khen:

- Quái! Tôi chưa thấy chỗ nào pha cà phê ngon hơn. Anh không tham gia vào thị trường đồ uống quả là một uống phí lớn đấy.

Thế Phong cười, nhớ lại có người sau khi được anh pha cà phê cho uống cũng có biểu hiện rất hài lòng:

- Tôi thì không có hứng thú nhưng nếu anh thích thì tôi sẽ ghi lại công thức pha chế cho.

- Thôi thôi... ồm mấy cái dự án mới ở Đà Nẵng cũng đã khiến tôi ngộp thở rồi. Nhưng anh cứ ghi lại đi. Khi nào lẫn lộn thương trường chán rồi, tôi sẽ quy ẩn, mở một quán nước nho nhỏ có khi lại dùng đến đấy!

Hai người cùng cười. Đang giai đoạn dần thân cho sự nghiệp mà đã nghĩ đến lúc “giải nghệ” thì hơi sớm. Nhưng nếu rồi cũng đến lúc như thế thì sẽ làm gì nhỉ? Gì cũng được, Phong trầm nghĩ, nhưng miễn là được cùng làm với cô gái ấy.

- Xin lỗi, anh đang nói gì cơ? – Trong một lúc, dường như Phong đã nhìn thấy tương lai sau này của hai người nên vô tình lộ ra dáng vẻ mất tập trung, một điều trước đây hình như chưa từng xảy ra.

- Tôi đang nhắc đến cái cậu chàng Cường Euro kia kia.

- À, anh bạn đó. Sao tự nhiên cậu ta lại vào Thành Tín vậy? Chẳng phải vẫn nói làm cho các công ty Việt Nam là đông lạnh tài năng sao? Mà ai đồng ý ký hợp đồng lao động với cậu ta vậy?

- Chính tay tôi ký đây chứ ai. Nhưng cậu có biết người nào “bỏ nhỏ” tôi làm vậy không? Chính là Chủ tịch, ông nội anh đấy!

Thế Phong nhú mày. Đây quả là một tin tức khiến người ta phải suy nghĩ. Tất nhiên trong công ty không hiếm những trường hợp là con của vị này vị kia vào làm nhưng để đến ông nội của anh đích thân ra tay thì chưa từng có tiền lệ. Và thêm nữa, đối tượng chính lại là người chẳng phải cần đến một mối quan hệ cửa sau mới có thể tìm được việc. Nhưng những điều nghi vấn này không là gì so với tin tức động trời mà anh vừa nghe sau đây, đến nỗi nó khiến cho Phong suýt nhảy bật ra khỏi ghế.

39. Chương 40: Vậy Là Chỉ Trong Vòng Chưa Đầy Năm Phút, Số Phận Của Hai Kẻ Vi Phạm Nội Quy Công Ty Đã Được Định Đoạt

Quốc Vinh không ngờ phản ứng của cái người luôn nhìn mọi chuyện với con mắt lạnh lùng lãnh đạm này khi nghe tin tức hai nhân viên mới của phòng kế hoạch công khai tán tỉnh nhau lại dữ dội đến như vậy. Anh đổi chân, nói giọng bông đùa:

- Cô gái lần trước họp cùng chúng ta ấy, quả là không chỉ có sức hút đối với một mình tôi!

- Anh nói thế là ý gì? – Giọng nói của người đối diện lộ ra vẻ hằn học.

- Hôm đó khi cô ấy cười với tôi, tôi đã cảm thấy như có làn gió xuân thổi tới. Mỗi tội chưa kịp có ý định gì thì cái tên trẻ tuổi ngổ ngáo kia đã nhảy ra tranh phần trước rồi. Chẳng lẽ giờ lại ra mặt, cạnh tranh công khai với cậu ta?

- Vớ vẩn. Cô ấy không có cười với anh!

- Sao anh biết?

Thế Phong không trả lời mà đứng dậy đi về phía bàn làm việc, hỏi một câu hỏi trọng tâm:

- Chuyện tán tỉnh, anh cũng chỉ nghe nhân viên kháo nhau thôi phải không?

Vinh đứng lên theo, bước tới gần bàn làm việc của tổng giám đốc, mở công tắc màn hình máy tính phụ đặt trên chiếc bàn ở mé bàn làm việc chính ra.

- Không chỉ nghe, mà còn tận mắt chứng kiến cơ. Mời anh xem sẽ rõ! Máy cái trang bị hiện đại này cũng đến lúc phát huy tác dụng rồi đây!

Anh ta vừa nói vừa mở một chương trình ứng dụng trên thanh công cụ của màn hình máy tính, lập tức cửa sổ nhảy ra hàng loạt các biểu tượng camera đang hoạt động. Vinh nhấp vài đường chuột, tìm thấy đúng số hiệu chiếc camera đặt trong phòng kế hoạch bèn phóng lớn lên. Trên màn hình cỡ đại 24 inch hiện rõ quang cảnh làm việc diễn hình của các nhân viên văn phòng. Có người ngồi chăm chú gõ bàn phím bên màn hình vi tính, có người gọi điện thoại, có người đi ra tủ hồ sơ, có người sử dụng máy in... chăm chỉ như những con kiến thợ. Chỉ bằng một cái liếc mắt, Thế Phong nhận ngay ra chỗ của Nguyên, dù cho với hướng đặt máy quay này, anh chỉ nhìn thấy đầu và một phần lưng của cô. Rồi đột nhiên, từ ngoài khung hình ào vào một thân hình đàn ông cao lớn. Chính là cậu chàng Quốc Cường Euro kia! Cậu ta hỏi Nguyên cái gì đó, điệu bộ cười nói lọt vào mắt Phong trông rất toe toét, rất kịch cỡm. Sau đó cậu chàng lôi một cái ghế tới, kéo sát vào chỗ cô gái của anh, chỉ để lại trước mắt Thế Phong hai bóng lưng và hai mái đầu chụm sát vào nhau.

- Đấy, tôi để ý mấy lần thấy cứ năm phút là cô cậu này lại dính lấy nhau.

Đỗ Quốc Vinh vô tư bình luận mà không biết mình đang đổ thêm dầu vào lửa.

- Bật tiếng lên đi.- Phong giục.

- Không có tiếng. Công nghệ của chúng ta chưa được cập nhật đến mức ấy. Nếu như anh muốn, tôi sẽ cho thư ký yêu cầu bên lắp đặt...

Nhưng người đàn ông kia đã chẳng còn nghe lọt tai được một câu nào nữa, thoát biến thành một mũi tên phóng ào một cái đã mất hút ra khỏi phòng, để lại vị giám đốc điều hành với một bụng nghi ngờ. Vinh ngồi chờ vợ ngấm nghĩ một lúc, bất ngờ hiểu ra bèn vỗ đùi cái “đét”, kêu lên:

- Ôi sếp à! Chết anh rồi nhé!

Đặng Thảo Nguyên không biết làm cách nào để có thể xua được “cái đuôi” cứ lằng nhằng bám theo cô suốt mấy ngày nay. Buổi sáng, vừa ngồi chưa ấm chỗ, Cường Euro đến là đã tót ngay ra chỗ của cô, bày lên bàn một suất đồ ăn sáng nóng hổi. Cô nói cô ăn sáng rồi, anh ta cũng chẳng phiền lòng, đổi suất ăn sáng bằng những phần bánh xốp, bánh trứng có thể ăn lại rai trong ngày. Bữa trưa thì nhất quyết cứ phải đợi đi với cô ra căng-tin để cùng ăn trưa, dù trễ mấy cũng chờ bằng được. Còn trong giờ làm việc thì chốc chốc anh ta lại chạy lại chỗ cô, với một lý do vô cùng chính đáng là nhờ cô giải thích những vấn đề của phòng kế hoạch mà anh ta chưa nắm rõ. Ban đầu Nguyên còn nhiệt tình, nhưng dần dần phát hiện ra ý đồ tiếp cận rõ ràng của anh chàng, nên cô luôn cố gắng giải quyết nhanh gọn, rõ ràng từng việc. Tuy nhiên, không biết chàng trai này có phải là do đi du học nước ngoài về, tiếp thu tính tình cởi mở thông thoáng của người ta hay không mà với bất kỳ thái độ nào của Nguyên, anh ta vẫn cứ như một loại khí trời, chẳng biểu lộ một tia phiền hà nào.

- Những thủ tục rà soát hành chính và rà soát kỳ cuối đối với những nhà nhập khẩu mới được quy định trong tham vấn của bên nguyên đơn là chính phủ Việt Nam và bị đơn là Hoa Kỳ. Các điều luật và thủ tục hành chính anh có thể tìm hiểu trong tập tin “Chống phá giá” tôi lưu ở trong ổ đĩa chung của phòng Kế hoạch. Vậy được rồi đó!

Nguyên đưa tờ giấy note cho Cường, nhưng anh chàng còn chùng chình chưa chịu đi ngay, hạ giọng thì thầm:

- Cô tài thật! Nếu không có cô hướng dẫn thì tôi chẳng biết đâu mà lần. Để bày tỏ lòng cảm ơn, tôi muốn mời người đẹp đi ăn tối nay.

- Xin lỗi, tôi... – Nguyên ngồi xích ra xa một chút, bối rối trước lời mời bất ngờ nên chưa biết phải từ chối như thế nào cho khéo léo.

- Đây chỉ là một bữa ăn bình thường để cảm ơn sự giúp đỡ của cô thôi. Tôi sẽ còn làm phiền cô nhiều nữa trong quá trình công tác. Vậy xin đừng từ chối tấm lòng thành thật của tôi mà!

Bốn chữ “tấm lòng thành thật” chui vào tai người nào đó thường rất dễ gây hiểu lầm. Quả nhiên, giọng tố đang âm âm kéo đến phòng kế hoạch, khi mà, vị tổng giám đốc cao to đẹp trai của Thành Tín đang đứng sừng sững ở giữa phòng, khuôn mặt thâm trầm giống hệt như của một vị thanh tra khó tính chuyên đi bắt lỗi người khác. Các nhân viên đương trong cơn sững sốt chưa kịp mở miệng chào hỏi đã bị sếp của họ lạnh lùng gạt tay. Cho nên, ngay cả khi Phong tiến đến gần sát bên, cái cặp đôi vẫn đang mãi co co kéo kéo, thì thâm to nhỏ ở góc kia vẫn không hề hay biết.

- Hừm! – Phong ho nhẹ. – Tại sao trong giờ làm, hai nhân viên này lại tụ tập bàn chuyện riêng vậy?

Tiếng nói trầm lạnh vang lên, vừa nghe đã biết là ai đến khiến cho Nguyên sững hết cả người. Lại còn bị quy cho cái tội nói chuyện trong giờ làm việc nữa chứ. Tình ngay lý gian khiến cho cô bối rối đến nỗi cảm thấy máu đã dồn lên mặt nóng ran. Tẽn tẽn phạm chính, trái lại thoải mái ngẩng lên cười hi hi:

- A, chào sếp! – Cường Euro đứng dậy, làm như không có chuyện gì bắt tay Phong. – Mấy hôm nay bận tiếp nhận công việc mới nên em chưa lên ra mắt anh được.

Sau đó, anh ta chỉ tay về phía Nguyên, vui vẻ giải thích với ý che chở:

- Anh đừng trách oan cô ấy nhé. Em vừa đến có nhiều việc chưa hiểu nên cần hỏi cô ấy.

Câu nói làm cho Phong phát hỏa trong người. Ý tứ thế này, khác gì coi anh là kẻ phản diện. Lại nữa, cả phòng kế hoạch này có đầy người ra đây, sao lại phải chọn cô để hỏi. Chết tiệt thật! Còn cái cô kia nữa, này giờ cứ cúi đầu ngồi yên một chỗ, chẳng có ý muốn giải thích gì với anh cả. Thế Phong lạnh nhạt bắt tay Quốc Cường, nói:

- Nếu cậu hỏi xong rồi thì mời về chỗ. Lát nữa lên lầu 15 gặp tôi. Còn Thảo Nguyên!

- Dạ?

Anh thấy cô ngược lên, đôi mắt có đôi chút ngơ ngác.

- Cô chuẩn bị, mai đi công tác cùng ban giám đốc!

- Ồ...

Rồi chẳng để ai kịp tiêu hóa cái thông tin đột ngột ấy, Phong quay sang bảo với trưởng phòng kế hoạch:

- Chị Hạnh liên hệ thư ký yêu cầu họ book thêm một vé đi Đà Nẵng cho nhân viên Đặng Thảo Nguyên.

- Vâng, thưa tổng giám đốc.

Chị Hạnh lúc này mới rời khỏi chỗ ngồi, kính cẩn tiễn ngài sếp tổng ra khỏi phòng. Vậy là chỉ trong vòng chưa đầy năm phút, số phận của hai kẻ vi phạm nội quy công ty đã được định đoạt: Một người được chỉ định đi công tác đột suất với sếp, còn người kia thì ngay chiều hôm đó đã được phân công vào tổ dự án bất động sản, tuyệt nhiên không còn bất cứ liên hệ nào với lĩnh vực xuất nhập khẩu nữa.

40. Chương 41: Mày Về Đây Làm, Kiểm Cho Dì Một Thằng Cháu Rể, Hai Vợ Chồng Sinh Con Đẻ Cái Ở Đây

Lẽ dĩ nhiên, cô nhân viên phòng kế hoạch Đặng Thảo Nguyên không thể nào hiểu được nguyên nhân vì sao đột nhiên mình lại phải đi công tác chung với ban giám đốc. Bởi vì chuyên môn của cô làm về xuất nhập khẩu, trong khi chuyến đi lần này, đoàn Thành Tín tới Đà Nẵng với mục đích là để xin giấy phép xây dựng resort năm sao. Những người đi chung, ngoài tổng giám đốc ra, còn có giám đốc điều hành Quốc Vinh, trợ lý cấp cao của tổng giám đốc tên là Tùng. Họ đều là những cánh tay phải, cánh tay trái đắc lực của Thế Phong cả. Còn Đặng Thảo Nguyên, chẳng qua chỉ là cái đuôi bị kéo theo, không gây cản trở gì cho công việc của mọi người đã là hoàn thành nhiệm vụ xuất sắc lắm rồi.

Y như rằng, sau khi nhận phòng trong một resort đẹp như mơ xong, ba người kia lập tức bỏ rơi cô. Thế Phong đưa cho cô số điện thoại của người tài xế, dặn muốn đi đâu chơi thì gọi xe chứ đừng bắt xe ngoài. Anh bận bịu như thế, còn cố tình kéo theo cô làm gì nhỉ? Nguyên nằm nghĩ ngợi trên chiếc ghế lười hình chiếc thuyền thúng đặt ngoài ban công resort nhìn hướng ra biển. Xa xa, cù lao Chàm giống như một nét mực xanh mờ trên nền biển bạc. Những con sóng nhỏ đùa giỡn liếm lên bờ cát vàng nâu, rồi lại lùi ra xa, thích thú với trò chơi lặp lại không bao giờ chán của biển và bờ. Hiếm khi có một dịp được đi du lịch miễn phí, lại còn được cấp tài xế riêng, nhưng sao cô lại chẳng có tí hứng thú khám phá nào cả, chỉ nằm lười biếng một chỗ.

Tiếng chuông điện thoại cắt ngang dòng suy nghĩ lãng đãng của cô.

- Cưng à? Đang làm gì đấy? – Tiếng dì út lạnh lớt vang lên bên tai. – Này, mày nói tháng sinh của mày cho dì đi.

Nguyên tỉnh cả người, ngồi bật dậy tiếp điện thoại:

- Tháng Một. San San hỏi cháu có chuyện gì vậy?

- Thế này, dì mày đang mua quà ày ở Đà Nẵng đây. Tháng Một thì mua ngọc lục bảo là hợp nhất rồi, có phải không ông chủ?

Tiếng của bà dì ruột hơn cô bốn tuổi hỏi người bán hàng lọt vào trong máy. Nguyên nghe thấy hai chữ Đà Nẵng, mừng như muốn rơi nước mắt, vội vã kêu lên:

- Oh my god! Nguyên cũng đang ở Đà Nẵng đây này.

- Ồ, ngạc nhiên chưa. Cưng đang ở đâu đấy?

- Resort Fusion.

- Đang công tác à?

- Vâng. Nhưng giờ cháu đang chẳng có việc gì làm cả, đang nằm dài trong phòng.

- Ha ha... Vậy thì đi chơi với dì.

Nguyên hào hứng lao vào trong phòng sửa soạn một hồi rồi xách túi ra sảnh lễ tân ngồi chờ. Cô chọn một chỗ ngồi trống, vắt chéo hai chân lơ đãng lật tờ tạp chí thời trang mới rút từ trên kệ xuống.

- Ô, cô vẫn ở đây không đi chơi đâu à?

Nguyên ngẩng lên, thấy người trợ lý riêng của Phong đang bước về phía mình. Đúng là chủ nào tố nấy. Tay trợ lý này trông cũng cao to đẹp trai không kém gì sếp. Cô gật đầu cười:

- Tôi cũng chuẩn bị đi chơi với bạn. Hai sếp đâu rồi ạ? Anh không đi cùng với bọn họ sao?

- Hai sếp đang tiếp một nhân vật quan trọng. – Trợ lý Tùng chỉ tiết lộ một lượng thông tin vừa đủ, điệu bộ nói chuyện với cô cũng khá khách sáo: – Tôi về phòng lấy một số đồ đạc theo yêu cầu của sếp tổng. Vậy thôi, không làm phiền cô Nguyên nữa. Chào cô!

- Vâng! Chào anh!

Hai người chưa chia tay xong, thì một cô gái mặc váy đỏ sặc sỡ từ đằng xa đưa tay lên vẫy, gọi lớn với giọng vui mừng:

- Nguyên ơi!

Nguyên suýt nữa đưa tay lên dụi mắt. Ôi mẹ ơi, đó chính là bà dì sành điệu của cô. So sánh với dì San, cô bao giờ cũng là một con nhỏ công sở cứng nhắc buồn tẻ. Nhìn cô gái trang điểm rực rỡ, mái tóc cắt ngắn nhuộm màu đỏ rực càng làm tôn lên nước da trắng muốt đầy khiêu khích kia, có ai nghĩ cô lại gọi người đó là “dì” cơ chứ.

- Bạn của cô tới rồi kìa. Tôi đi đây!

Chờ cho tay trợ lý rời đi xong, Nguyên chạy tới chỗ dì cô đang đứng, cười toe toét:

- Kinh nhờ! Mới hơn một tuần không gặp mà San San nhà ta đã có quả đầu mới rồi. Ông ngoại để yên cho dì à?

Dì cô ghé vào tai nói nhỏ:

- Đừng nhắc đến ông cụ. Dì nói với ông là dì đội tóc giả.

Nguyên lè lưỡi, đi theo San San ra chiếc ô tô Toyota bốn chỗ màu đen đang đợi ở sân trước. Ở tay lái chính là một cô gái đeo kính đen, nhìn thấy hai người đi ra bèn tháo kính xuống, vẫy tay chào:

- Xin chào! Thảo Nguyên phải không? Mình là Phương Anh, bạn của San San.

Nụ cười trên cặp môi mỏng tô son đỏ trông thật quyến rũ. Bạn của dì toàn là những người trông như dân chơi sành điệu.

Cô gái tên Phương Anh là người Đà Nẵng chính gốc nên nhanh chóng thiết kế một tour tham quan ngắn cho hai vị khách phương xa. Đầu tiên là leo lên núi Ngũ Hành Sơn nổi tiếng linh thiêng, tháp hương Phật Bồ tát trong hang đá u linh. Sau đó chạy ra biển Cửa Đại ăn trưa, nghỉ ngơi và chiều tối sẽ khám phá Hội An. Lúc đi ngang qua tòa nhà trung tâm thành phố, San San chỉ cho Nguyên xem lầu cao nhất của tòa nhà 15 tầng ấy, khoe:

- Mà thấy chỗ ấy không? Dì với Phương Anh, cùng một người bạn nữa đang hùn vốn để mở quán bar cao cấp ở trên đó đấy!

Thông tin khiến cho Nguyên tròn mắt lên nhìn.

- Dì? Kinh doanh quán bar? Ở đây?

Phương Anh giải thích:

- Làm dịch vụ đó mà. Có gì đáng ngạc nhiên đến thế đâu Nguyên! Bọn mình có vốn, còn San San có kinh nghiệm trong lĩnh vực này. Ở Đà Nẵng, các quán bar cao cấp chủ yếu nằm trong các resort, khách sạn ven

biển, chưa có một quán bar thực sự đẳng cấp nào ở trung tâm thành phố cả. Nên khả năng thành công của thương vụ này là rất cao.

- Vậy dì định chuyển về Đà Nẵng à?

- Ồ không. Tất nhiên là công tác của dì vẫn ở Sài Gòn. Có lẽ chỉ thời gian đầu mất công đi lại một tí thôi. Mà này, dì bảo! – Giọng San San trở nên nghiêm trọng: – Hay mày thích không, bỏ quách công việc văn phòng đang làm đi, về đây làm cho bar. Bọn dì đang tìm một người tin cậy để làm quản lý.

Nguyên lắc đầu quây quây:

- Oh no, thanks! Dạ không, cảm ơn!

- Đừng có nói chắc chắn thế. Đà Nẵng giờ là thành phố phát triển nhất nhì cả nước, quy hoạch lại tốt, thiên nhiên con người đều hơn gấp vạn lần Sài Gòn. Mày về đây làm, kiếm cho dì một thằng cháu rể, hai vợ chồng sinh con để cái ở đây. Hí hí... đúng là một viễn cảnh tươi đẹp. Ngoài ra, bọn dì sẽ chia cổ phần ày, không thiệt đi đâu nhé!

Nguyên phát hoảng với “viễn cảnh tươi đẹp” mà dì cô vẽ ra, hậm hực bảo:

- Tươi đẹp như thế thì cháu nhường dì.

- Hừ. Cứ suy nghĩ đi. Đâu phải bám lấy đất Sài Thành đến hết cuộc đời mới là hay đâu, hả! Có khi sau này, dì cũng chuyển về Đà Nẵng đây không biết chừng.

Đang trò chuyện hăng say, chiếc xe tự nhiên bị lắc mạnh, lệch hẳn sang một bên. Phương Anh đập phanh, tắt máy, mở cửa bước ra ngoài kiểm tra, sau đó bực tức chửi thề:

- Chết tiệt! Xe đã bị bể bánh sau rồi!

- Ồi mẹ ơi, sao lại xui thế này. Làm thế nào bây giờ?

Chiếc xe Toyota mới te chẳng hiểu sao lại bể bánh ngay trên tuyến đường chính đi Hội An, còn cách mục tiêu khoảng bảy cây số. Hai bên đường là những dải đất cát hoang vắng, mọc trên đó vài ba loại thực vật biển khô cằn. Lúc này, họ đang cách trung tâm thành phố những 30 cây. Rõ ràng mà bị mắc kẹt giữa khúc đồng không mông quạnh. Phương Anh gấp nắp di động, ảo não thông báo:

- Mình gọi cho gara rồi. Họ nói sẽ cho người tới thay bánh, nhưng đang thiếu người nên cũng phải mất tới cả tiếng đồng hồ nữa đấy.

San San buồn bực leo ra khỏi xe:

- Đành ngồi chờ thôi chứ làm sao bây giờ. Cũng tại ham chơi trên quá cơ. Nếu như rời Ngũ Hành Sơn sớm thì có phải giờ đang tắm ở Cửa Đại rồi không cơ chứ.

Khi xui xẻo ập đến, không thể đổ lỗi cho việc đã làm gì hoặc không làm gì. Thế là ba cô gái váy áo xông xênh đứng dựa vào chiếc xe đang chết dí bên đường tán gẫu. Phương Anh rút ra một bao thuốc lá thơm, vẩy tay một cách sành sỏi khiến cho vài điều thuốc lơ lửng lên khỏi nắp bao, đưa về phía Nguyên mời. Cô lắc đầu. Phương Anh lại chìa bao thuốc cho San San. Bà dì phẩy tay, nói khẽ:

- Phải làm gương cho trẻ con.

Nguyên biết dì cô ám chỉ mình, bậm môi lại liếc San San một cái xém mặt. Á à, dì được lắm. Hóa ra là cũng đua đòi hút thuốc cơ đấy! Ở nhà thì là con gái út cưng ngoan ngoãn của ông ngoại, ở ngoài mới biết dì cô cũng chẳng kém ai. San San vỗ vai Nguyên, cười hì hì cầu tài. Phương Anh chẳng để ý đến hai dì cháu, chỉ lịch sự nói “Xin phép!” rồi châm lửa hút thuốc. Cô ta khoanh tay ngang ngực, kẹp điều thuốc nhỏ giữa hai ngón tay, thông thả hé cặp môi son ngậm lấy hít một hơi rồi lơ đãng nhả khói. Trong ánh mặt trời buổi chiều, những sợi khói thuốc quện với làn tóc bay xỏa trong gió, trong nét thư thái lại toát lên vẻ mê đắm trụy lạc.

Thời gian để hút xong một điều thuốc trôi qua. Ba cô hết đứng mỗi chân lại chui vào trong xe ngồi. Ngồi chán lại nhảy ra ngoài đứng mà người của gara cử đi vẫn chưa thấy đến. Đang lúc buồn chán đến cực độ

thì Nguyên nhận được điện thoại của Thế Phong. Trong trường hợp thế này, ai gọi tới cũng giống như tri kỷ. Có lẽ vì thế mà cô như có chút chờ mong, nhiệt tình mở điện thoại ngay tức khắc. Anh hỏi cô:

- Em đang ở đâu?

- Bọn em đang ở... - Nguyên liếc nhìn quanh, chưa biết miêu tả cái nơi chốn chết tiệt này như thế nào để dễ hình dung.

- Bọn em? - Ở đầu kia, Phong đang nhú mày.

- Vâng. Em cùng với hai người nữa. Bọn em đang trên đường đi Hội An thì xe ô tô tự nhiên bẻ bánh sau, vẫn còn đang chờ người của gara tới sửa. Anh đã gặp khách xong chưa ạ?

- Mới xong, đang chuẩn bị về resort tính rủ em đi ăn cùng mọi người.

- Vậy mọi người đi ăn đi ạ. Đừng đợi em.

Cô đợi Thế Phong cúp máy. Nhưng anh chỉ trầm ngâm trong giây lát, rồi sau đó chậm rãi ra lệnh:

- Em đưa máy cho người nào rảnh đường đi.

Nguyên không biết anh có ý định gì, nhưng cũng ngoan ngoãn nghe lời, đưa máy cho Phương Anh, nói khẽ:

- Sếp em muốn hỏi chuyện.

Cô gái khẽ nhăn mày tỏ ý không hiểu, nhưng cũng cầm lấy điện thoại đưa lên tai. Một lát sau, cô trả điện thoại lại cho Nguyên, cười rạng rỡ:

- Ô la la... Chúng ta sắp có cứu tinh rồi!

Chỉ chừng chưa đến hai chục phút sau, trong tầm mắt của các cô hiện ra một chiếc xe Mercedes bầy chỗ từ đằng xa phóng như bay tới. Thảo Nguyên reo lên:

- Chính là nó!

Nhóm các cô nghe thấy thế phấn khích bật hết cả dậy, đứng thành một hàng vẫy tay rồi rít. Trên xe, Quốc Vinh trở về phía trước, kinh ngạc thốt lên:

- Mèn ơi, bọn họ đang đóng phim quảng cáo à?

Rồi anh quay sang trợ lý Tùng, nháy mắt cười:

- May mà chúng ta theo đuôi sếp, nếu cứ thế mà về chỗ nghỉ thì thiệt thòi rồi.

Mọi việc sau đó được cất đặt rất nhanh gọn: anh tài xế được cử ở lại chờ nhân viên sửa xe. Còn đám người còn lại thì leo hết lên chiếc xe Mercedes, nhắm hướng phố cổ Hội An xinh đẹp với nhiều điều thi vị mà thẳng tiến.

41. Chương 42: Ông Đã Thèm Có Cháu Dâu Từ Lâu Lắm Rồi

Tại tòa nhà trụ sở chính của Thành Tín, ngồi trong phòng Kế Hoạch, chàng nhân viên mới bánh trai tên là Quốc Cường đang gấp lên gấp xuống. Đặng Thảo Nguyên - mục tiêu cơ bản để anh vào làm việc ở đây đã đi công tác nên thành ra ngày dài trôi qua thật vô vị. Cường khoác chiếc túi lên vai, hồ hững đi ra phía cửa. Một đồng nghiệp gọi anh, nói gì đó về việc xin phép trước khi đi ra ngoài nhưng anh chẳng buồn quay đầu lại, chỉ phẩy tay rồi tiếp tục bước đi. Năm phút sau, một chiếc xe mui trần thể thao màu cam trẻ trung, láng bóng như chính chủ nhân của nó phóng vút ra khỏi hầm để xe. Chiếc xe này chỉ hợp để đi đến một quán Bar thời thượng nào đó, nhưng thay vì quán bar, nó lại đậu ở trước Thái Sơn trà quán.

Ông lão quắc thước ngồi ở chiếc bàn gần cửa sổ nhìn thấy Cường đến, giơ khẽ tay lên ra dấu. Anh nhìn thấy bèn tiến lại gần trong mùi trà nước nồng đến nhức cả đầu, nhưng vẫn tươi cười nịnh nọt:

- Cháu chào ông. Ha ha... Quán này thật là thích, mới đến đã ngửi thấy mùi trà thượng hạng thơm ngào ngạt.

Sở dĩ phải khổ sở lấy lòng như thế vì ông lão này không thể đùa được đâu. Đây chính là vị chủ tịch đầy quyền năng của công ty Thành Tín, cũng là ông của hai đàn anh Thế Phong và Trường Giang, một thời là hai tấm gương “cháu ngoan Bác Hồ” tiêu biểu mà các bậc phụ huynh quen biết hay lấy ra để cho con cái họ “soi” vào. Tất nhiên, bố mẹ anh cũng chẳng phải ngoại lệ. Mặc dù Quốc Cường không phải là cháu ruột của ông Quang, nhưng xét về họ hàng “bắt đại bác” thì cũng có chút dây mơ rễ má. Thêm nữa, vì bố của anh có cổ phần trong công ty, nên quan hệ của hai nhà tương đối khăng khít.

Ông Quang ra dấu cho anh ngồi xuống, cười bảo:

- Vậy thì tốt. Trà vừa được.

Rồi ông nhắc ấm trà Ô long mới pha lên, rót ra hai chiếc chén sứ men nâu đã được tráng qua nước sôi, đặt trước mặt khách một chén. Quốc Cường chẳng hiểu cái món nước đắng chát và nóng rẫy này có gì ngon, nhưng tất nhiên cũng không dám ho he ý kiến ý cò gì, đưa lên miệng thổi phù phù rồi uống một hơi cạn sạch.

- Việc ta nhờ cháu đến đâu rồi. – Ông Quang hỏi. – Ông yên tâm, cháu đã và đang dốc hết năng lực ra để hoàn thành. – Quốc Cường vỗ ngực nói. Nhưng rồi lập tức bối rối lấy tay cào cào tóc:

- Nhưng... bạn gái cháu vừa mới nhắn là cô ấy sắp về nước.

- Vậy nên...

- Cô ấy mà biết cháu như thế thì... xử tử hình cháu mất.

- Ta xin lỗi vì đã làm khó cho cháu. Nhưng cháu biết đấy, người mà ta tin tưởng thì ngoài cháu ra không còn ai khác.

- Dạ! Sao ông lại nói thế ạ. Cháu cũng được lợi trong chuyện này mà.

- Bây giờ cháu hãy báo cáo ngắn gọn tình hình thời gian qua cho ta nghe xem nào.

Quốc Cường tự rót thêm một chén trà nữa uống cho ngọt giọng rồi bắt đầu thao thao bất tuyệt. Sau một hồi kể lể, anh kết luận:

- Ông hãy tin tưởng con mắt nhìn phụ nữ của cháu. Cô gái ấy không hề bị tiền tài, gia thế và cả... vẻ bề ngoài của cháu làm cho lóa mắt. Đó thực sự là một đối tượng tuyệt vời – Anh chàng ngắt ra một chút rồi mới tiếp tục: – dành cho anh Giang! Ông có thể yên tâm rồi nhé.

Ông lão ngồi trước mặt ngẫm nghĩ một lúc, rồi khẽ nở một nụ cười hài lòng. Quốc Cường thở phào, biết rằng như thế là nhiệm vụ nặng nề của mình được giao đã hoàn thành. Khủng khiếp thật! Bây giờ kiểm dẫu cho cháu mà còn bày ra mê hồn trận để thử nhân cách người yêu của cháu thế này thì thật là khủng khiếp. May sao người yêu anh là con gái một người bạn thân của bố, nếu không thì không biết ông bà già ở nhà có gỡ chiêu gì với cô ấy hay không nữa. Hoàn thành nhiệm vụ được giao, Cường không quên lấy công:

- Ông nhớ giữ lời hứa thuyết phục bố cho cháu mở công ty riêng đấy nhé!

- Thế cháu thấy ông đã hứa suông chuyện gì chưa?

Quốc Cường đứng lên cười hi hi:

- Dạ chưa. Thôi cháu chào ông. Cảm ơn ông đã cho cháu uống trà.

- Ở lại đây đi, chút nữa dùng cơm trưa luôn.

- Dạ thôi ạ. Cháu hẹn bạn rồi ạ.

Rõ ràng là anh chàng nói dối. Nhưng đành phải vậy thôi, chứ ngồi ăn cơm và uống trà với các bậc tiền bối quả thực chẳng hấp dẫn tẹo nào cả. Ông lão biết tổng cái cố của Cường, nhưng không nói gì, chỉ dặn dò nhớ làm thủ tục nghỉ việc theo đúng quy định của Thành Tín.

Còn lại một mình, ông Quang cũng chẳng còn lòng dạ nào ngồi lại để thưởng thức trà ngon nữa. Ông phải tìm Trường Giang ngay lập tức, phải bật đèn xanh để nó nhanh nhanh đưa người ta về nhà ra mắt. Ông đã thêm có cháu dâu từ lâu lắm rồi. Gia thế của cô gái đó cũng bình thường, nhưng ông cũng đâu cần gì môn đăng hộ đối. Chỉ cần một cô dâu hiền cháu thảo, yêu thương cháu ông là quá tốt rồi.

Hội An có lẽ là một trong những địa điểm du lịch lý kỳ nhất của miền Trung. Bởi vì, trong khi tất cả những du khách nước ngoài nào có dịp tới thị trấn cổ kính bên bờ sông Hoài này đều hết lòng ca ngợi vẻ đẹp của nó thì hầu hết khách nội địa lại bày tỏ một sự thất vọng đáng ngạc nhiên: Hội An có quái gì mà tới tham quan? Nguyên do rằng, những người nói như vậy có thể là bởi vì họ chưa được thăm thú Hội An vào ban đêm. Còn không, họ chắc chắn là những người sở hữu một tâm hồn nghèo nàn.

Lúc này, Thảo Nguyên đang tay trong tay với Thế Phong đi dạo dọc con đường ven sông. Dòng sông Hoài nhỏ nhắn, nước vốn xanh màu ve chai nhưng trong đêm tối không nhìn thấy rõ hình hài, chỉ có chút ánh sáng lung linh tỏa ra từ những chiếc đèn lồng dựng bên sông và từng hàng đèn hoa đăng hồng, vàng, xanh, tím đang dập dềnh trên sóng lặn tấp. Gió sông rất mát, tay anh rất ấm, và rất lâu rồi mới lại có người nắm tay cô như thế này. Người ta nói lòng bàn tay liên kết tới trái tim. Chắc có lẽ vì thế mà hơi ấm từ tay cô đã truyền được đến trái tim, và từ đó rạo rực lan tỏa đi khắp cơ thể. Trái tim cô đã tự động hướng về anh, thực sự yêu anh rồi sao? Trước kia cô nhận lời yêu, xin thú thật cũng là thế “nhắm mắt đưa chân”. Nhưng mỗi lúc ở bên anh, cô đều cảm nhận rất rõ tình yêu của anh, sự ấm áp và quan tâm của anh. Người con gái nào lại không rung động trước một người đàn ông như thế? Vậy vì có gì, cô vẫn còn e ngại? Vì có gì, trái tim vẫn không thể bao dung trọn tình yêu để đáp trả cho Phong? Rồi một ngày nào đó, cô sẽ hối hận, cô sẽ bị trừng phạt. Cũng như chuyện trước đây với Giang, sự cố chấp của cô trong tình yêu đã khiến cô không tin tưởng anh, tin tưởng vào tình yêu của anh. Kiếp này, cô đã mắc phải một món nợ tình yêu. Có lẽ, món nợ với người cũ chưa trả hết, bản thân cô sẽ không thể nào sống trọn vẹn cho hạnh phúc hiện tại.

- Thảo Nguyên à, hình như người em rất nóng.

Anh chỉ nhận xét một câu bình thường, nhưng lại khiến Nguyên vội vã giật tay ra.

- Không có... chắc là do đi bộ.

Rồi cô lấp liếm lái sang chuyện khác:

- Chúng mình đi tách ra thế này, hình như không ổn cho lắm.

Ban này, bà dì San San của Nguyên đã sáng tạo ra một “Cuộc đua kì thú” cho ba cặp nam nữ trong đoàn. Luật chơi là mỗi cặp sẽ phải tìm đường tới hai địa điểm định sẵn trên bản đồ khu đô thị cổ một cách nhanh nhất. Đoàn nào hoàn thành hành trình và quay về chùa Cầu trước sẽ chiến thắng. Nhưng Thế Phong sau khi nhận mệnh lệnh khởi hành đã kéo Nguyên đi theo hướng ngược lại với hai đội kia. Thời gian ở bên nhau thì phải thông thả tận hưởng, có gì phải tham gia đua tranh với bọn họ cơ chứ. Cứ cho họ giành giải đi. Anh thì đã sẵn sàng chịu phạt rồi.

- Thảo Nguyên! – Anh gọi. Họ dừng lại vừa vịn dưới một gốc cây to ven sông.

- Gì ạ?

- Sau chuyến đi này, anh muốn đưa em về ra mắt gia đình.

Im lặng.

Thảo Nguyên nghĩ mình đang nghe nhầm.

Hai mắt cô đang trở tròn ra như hai con ốc sên. Chỉ có điều dưới cái bóng đen sẫm của tán cây này, thì khó có thể nhận ra được điều đó. Thế Phong à, anh có biết rằng khi người đàn ông nói như thế với người phụ nữ thì nó có nghĩa là gì không? Có nghĩa là tình yêu của hai người sẽ phát triển sang một trang mới. Mỗi quan hệ này sẽ không còn là mối quan hệ lãng mạn chỉ xoay quanh bọn họ nữa, mà nó sẽ trở thành một mạng nhện tinh vi mở rộng tới nhiều người khác, với những mắt nối kết dính bởi các trách nhiệm và nghĩa vụ mới không thể nào lờ đi được. Nó có thể khiến người trong cuộc cảm thấy an tâm, nhưng trái lại, cũng khiến ối quan hệ trở nên gò bó.

- Em im lặng nên anh hiểu là sự đồng ý đó nhé!

Tiếng Phong dịu dàng bên tai. Nguyên vẫn không đáp lại. Có lẽ ngay từ đầu, cô phải biết rằng một khi anh đã ngỏ lời yêu cô, đó là bởi anh có ý định nghiêm túc với cô. Mà đưa bạn gái về ra mắt gia đình là một biểu hiện của sự nghiêm túc ấy. Chẳng còn gì đáng mong đợi hơn thế.

- Em đừng quá lo lắng, bên nhà anh ai cũng rất tốt. Ông nội anh cực kỳ tâm lý, còn ba mẹ anh lại rất hiền hậu. Họ làm nghiên cứu về văn hóa, tính tình giống như thanh niên vậy đó. À, anh còn có một người em họ, chú ấy chắc chắn sẽ rất hoan nghênh em.

Những lời nói giàu từ tính của anh ngập tràn hạnh phúc. Sự nhiệt tình sôi nổi của Phong lây lan sang Nguyên. Bất giác, cơn sưng sốt ban nãy đã bị cuốn bay mất, thay vào đó, cô bắt đầu mừng rỡ trong đầu xem ngày ra mắt sẽ phải biểu hiện như thế nào cho thật tốt. Nguyên buột miệng hỏi:

- Chúng ta có cần mua quà ra mắt không?

Thế Phong cười vang, choàng tay ôm lấy cô. Khi tròng cười sáng khoái mãn nguyện đã dứt, anh ghé sát vào tai cô, bảo:

- Chỗ này tối ghê!

Lời anh thì thảo đầy vẻ ám muội. Tối thì vẫn tối đấy thôi, chẳng qua thế này rất tuyệt để anh có thể hôn cô. Làm ơn! Anh nhớ đôi môi mềm này đến phát điên rồi.

Nhưng người tính không bằng trời tính. Vừa mới cúi người xuống, điện thoại của cô réo inh ỏi phá tan không khí lãng mạn. Anh hậm hực, còn cô thì thông báo:

- San San gửi ảnh tới. Họ đã đến được điểm đầu tiên: Nhà thờ tộc Trần!

- Ai quan tâm bọn họ. Em cắt điện thoại đi! – Phong ra lệnh, đoạn lại kéo Nguyên sát vào người anh. Nhưng lần này, chưa kịp làm gì thì đến lượt điện thoại của anh reo. Hóa ra là Quốc Vinh, cũng gửi ảnh đến chứng minh họ đã tìm ra địa điểm thứ nhất.

Phong nhét điện thoại vào túi, nhủ thầm lần này thì ai gọi đến cũng mặc kệ. Anh vươn hai tay đỡ lấy hai bên má cô, cảm nhận sự tiếp xúc mềm mại trong lòng bàn tay. Ngón tay cái khẽ lướt qua đôi môi, dường như đang hé mở một nụ cười quyến rũ, đón đợi. Thời khắc miệng anh sắp sửa tìm đến môi cô, đột nhiên dây đèn ven sông bật sáng.

Đây là cái điềm gì đây vậy hả trời?

Nguyên thoát khỏi tay Phong, nhìn biểu cảm trên gương mặt anh khiến cô không thể nhịn được cười. Một nụ hôn thôi mà. Không hôn hôm nay, thì còn ngày mai, ngày mốt... Họ còn có cả một quãng đời còn lại dành cho nhau, đâu cần vội vã. Thế nhưng... biết đâu...nụ hôn tối nay sẽ mãi trở thành một niềm tiếc nuối cho cả hai người...

42. Chương 43: Cô Gái Này, Rất Biết Cách Lấy Lòng Người Khác Đây Chứ

Chuyến công tác kết thúc sớm hơn lịch trình dự kiến. Nguyên nhân của việc này không phải do họ hoàn thành công việc sớm mà do trong quá trình xin giấy phép xây dựng đã phát sinh những rắc rối không mong muốn. Thế Phong cùng các cộng sự đã đích thân ra mặt, nhưng vẫn chưa giải quyết được vụ việc lần này. Số là bản thiết kế resort trình lên Sở xây dựng của công ty Thành Tín đã được Phó giám đốc sở ký công văn chỉ đạo phê duyệt cho phép quy mô xây dựng là năm tầng, nhưng đến khi chuẩn bị khởi công thì lại nhận được thông báo của lãnh đạo Ủy ban nhân dân yêu cầu xem xét rút giấy phép xây dựng. Công ty Minh Nghĩa, một công ty hàng đầu hiện nay về bất động sản, đối thủ của Thành Tín đã đệ đơn phản đối Thành Tín viện lý do công trình có sai phạm chiều theo căn cứ những quy định về việc xây dựng các công trình trên mép hành lang biển. Do đó, resort của Thành Tín chỉ được xây tối đa hai tầng thay vì năm tầng.

Miếng đất đắt địa mà Thế Phong do nhay bén với thị trường giành về được đang bị Minh Nghĩa dòm ngó. Anh còn lạ gì thủ đoạn của đối phương. Họ muốn ép anh vào thế tiến thoái lưỡng nan, rồi lợi dụng lúc tình hình khó khăn sẽ tìm cách thương lượng mua lại mảnh đất, mục đích là để mở rộng dự án của Minh Nghĩa ở thành phố này. Đến cả một quyết định do Phó giám đốc Sở xây dựng chỉ đạo rồi mà bọn họ vẫn lật lọng lại được thì chắc hẳn phải có một thế lực lớn nào đó chống lưng đằng sau. Ông Đằng đã lắc đầu nói với anh:

- Xin lỗi anh. Tôi đã cố hết sức có thể. Nhưng lãnh đạo mà ra chỉ thị thì có nghĩa là đối phương đã nắm trong tay kim bài rồi. Tôi có thể giúp anh bằng cách vận động một cuộc bỏ phiếu trong nội bộ, nhưng nếu như Minh Nghĩa đã mua chuộc được một số người trong ủy ban, thì lấy phiếu tín nhiệm khi đó lại là con dao hai lưỡi.

- Vậy xin ông Phó giám đốc hết sức để ý và giúp đỡ. Về lí mà nói, việc xây dựng công trình năm tầng chính là theo đúng định hướng quy hoạch của Chính phủ cho phép tận dụng mặt bằng để tạo điểm nhấn cho khu quy hoạch. Chúng ta vẫn có cơ sở để lật lại.

- Tôi cũng hy vọng thế.

- Vậy vị nào trong số lãnh đạo là người có ảnh hưởng nhất trong vụ này?

- Chà, người này là một nhân vật không dễ đụng vào đâu. Ông ấy vốn vẫn phản đối việc xây dựng nhà hàng, khách sạn trên hành lang biển, cho rằng đó là lỗi quy hoạch không bền vững. Nên dù ông ấy thực chất có đứng về phe Minh Nghĩa hay không, Thành Tín rõ ràng là vẫn bất lợi rồi.

Người đàn ông đó, như lời của Phó giám đốc sở nói, quả thật là một nhân vật không dễ tiếp cận. Quốc Vinh đã chạy đôn chạy đáo khắp các cửa mà một cơ hội gặp mặt riêng vẫn không thể thực hiện được. Vì vậy, đoàn công tác của Thành Tín đành phải về trước thời gian dự kiến.

Tại phòng chờ sân bay Đà Nẵng, Thế Phong và Quốc Vinh vẫn đang ngồi chụm đầu vào nhau bàn bạc. Khuôn mặt Phong trong bất cứ thời điểm nào cũng giữ được phong thái điềm tĩnh, nhưng trong đôi mắt anh bây giờ đã thoáng nét đăm chiêu lạnh lùng. Trợ lý Tùng thì đang lượn lờ ở mấy quầy hàng hóa lưu niệm và bánh kẹo đặc sản trong sân bay. Nguyên không muốn ngồi chết dí ở một chỗ, cũng theo chân Tùng đi ngó nghiêng chỗ này chỗ kia một tí.

- Cô không mua gì về làm quà sao?

Trợ lý Tùng lựa được rất nhiều mẫu vòng tay bằng đá Ngũ Hành tinh xảo, đang đợi tính tiền. Nguyên lắc đầu, hỏi lại:

- Anh Tùng chắc có nhiều bạn bè lắm ă? Anh mua nhiều thế này cơ mà!

Trợ lý Tùng chưa kịp đáp lời thì phía sau lưng vang lên tiếng của giám đốc điều hành:

- Anh chàng này thì mua tặng bạn bè gì chứ. Đây là quà để theo đuổi người đẹp của anh ta đấy!

Phong và Vinh đã bước tới sau lưng họ từ lúc nào. Quốc Vinh không kiêng dè gì, nói tiếp:

- Tôi nói anh nghe này anh Tùng. Anh nhát quá đi! Thích nhà cái cô Linh Chi thì cứ nói toẹt ra được rồi, đằng này lần nào đi công tác cũng mua quà, mà nào có tặng riêng người ta, lần nào cũng tặng nguyên cả phòng thư ký. Có ai biết là anh tặng đâu, các cô ấy toàn tưởng là quà của sếp tổng. Thế chả hóa ra là công dã tràng ă?

Trợ lý Tùng làm điệu bộ van xin Quốc Vinh:

- Em xin bác. Chuyện tình cảm của em, em tự biết tình hình. Bác là người ngoài, không hiểu được đâu.

Còn Thế Phong thì ngạc nhiên:

- Tưởng quà của tôi ư? Có bao giờ đi công tác tôi mua quà cáp gì đâu. Trợ lý Tùng, anh giải quyết vụ này thế nào chứ để như thế là không được đâu đấy!

- Vâng ... vâng... Sếp để em giải quyết!

Từ trên hệ thống loa của sân bay, nhân viên nhà ga yêu cầu hành khách trên chuyến bay về Sài Gòn ra cửa số hai để khởi hành. Thế Phong tự nhiên kéo tay Thảo Nguyên đang đứng bên thân ở đó, nhẹ nhàng giục:

- Đi thôi!

Trợ lý Tùng bất ngờ trước màn tình tứ này, trợn mắt nhìn sang phía Quốc Vinh. Anh ta nhướn miệng cười, gật gật đầu, biểu cảm rõ ràng là khẳng định: “Điều mà anh nhìn thấy là chính xác rồi đấy!”

Đoàn người chờ lên máy bay xếp một hàng dài. Thảo Nguyên đứng trước Thế Phong, cảm thấy ánh mặt trời của buổi sáng sớm hôm nay qua lớp cửa kính rạng rỡ hơn tất cả những buổi sáng khác mà cô đã trải qua trong đời. Hóa ra là thế nhỉ. Hóa ra người vẫn mua quà cho phòng thư ký không phải là anh, mà là trợ lý Tùng. Cả vụ hai chiếc vòng cổ giống nhau kia nữa, chắc chắn Thế Phong cũng là nạn nhân của một vụ mua hàng nhái nào đó. Thế mà cô lại từng có lúc hiểu lầm anh. Thật đáng trách! Nghĩ lại thái độ của chính mình lúc nhận được chiếc hộp trang sức tinh xảo từ Phong, Nguyên bất giác nhăn mặt. Thái độ đó, quả thật là đáng đánh đòn. Vậy là anh vẫn nhìn cô, chỉ bất lực nói: “Thảo Nguyên, em cứ tự ình là đúng đi!” Trời ơi! Giờ thì cô bị trừng phạt rồi. Sao cảm giác này muốn độn thổ xuống đất quá! Nguyên rút tay ra khỏi bàn tay đang nắm chặt của Phong, nói nhanh: “Em đi có chút việc. Sẽ quay lại liền!”, rồi cứ thế cầm đầu cầm cổ chạy.

Khi đã yên ổn ngồi trên máy bay, Thế Phong hỏi cô:

- Ban nãy, em vội vội vàng vàng chạy đi đâu vậy?

Thảo Nguyên không trả lời, thay vào đó kéo cánh tay anh về phía mình, mở lòng bàn tay ra đặt lên đó một vật nhỏ mát lạnh. Sau đó, cô khép tay anh lại, hai má đỏ ửng vì ngượng nhưng miệng lại mỉm cười ngọt ngào:

- Tặng cho anh!

Đó là một con lân chặn giấy bằng đá bích vân xanh biếc, chạm trổ tinh xảo vừa được mua tức thì ở quầy hàng mỹ nghệ của sân bay. Thế Phong giơ vật trang trí xinh xắn đó lên ngắm nghía với ánh mắt thích thú. Cô gái này, rất biết cách lấy lòng người khác đấy chứ! Anh không kìm được, khóe miệng cong lên, ánh mắt đắm chiêu trong giây lát đã bị thổi bay bằng một niềm vui giản dị mà người ngồi bên cạnh mang lại. Hiện tại, công việc kinh doanh đang gặp rắc rối, nhưng có cô thật tốt biết bao.

- Cảm ơn em! – Anh nói, rồi ngả người trên ghế máy bay, cổ tình nghiêng đầu tựa nhẹ lên vai cô, lòng bàn tay vẫn nắm chặt con lân. Cô cả gan vuốt nhẹ tóc anh, lẩm bầm:

- Ngủ một chút đi! Em biết tối qua anh đã làm việc rất khuya.

Thế Phong nghe lời cô, từ từ nhắm mắt lại. Anh chưa bao giờ ngủ trên máy bay nhưng hôm nay, hương thơm từ người con gái ấy tỏa ra như một loại thảo dược quý hiếm giúp an thần vỗ giấc. Trước khi thiếp đi, trong đầu anh thoáng hiện ra cái cảnh sẽ đưa cô về gặp gia đình. Ông nội anh sẽ vỗ vai anh mà cười nói: “Tốt lắm! Tốt lắm! Cháu quả nhiên đưa về đúng cô gái mà ta đã chọn!”

Đúng cô gái mà ông đã chọn!

43. Chương 44: Cắm Giác Đôi Mắt Từ Trên Cao Của Ông Ấy Đang Xoáy Vào Cô, Xuyên Qua Linh Hồn, Nhìn Thấu Suốt Mọi Suy Nghĩ Đang Chạy Hồn Loạn Trong Đầu

Chủ nhật hôm nay, đại gia đình nhà ông Quang chuẩn bị tiếp đón một sự kiện đặc biệt sẽ diễn ra. Thằng cháu trưởng của ông sẽ dẫn bạn gái về ra mắt. Anh chàng cũng thật là giỏi đấy chứ. Mới đây thôi còn nửa đùa nửa thật hứa với ông sẽ giới thiệu bạn gái, ai ngờ lại dẫn về thật, mà còn sớm hơn cả những gì ông mong mỏi nữa kia. Thông tin này trước đó đã được thông báo cho bố mẹ của Thế Phong, lúc này đang vi vu ở một xứ châu Phi nào đó. Hai vị phụ huynh lập tức nhẩy cẫng lên, tức tốc mua vé máy bay về nước. Nhớ lần trước Thế Phong nhậm chức tổng giám đốc Thành Tín, họ cũng chỉ đặt điện hoa chúc mừng. Còn lần này, dù công việc đang bẽ bộn, họ cũng dứt khoát vứt đó để về đích thân xem mặt con dâu tương lai. Thế mới biết tầm quan trọng của việc này trong gia đình to lớn đến thế nào.

Thế Phong đến đón Thảo Nguyên, theo thường lệ vẫn đậu xe ở đầu khu phố. Hai người đã bàn bạc với nhau, thống nhất rằng sau khi ra mắt ở đằng nhà Phong, rồi mới sắp xếp ra mắt bên nhà Nguyên. Để chuẩn bị

cho lễ ra mắt thật hoàn hảo, cả hai đã cùng nhau lên kế hoạch thật lâu, tham khảo đủ nguồn tài liệu, thậm chí còn viết thành hẳn một văn bản tác chiến hoàn chỉnh dài hai trang giấy. Thực ra tất cả những việc này chỉ là Phong hùa theo Nguyên để cho cô bớt căng thẳng thôi, chứ anh thừa biết rằng người con gái mà anh đã chọn đưa về giới thiệu với các bậc tiền bối thì sẽ chẳng để ai phàn nàn điều gì.

Đứng dựa vào cửa xe, Thế Phong ngóng về hướng cuối đường. Từ sáng đến giờ anh đã tìm tìm cười không biết bao nhiêu lần rồi nhỉ? Và kia, cô kia rồi! Đi dưới hàng cây mát ven đường, trong chiếc váy màu thiên thanh trang nhã, cô giống như một con chim xanh bay đang về phía anh, mở ra cả một bầu trời đầy hạnh phúc.

Chiếc váy xanh, hàng cây xanh, mảng trời xanh trong vắt... Trong màu xanh có màu xanh. Ngoài màu xanh, vẫn chỉ là màu xanh. Nửa cái nền xanh tràn ngập ấy, nụ cười của cô gái ngời lên thứ ánh sáng rực rỡ nhất trần gian, lay động vào tận đáy sâu tâm hồn anh.

Tuy mỉm cười với anh, nhưng trong lòng Thảo Nguyên đang lo lắng đến phát sốt. Lần đó xúc động mà nhận lời anh, sau khi về nhà mới thấy mình cả gan. Gia thế của nhà anh lớn như vậy, còn gia đình cô lại chỉ là một gia đình công chức bình thường. Không biết bố mẹ anh khi gặp sẽ đối xử với cô như thế nào? Họ có thích cô không? Họ có chấp nhận một người có gia thế bình thường như cô không? Họ có ủng hộ ối quan hệ này của cô và Thế Phong hay không? Bao nhiêu câu hỏi đã đảo qua đảo lại trong đầu cô từ mấy ngày nay. Đến lúc này, khi chiếc xe hơi chuyển bánh, đột nhiên, ý nghĩ muốn nhảy xuống khỏi xe và bỏ chạy nảy lên trong đầu.

- Hãy thả lỏng nào! – Thế Phong rất tinh ý nhận thấy sự căng thẳng của cô. Anh vươn tay ra vỗ lên hai bàn tay cô đang nắm chặt vào nhau ở trên đùi. – Mọi chuyện sẽ thuận lợi thôi! Có anh ở đây mà!

Nhưng lúc này đây, sự tự tin của người nào đó giống như bao muối đang bị kéo ngang qua dòng sông, từng chút từng chút một bị nước đánh tan ra. Nguyên cố gắng khê nở một nụ cười, tự trấn an bản thân bằng cách hỏi anh:

- Sau này về gặp bố mẹ em, anh có cảm thấy hồi hộp không?

Thế Phong vừa lái xe, vừa mỉm môi ngấm nghĩ ra chiều lung lăm. Sau đó, anh khẳng định chắc nịch:

- Không hồi hộp.

Thảo Nguyên cảm thấy mình bị tổn thương một chút, bất mãn kêu lên:

- Thật bất công. Em thì đang run như cây sậy thế này mà anh có hồi hộp chút xíu cũng không là làm sao?

- Tại vì anh yêu con gái của hai bác thế này, hai bác làm sao mà không chào đón anh chứ!

Bình thường thì câu này khiến cho cô gái nào nghe được sẽ tan chảy ra vì ngọt ngào lắm. Nhưng Nguyên lúc này lại im bặt. Anh thật gian xảo. Cô ngấm nghĩ. Hai chuyện đó về bản chất là hoàn toàn khác nhau cơ mà.

Xe đi vào một khu biệt thự yên tĩnh với những căn hộ dạng song lập được thiết kế ấn tượng nằm trong các khu vườn cây cối tươi tốt, chỉnh chu như thể chúng vừa mới được lấy ra từ trong các catalogue về kiến trúc – nhà đẹp. Thực ra nhà anh Nguyên đã tới một lần rồi, thậm chí còn ngủ lại một tối nhưng ấn tượng về thời điểm đó không rõ ràng lắm. Hôm nay, cô mới thực sự để ý đến ngôi nhà. Phong chỉ cho cô:

- Do dạng song lập nên dù em nhìn toàn cảnh giống như một căn biệt thự nhưng thực chất nó lại gồm hai căn biệt thự riêng rẽ. Căn bên trái là của ông nội anh. Còn bên phải này của ba mẹ anh. Em thấy đấy, anh cũng chỉ ăn nhờ ở đậu thôi.

Anh dắt tay cô bước qua cánh cổng gỗ sơn trắng đi vào trong biệt thự. Nắng của một buổi sáng cuối hè rắc những đốm vàng trên lối đi lát đá tổ ong giữa thảm cỏ xanh mướt. Bên hàng rào gỗ là những bụi hoàng anh lá mỏng mỏng trổ đầy hoa vàng. Mùi lan thơm dịu dàng tỏa ra từ những giỏ lan hồ điệp trắng muốt thu hút đám ong nghệ vo ve bay đến. Thiên nhiên xung quanh sao mà rạo rực nhựa sống, không khí cũng nao nức hương mật ngọt làm sao. Mùi hương này còn ám ảnh Thảo Nguyên rất lâu, rất lâu về sau này. Ấn tượng của cô khi bước qua cánh cổng gỗ cầu kỳ ấy cũng mãi không thể phai nhạt. Trí nhớ của con người quả thật kỳ lạ vô cùng. Đường như có những chuyện người ta càng muốn cố quên đi thì lại càng nhớ. Hoặc giả có

những thứ ban đầu chẳng hề để ý, nhưng sau này lại cứ lật đi lật lại trong tâm trí giống như một thước phim cũ không hề thiếu bất cứ chi tiết nào. Cũng giống như buổi sáng chủ nhật ấy, cô đã chẳng còn lòng dạ nào mà ngắm cảnh vật xung quanh, vậy mà mỗi khi trí nhớ cố tình chiếu lại thước phim cũ, từng thứ, từng thứ lại được bày ra vô cùng rõ nét, sống động, chi li... Bắt đầu từ những đốm nắng vàng tươi trên nền đá tổ ong màu xám giữa thảm cỏ xanh mướt. Rồi đến hàng rào gỗ, bụi hoa hoàng anh, giò lan hồ điệp và những con ong nghệ...

Sáng thứ Hai, Thảo Nguyên vẫn đi làm như bình thường. Khi gặp rắc rối càng lớn, cô lại càng phải bình tĩnh. Còn nhớ hồi mới được nhận vào làm ở Chi nhánh 1, chưa quen xử lý công việc và cung cách làm việc của công ty mới, cô xuất đơn hàng đầu tiên mà giống như con kiến trong chảo lửa, mọi thứ rối tinh rối mù như một mớ bòng bong. Cô lo lắng đến độ lúc nào cũng sẵn sàng bốc cháy. Nhưng có nhảy loạn lên thì cũng chẳng giải quyết được điều gì, có khi còn làm gai mắt những người khác. Cô học được cách ngồi yên một chỗ mà quan sát tứ phía, bất kỳ vụ việc nào phát sinh cũng tiếp nhận với một thái độ bình tĩnh rồi mới tìm cách tháo gỡ. Quả nhiên, chưa hết thời gian làm việc buổi sáng, đã có người gọi điện thoại cho cô hẹn gặp.

- Ta là ông của Thế Phong và Trường Giang đây. Tối nay cô có thời gian không? Ta có chuyện cần nói với cô.

- Vâng ạ!

Cô lễ phép đồng ý. Khi gấp điện thoại lại, cô không hề cảm thấy ngạc nhiên, thậm chí là còn có chút mong chờ cú điện thoại này. Ngày hôm qua, lúc người giúp việc mở cửa chào đón, ba Thế Phong từ thư phòng bước ra, mẹ anh từ trong phòng bếp chạy lại, còn ông nội anh thì từ trên lầu khoan thai bước xuống. Nguyên có cảm giác đôi mắt từ trên cao của ông ấy đang xoáy vào cô, xuyên qua linh hồn, nhìn thấu suốt mọi suy nghĩ đang chạy hỗn loạn trong đầu. Cô không dám ngược nhìn lâu, bèn bẽn lẽn cười, cúi đầu xuống nền nhà. Sàn gỗ lát nền có những đường vân xoáy đồng tâm như những hố đen nhỏ không ngừng loang ra, có ảo giác như chúng đang loang tiến đến chỗ cô đứng, khiến cho cô bất giác lùi lại một bước. Bàn tay ấm áp của Phong vẫn đỡ nhẹ sau lưng cô. Anh đang đợi mọi người tiến đến gần hơn nữa để giới thiệu bạn gái với từng thành viên trong gia đình. Thấy còn thiếu mất một người, anh hỏi:

- Trường Giang đã đến chưa ạ?

Một gương mặt quen thuộc xuất hiện ngay sau lưng người ông. Trường Giang đứng đó, nụ cười nở trên môi bất giác đông cứng, mắt khe nheo lại giấu đi cảm xúc hỗn tạp. Giây phút ấy, những hố đen đã sụp xuống dưới chân Nguyên, nhấn chìm toàn bộ cơ thể cô một cách không thương tiếc. Cô không thể ngờ rằng một ngày, mình lại bị vướng vào tình huống trở trêu này. Kinh nghiệm giao tiếp không cho cô đủ bình tĩnh để xử lý tình huống hiện tại. Nhưng lạ lùng một điều là mọi thứ lại diễn ra một cách bình thường, hoặc có vẻ bề ngoài của cuộc ra mắt thông thường. Ông nội của Thế Phong, cũng là ông ngoại của Trường Giang, người mà cô đã gặp một lần trước cửa căn hộ của anh, làm như mới gặp cô lần đầu. Trường Giang thậm chí còn giả vờ giỏi hơn, tỏ vẻ ngạc nhiên thú vị: “Thì ra là nhân viên cũ của Chi nhánh 1 à?”.

44. Chương 45: Em Quen Với Ai Không Quen, Lại Đi Quen Với Anh Họ Của Anh.

Khi Thảo Nguyên rời khỏi quán trà Thái Sơn, cô như đang bước trên đôi chân của người khác. Ánh mặt trời buổi trưa rực rỡ trên đầu khiến người ta hoa mắt. Còn trong tim cô, màn đêm u tối nhất đang vùng vẫy thoát ra.

Một người bảo vệ tiến tới cẩn thận hỏi:

- Nay cô, cô có cần tôi gọi giùm một chiếc taxi không?

Nguyên ngơ ngẩn nhìn người đó giống như không hiểu ông ta đang nói gì. Hai bên còn đang trừng mắt nhìn nhau thì một chiếc xe hơi màu bạc dừng lại ngay bên vệ đường. Trường Giang từ trong xe bước ra, chạy tới trước mặt Nguyên.

- Sao em lại ở đây?

- Em...

- Lên xe đã rồi hãy nói.

Giang đặt cô lên xe, đóng cửa cẩn thận rồi mới đi vòng qua phía cửa lái. Anh ngồi vào xe, khởi động máy và quay sang hỏi:

- Em muốn anh chở đi đâu?

- Giờ này, có quán bar nào mở cửa không nhỉ? – Nguyên không trả lời mà đột nhiên hỏi lại. – Anh có biết quán nào không?

Giang ngạc nhiên, nghĩ cô hỏi đùa. Ngấm kỹ cô, anh mới thấy nhiều điều bất thường. Cô hình như đang bị kích động, ánh mắt hoảng loạn, khuôn mặt trắng bệch trông có vẻ ngẩn ngơ anh chưa bao giờ thấy. Giang lơ mơ đoán ra được nguyên nhân, tự nhiên thấy trái tim bên ngực trái nhói lên. Anh dụi dằm bảo:

- Anh nghĩ, các quán bar ở thành phố này đều chỉ hoạt động buổi tối thôi. Sao vậy? Em muốn uống rượu?

- Ha ha... Tự nhiên em thấy nếu bây giờ uống vài ly cũng không tồi. Em... ha ha... Thôi tốt nhất vẫn nên về văn phòng tiếp tục làm việc.

Cô muốn dùng tiếng cười để che dấu sự bối rối của bản thân nhưng cười ra nghe thật gượng gạo. Tuy nhiên, Giang lại nói:

- Nếu em muốn uống, vẫn có một nơi có thể đến!

Nơi có thể đến ấy, chính là căn hộ chung cư của anh.

Bên ngoài cửa sổ, nơi tấm rèm màu kem nhạt được kéo ra hết cỡ, buổi chiều êm ả đang nhẹ nhàng lướt qua thành phố. Ánh hoàng hôn tản mát khắp không gian, mây cuối ngày từng đám lớn dường như bất động trên nền trời, lười biếng chờ đêm xuống. Từ khung cửa kính lớn sát trần này, người ta có thể ngắm nhìn một góc thành phố lúc hoàng hôn: một khung cảnh đẹp mà buồn.

Trong phòng, mùi rượu thơm nồng tản mát cùng hơi điều hòa mát lạnh. Nguyên vỗ vỗ tay vào hai má đang bốc hỏa, cười cười:

- Uống hết chai rượu của anh mà vẫn chưa thấy say, phí quá anh Giang ạ.

Giang nhìn chai Hennessy gần cạn đáy, lắc đầu chịu thua:

- Hai năm qua, tửu lượng của em tiến bộ phải nói là vượt bậc. Nhớ ngày trước uống rượu nếp ở gần trường anh, em toàn giả vờ say để bắt anh công.

- Đúng rồi! – Cô cười lớn, ánh mắt long lanh khác hẳn vẻ khách sáo xa lạ thường thấy. – Thịnh thoảng em vẫn ước, nếu như tất cả quay trở lại được như trước đây thì tốt làm sao. Em cứ ước ao mãi, rồi thấy tuyệt vọng vì chuyện đó vốn là không tưởng. Em không ước nữa, nhưng cảm thấy rất buồn. Em đã khóc mãi trong một thời gian dài.

Chất cồn khiến Nguyên hưng phấn. Lần đầu tiên cô nhắc đến chuyện quá khứ giữa họ, một câu chuyện xưa cũ đã chôn vùi từ lâu.

- Em chọn không tha thứ cho anh, vì em đã từng yêu anh, đã từng tin tưởng anh như thế. Giang ạ! Em đã quá thất vọng. Em rất hụt hẫng. Hơn nữa, anh lại là mối tình đầu của em. Nhưng lúc đó em không oán hận anh đâu. Thật đấy! Em chỉ thấy uất ức vì cảm thấy niềm tin của mình bị đặt nhầm chỗ. Em đã quyết định chấm dứt để tránh những đau đớn. Có một bài hát gì đấy này, à “đau một lần rồi thôi”.

- Em đã biết đó không phải là lỗi của anh mà.

Cô gạt đầu. Ánh mắt long lanh của cô đã nhòa nước. Nguyên lấy mu bàn tay dụi mắt, vừa cười vừa nói:

- Em đã sai. Lại quá cố chấp. Thế nên bây giờ em mới bị trừng phạt, đúng không anh? Em quen với ai không quen, lại đi quen với anh họ của anh.

Từ lúc vào căn hộ của Giang đến giờ, Nguyên không hề hé răng nhắc đến Thế Phong. Nhưng nói đến đây, nước mắt cô không kiềm được, bắt đầu rơi. Tiếng cười cũng biến thành những tiếng nức nở nho nhỏ. Giang đưa khăn giấy cho cô, quyết định hỏi thẳng:

- Em đã gặp chuyện gì, gặp ai ở Thái Sơn vậy?

Ánh mắt của Nguyên lộ vẻ hoảng hốt. Lúc này, rượu đã ngấm vào cơ thể khiến cô bắt đầu thấy say. Nguyên lục túi lấy điện thoại xem giờ, hóa ra máy đã hết pin từ lúc nào. Cô uể oải nói:

- Sắp tối rồi, em ... em muốn về... về nhà.

- Được! Anh sẽ chở em về.

- Cám... cám ơn...

Nguyên loạng choạng đứng lên, nhưng bước chân cứ nhú lại, suýt nữa ngã úp mặt xuống thảm. Giang đỡ lấy vai cô, ấn người cô ngã xuống sofa:

- Cũng chưa muộn lắm. Để anh pha cho em ly nước chanh uống cho già bớt rượu, sau đó nghỉ một lát rồi hãy về nhà không thì mẹ em thấy thế này sẽ lo lắng đấy.

Thật kỳ lạ! Cô nhân viên phòng kế hoạch tự nhiên biến mất. Không một ai biết cô đi đâu. Trưởng phòng chỉ biết trưa nay cô có hẹn ai đó nên ra ngoài ăn trưa, nhưng đến chiều vẫn không thấy quay lại, gọi điện thoại cũng không bắt máy. Thế Phong để ý đến hết giờ làm không thấy bóng dáng Thảo Nguyên đâu, trong lòng bỗng cảm thấy sốt ruột. Đó là một cảm giác rất khó chịu, vừa vô cớ, vừa rất mãnh liệt khiến cho anh không thể chuyên tâm vào bất cứ một công việc gì. Hóa ra đây chính là cảm giác khi ta thực sự yêu một người. Cảm giác chỉ muốn người đó lúc nào cũng ở trước tầm mắt mình, ngẩng đầu là thấy, đưa tay ra là chạm tới và gọi một tiếng là có nụ cười dịu dàng đáp lại. Đặng Thảo Nguyên, đừng để tôi tìm thấy em!

Đang suy nghĩ đến thất thần nên khi chiếc điện thoại trước mặt báo có cuộc gọi tới, anh chớp vội lấy nghe. Đầu dây bên kia là tiếng ông Quang.

- Thế Phong à? Chẳng mấy dịp ba mẹ cháu ở nhà, lại nhân tiện có một người bạn của ba cháu mất liên lạc đã lâu tình cờ gặp lại nên ta đã cho đặt chỗ ở nhà hàng Thiên Trúc, cháu nhất định phải đến. Ta không gọi được cho Giang, cháu tiện ghé ngang qua chung cư chỗ nó đang sống rồi chở nó qua Thiên Trúc luôn thể.

- Vâng, thưa ông!

Thế Phong rời văn phòng, tự mình lái xe đi. Tranh thủ lúc dừng xe ở đèn đỏ, anh còn cố bấm số của Thảo Nguyên nhưng tổng đài vẫn thông báo là thuê bao hiện tại không liên lạc được. Phong chán nản vứt điện thoại sang một bên, chuyển tâm lái xe. Tới chung cư chỗ thằng em họ đang sống, anh đăng ký ở bàn bảo vệ rồi tìm đường đi lên. Dù không thoải mái được như ở biệt thự, nhưng đối với thanh niên thì một hang ổ tiện nghi ở ngay trung tâm thế này quả là không tồi. Không biết Trường Giang có giấu nàng Kiều nào ở chốn này không nữa. Phong nghĩ thầm trong lúc gõ cửa. Đợi một lúc khá lâu, cánh cửa trước mặt mới lục tục mở ra.

- Anh Phong! Bất ngờ quá. Anh đến mà không báo trước em một tiếng.

- Anh đến để đón chú theo lệnh của ông nội. Hôm nay nhà ta có tiệc mà điện thoại của chú không gọi được.

Trường Giang vẫn đứng chắn trước cửa, rõ ràng là tỏ ý không muốn mời ai vào. Thế Phong lấy làm lạ, hiểu kỳ cất giọng trêu đùa:

- Đừng nói là chú giấu người đẹp ở đây thật đấy nhé!

Thốt nhiên, trong đầu anh nghĩ: hay là có người đẹp trong đó thật, tiện tay mở cửa bước vào phòng nhưng căn phòng yên tĩnh, trừ mùi rượu khả nghi thoang thoảng trong thì chẳng có người đẹp nào cả. Giang đi theo Phong, hỏi với vẻ bất đắc dĩ:

- Em không đến có được không? Quả thực là em đã có hẹn rồi, một cuộc hẹn rất quan trọng không thể bỏ được.

- Anh làm sao biết được. Chú gọi hỏi ông mà xin phép.

- Anh biết là ông sẽ không cho ai cơ hội từ chối mà! Hay anh cứ nói đến nhưng không thấy em ở nhà. Em xin anh đấy, giúp em lần này đi!

Thế Phong nhặt một cuốn tạp chí do trường Mỹ Thuật xuất bản đặt ở trên bàn lên, nhìn lướt qua trang bìa rồi lại đặt xuống, quay người đối diện với Giang :

- Chú hôm nay hơi lạ đấy! Nhưng thôi được rồi, coi như anh giúp chú lần này.

- Cám ơn anh!

- Nếu kết thúc cuộc hẹn sớm mà ghé qua được một lát thì tốt. Lâu lắm cả nhà mới đông đủ thế này.

- Vâng, em biết mà.

- Vậy anh đi đây.

Nhưng Thế Phong chưa kịp đi, thì cánh cửa nhỏ phía góc phòng bật mở. Người từ bên trong đi ra mang những đặc trưng điển hình khiến người ta dễ dàng liên tưởng: quần áo xộc xệch, tóc rối, mặt đỏ hồng còn ánh mắt thì mơ màng. Phong sững người một giây, rồi lao tới, túm lấy vai Nguyên lắc lắc:

- Thảo Nguyên! Em làm gì ở đây? Tại sao em lại ở đây?

Thấy cô không nói gì, Phong quay người sang Giang, ánh mắt giận dữ long lên:

- Chuyện này là như thế nào? Tại sao cô ấy lại ở trong phòng của chú? Tại sao cô ấy lại... uống rượu?

- Anh, mọi chuyện không như anh nghĩ đâu!

- Chú đang nói cái chết tiệt gì thế? Tôi nghĩ cái gì? Trời đất ơi, cô ấy bị sao thế này?

Thảo Nguyên đã bị xỉu! Nhưng cô rất thông minh, xỉu ngay vào người của Thế Phong và được anh ôm gọn vào lòng, đỡ lấy toàn bộ trọng lượng cơ thể chỉ bằng một tay. Anh tiện thể dùng một cánh tay còn rảnh đỡ Trường Giang ra.

- Không đến lượt chú lo. Chúng ta sẽ nói chuyện sau. Bây giờ, anh sẽ đưa cô ấy về nhà.

- Anh à, em thấy nên để cô ấy lại xem có bị gì không. Cô ấy đã uống khá nhiều, có thể vì choáng nên mới bị xỉu như thế này!

- Chú biết vậy còn để cho cô ấy uống! – Phong lườm Giang, nói tỉnh bơ: – Không chết được đâu mà lo!

Nói xong, anh âm thầm véo vào eo của Nguyên một cái thật đau để trừng phạt. Anh biết thừa rằng Thảo Nguyên đang giả vờ xỉu, nhưng có điều không muốn vạch trần cái mưu kế tiểu nhân của cô ra mà thôi.

Thế Phong vừa vác vừa lôi Nguyên từ lầu ba xuống khu vực để xe, ném cô vào ghế phụ lái, lúc thắt dây an toàn còn nhéo vào má cô hai cái, mà Thảo Nguyên trước mọi hành động không lấy gì làm nhẹ nhàng kia đều quyết tâm nhắm chặt hai mắt lại.

Chiếc xe phóng vút đi. Hơi thở vì giận giữ mà trở lên rất nặng nề của anh nghe rõ mồn một trong không gian chật hẹp và có phần yên tĩnh nhưng chẳng hiểu sao, Nguyên bỗng thấy yên tâm lạ lùng. Chỉ cần ở bên anh, cô cảm thấy mọi chuyện đều có thể giải quyết được, thế giới lại trở về với trật tự của nó. Cô có thời hạn ba ngày để suy nghĩ, nhưng ngay lúc này, cô đã quyết định rồi, cô sẽ nói với ông ấy rằng cô sẽ không tự ý từ bỏ, cô sẽ giải thích với Phong mọi chuyện và sẽ tôn trọng quyết định của anh dù có thế nào đi chăng nữa. Nhưng có một điều cô chắc chắn muốn anh phải hiểu, đó là: Em đã yêu anh và bây giờ, rất sợ mất anh!

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/co-ai-yeu-em-nhu-anh>